

Den ny Verdenskultur

Tidsskrift for Det Tredie Testamente
Martinus åndsvidenskab, alkærlighedens videnskab

1/2022 - juli

Udgivet af Fonden Det Tredie Testamente

Fra offerkult til gavekultur

Hvad er fjendskab?

Reinkarnation og skæbne

Bliver der nogensinde fred på jorden?

Besættelse

Det Tredie Testamente viderefører og fuldender Kristi mission

Hvem var Martinus?

Tømrersønnen og mejeristen

Det Tredie Testamente – hvad det er og ikke er

Tilgivelsesevnen

Kurser og foredrag

Martinus om kristendom

EN GAVETIL DIG

© Martinus Institut

Symbol nr. 13

Den evige verdensplan.

Guds evige skabermetode og teknik

En kort forklaring af Symbol nr. 13

Dette symbol uddyber forklaringerne fra symbol 11. Vi ser igen det evige kredsløb og hvorledes kontrasten mellem lys og mørke skabes via de 6 forskellige tilværelsesplaner i verdensaltet.

"Kontrastprincippet" er livsoplevelsens evige grundlov. En oplevelse er noget skabt. Denne skabelse består i at "noget" markeres i forhold til noget andet. Den evige verdensplan med alle dens kontraster er Guds metode til at bevare sin og gude-sønnernes bevidsthed evigt ungdommelig og fornyet.

Den hvide trekant i midten symboliserer igen det evige navnløse "noget" – Guds "Jeg" – X1. Det violette felt i midten symboliserer Guds skabe og oplevelsessevne – X2. Strålekorset i dette felt skal antyde den Guddommelige verdensplans totale fuldkommenhed. De 6 mørke firkanter symboliserer opbygningen af de 6 tilværelsesplaner; der gentager sig gennem spiralkredsløbene. Hver af disse 6 tilværelsesplaner er sammensat af de 6 grundenergier. Den forskellige sammensætning af grundenergier fra tilværelsesplan til tilværelsesplan er markeret ved størrelsen af de 6 farvede legemer i hver af de mørke firkanter. En hel firkant symboliserer altså tilværelsesplanet "helhedskrop" – X3.

Hvis vi ser på dyreriget med den orange tyngdeenergi i kulmination, så består dette riges helhedskrop også af intelligens (grøn) i tiltagende, følelse (gul) i tiltagende, instinkt (rød) i aftagende, hukommelse (lys indigo) i aftagende og intuitionslegemet (blå) som latent.

De punkterede linjer viser hvordan disse grundenergier forandres fra rige til rige. En lang række overgangsstadier danner forbindelse mellem de 6 tilstande, der er vist på symbolet: en kulminerende, to aftagende, en latent, to tiltagende og siden igen kulminerende i et højere spiralkredsløb (se symbol 14). De skiftende forhold imellem grundenergiene forårsager forskellige oplevelses- og skabevner i hvert tilværelsesplan. Den kulminerende grundenergi definerer tilværelsesplanet:

Den røde farve for instinktevnens symboliserer således også planteriget. Her kulminerer instinktenergien og beforder automatisk plantens ydre livsfunktioner. At instinktet fungerer så genialt skyldes tidligere åndelige tilværelsesplaner, hvor væsenet bevidst har trænet evner og viden op, der nu er blevet til ubevidste automatfunktioner.

Instinkt væsenet lever i en indre åndelig lykkerus. En "blomst" er således et ydre udtryk for denne indre salighedstilstand. De mange fysiske påvirkninger plantevæsenerne udsættes for fører dem mod dagsbevidsthed i den ydre materielle verden. Når væsenerne kan opleve dagsbevidst på det fysiske plan, kalder vi dem for "dyr".

Den orange farve for tyngdeenergien i kulmination kendetegner dyreriget. Væsenerne her oplever mere og mere en individuel organisme, adskilt fra den øvrige verden, med en egen fri vilje. Dette riges adskilte han- og hunkønsvæsener, må ikke bare kæmpe for føde og husly i det daglige, men også for ægtemage og afkom. Således skabes mørkets kulminationszone. I dyreriget kan lidelsen, som væsenet skaber via sine egne handlinger, opleves dagsbevidst og dermed få den humane evne til at vokse. Væsenet vil med tiden blive et "rigtigt menneske", der via intuitionsevnen får kosmisk bevidsthed og selv kan opleve sig et med Guds bevidsthed.

Den gule farve for følelsesenergien i kulmination symboliserer dette rigtige menneskerige. Pga. lidelsesoplevelserne og en vis intellektualisering er vi her vokset frem til alkærligheden. Forsvar og enhver brug af magt er fortid i dette tilværelsesplan hvor alle lever i kontakt med alkærligheden. Jordkloden og Jordmenneskeheden iler nu hastigt mod dette tilværelsesplan som Kristus bebudede skulle komme. I dette rige er Jordens mennesker forenet som ét folk i ét rige. Værdien af penge vil erstattes af værdien af arbejdsvevnen.

Fattigdom og lidelse ophører og hverdagen præges af humanitetsskabelse (se symbol 26 og 35).

Den grønne farve for intelligensen i kulmination symboliserer visdomsriget. Fra dette tilværelsesplan stammer alle skabende processer i verdensaltet. Fx konstruktionen af de levende væseners kropslige organismer og tekniske fuldkommenhed. I de åndelige riger skabes i tankematerie og via tankebilleder kan disse ideer overføres til opfindere, musikere, kunstnere, forfattere og andre modtagelige individer på det fysiske plan. Ligesom disse fysiske væseners erfaringer på samme måde overføres til de åndelige verdener. Således opbygges og vedligeholdes verdensaltets lavere riger.

Alt det skabte er resultat af åndelige årsager. Via bønner kan vi få direkte kontakt med dette åndelige årsagsplan. Hjulpes af disse verdener usynlige og altid tjenende ånder.

Den blå farve for intuitionen symboliserer den guddommelige verden – livets højeste bevidsthedssfære – hvorfra alle ideer til skabelse og manifestation udspringer og siden bearbejdes i visdomsriget.

Den indigo farve for hukommelsesenergien symboliserer salighedsriget, det sidste i kredsløbet. Her bevæger væsenet sig ind i en indre salighedsverden af erindringer opbygget gennem tilbagelagte kredsløb. Med tiden er minderne blevet bearbejdet til visdom og de oprindelige begivenheder fremtræder nu som funklende guldkopier. Det oplever sig som guddom i sit eget indre verdensalt af minder fra hele kredsløbet og først efter umindelige tider vil det begynde at mættes og længes mod kommende ny fysisk livsoplevelse i en højere spirals fysiske sfære.

Ild, elektricitet og soldannelser i verdensrummet er ydre tegn på den følgende overgang til den fysiske verden udmundende i det vi kender som mineralriget. Dette rige er ikke så "dødt" – som det kan synes for uindviede – men i sin indre tilstand af kulminerende lykke har saligheds væsenet ikke behov for at kunne kommunikere eller sanse i den ydre verden.

Det evige skift mellem indvikling i materien, og udvikling herfra igen, er symboliseret ved de sorte og hvide kredsløb yderst men kun i dyreriget opleves mørket realistisk. Formålet med det evige kredsløb mellem lys og mørke er at forny gudesønnernes kosmiske bevidsthed.

Dermed bevares Guds fuldkomne bevidsthed i evig kulmination. I evig ungdom og skønhed kan Gud stråle sin livgivende alkærlighed, almagt og alviden ud gennem verdensaltets myriader af livsformer.

Forklaring af det kosmiske spiralkredsløb findes i bogen "Det Evige Verdensbillede I", stk. 9-17, side 61-77.

Alle artikler, symboler og citater af Martinus:
© Martinus Institut, martinus.dk

Om fjendekærlighed

Af Jan Langekær

Martinus siger ofte i sine foredrag at ”Vi skal lære at elske dem som ikke kan lide os”, og i andre af sine foredrag siger Martinus det på en lidt anden måde, nemlig ”Vi skal lære at elske dem vi ikke kan lide”. Men i begge tilfælde siger han at ”netop her ligger vores træningsfelt!”

Vi ved sikkert godt nok alle sammen, at det er jo let nok at elske dem som kan lide os, og dem som er venlige mod os, men derimod er det meget, meget sværere at elske dem som ikke kan lide os, eller elske dem som vi ikke selv kan lide. Hvis vi ellers vil indrømme det over for os selv!

Men hvad gør man så når man står i enten den ene eller den anden situation, med medmennesker som ikke kan lide os, eller vi ikke selv kan lide? En god ven af mig, som i mange årtier har læst Martinus' åndsvidenskab, fortalte mig engang at hans mor som barn havde fortalt ham, at han altid skulle huske at være venlig over for alle mennesker, men specielt over for dumme mennesker skulle man være særligt venlig. Endvidere fortalte han mig også ved en anden lejlighed, hvor jeg spurgte ham om hvordan han så håndterede de mennesker

der var meget ubehagelige over for ham? Svaret kom prompte: ”I en sådan ubehagelig situation forestiller jeg mig blot, at jeg står i en luftballon og beslutter mig til at stige til vejrs, så disse ubehagelige mennesker ikke kan nå mig med deres bevidsthed af ubehageligheder, deres skældud, deres bagtalelser eller sladder”.

Allerede i Matthæusevangeliet 5:43-48 siger Jesus:

”I har hørt, at der er sagt: ”Du skal elske din næste og hade din fjende.” Men jeg siger jer: ”Elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer [...] Hvis I kun elsker dem, der elsker jer, hvad løn kan I så vente?”

Vi skal alle sammen lære at elske vore fjender og tilgive vore fjender, det er simpelt hen den eneste vej frem! Martinus siger det jo meget klart andre steder, at den eneste vej til kosmisk bevidsthed, er tilgivelse og alkærlighed. Og denne kærlighed må ikke forveksles med tосsegodhed, som jo intet har med virkelig kærlighed at gøre. For eksempel at støtte svindlere og bedragere, der under foregivende af nød, forsøger at narre os, har intet med ægte næstekærlighed at gøre, for det er blot tосsegodhed.

Åndsvidenskabens sin kærlighed og logik er jo vidunderlig, fordi den hele tiden minder os om, at vi skal huske at aflægge os vores dyriske vanebevidsthed, som jo handler om vores nedarvede dyriske egoisme, irritation, vrede, had, hævn og straf, som jo er alt andet end næstekærlighed og tilgivelse.

Lad os derfor alle gøre vores bedste, i dette vores allervigtigste træningsfelt. Nemlig at give slip på vore dyriske sider, og stimulere vore menneskelige sider. Det er dette som tidsskriftet Den ny Verdenskultur først og fremmest handler om, og søger at stimulere.

God læsning...

TIDSSKRIFTET ER GRATIS

Forlag og redaktionsadresse for *Den ny Verdenskultur*:

Forlaget Fonden Det Tredie Testamente
(Publishing House The Third Testament
Foundation),
Vestre Gade 6A,
DK-2605 Brøndby

Email: jan@langekaer.dk
CVR-nr. 29146721
Ansvarshavende redaktør: Jan Langekær
Tel: 2015 7811
www.dettredietestamente.info

ISSN: 0904-0633
Den ny Verdenskultur

BOGHOLDERI

Mobil: 2015 7811
Danske Bank, reg. nr. 3572,
konto nr. 3572030989
MobilePay: 227366
Fra udlandet:
IBAN Konto nr. DK6030003572030989
og SWIFT/BIC-kode: DABADKKK

*Kærlig hilsen,
Den ny Verdenskultur*

Den ny Verdenskultur

Tidsskrift for Det Tredie Testamente
Martinus åndsvidenskab

INDHOLD

Symbolforklaring – Den evige verdensplan	3
Redaktøren: "Om fjendekærlighed"	4
Indholdsfortegnelse	5
Besættelse	6
Hvad er fjendskab?	11
Reinkarnation og skæbne	16
Det Tredie Testamente viderefører og fuldender Kristi mission	18
Tilgivelsesevnen	27
Tømrersønnen og mejeristen	28
Om at lære sin egen natur at kende...	32
Sommerskole i Klint 2022 - program	34
Martinus om kristendom	36
Fra offerkult til gavekultur	38
Om udgivelsen	45
Kurser og foredrag	46
Ny Bog: Tage Buch - Tilbageblik	48
Fællesmausoleum	49
Lokale studiegrupper i Danmark	50
Bliver der nogensinde fred på jorden?	51
Betydningen af Det Tredie Testamente	52
Det Tredie Testamente udstillinger	56
Det Tredie Testamente – hvad det er og ikke er	60
Hvem var Martinus?	62
Udleveringssteder, studiegrupper og foredrag	66

Besættelse

Af Martinus

Den naturlige forbindelse mellem de åndelige og de fysiske væsener finder sted, når de sidstnævnte væsener sover. Ved ordet "besættelse" tænker man i almindelighed på et fysisk væsen, som er "besat af en ond ånd". Nogle mennesker tror på, at noget sådant kan finde sted, medens de fleste mennesker i vor materialistiske tidsalder, i alt fald her i vesten, er af den mening, at "besættelse" er gammel overtro, og at der ingen ånder findes, hverken onde eller gode. Men den fysiske verden er jo fuld af mennesker, som er onde og gode. De fleste har både noget godt og noget såkaldt ondt i deres bevidsthed, og således har det været gennem lange tider. Mennesket er et åndsvæsen og ikke blot et fysisk væsen, og det onde eller gode, som udgør dets bevidsthed eller ånd, forsvinder ikke, fordi mennesket dør. Det lever stadig i sin tankeverden, og ligesom det, medens det levede i sin fysiske organisme, kunne påvirke andre mennesker med sine tanker, kan det også efter at have forladt nævnte organisme komme i forbindelse med andre levende væseners tankeverdener, både de væseners der, som det selv, er adskilt fra den fysiske organisme, altså er "døde", og de væsener, som stadig har en organisme på det fysiske plan. Den naturlige forbindelse mellem de åndelige og de såkaldte fysiske væsener finder sted, når sidstnævnte væsener sover. Når man synes at have drømt om en, som er gået bort, er det i de fleste tilfælde, fordi man har været sammen med vedkommende på

det åndelige plan. Det sker, fordi man er på "bølgelængde", man har noget at give hinanden rent åndeligt, noget på hjerte, som kan gavne eller glæde den anden part, akkurat som man kunne have det, medens man levede sammen i den fysiske verden.

Ved at sende en eventuel afdød fjende kærlige tanker, er man beskyttet imod at blive besat af denne

Men det er jo ikke alene kærlighed, venskab og fælles interesser, der kan "binde" mennesker sammen i den fysiske verden, det kan også den mentalitetsudfoldelse, vi kalder had. Når et menneske hader et andet menneske, udfolder det dermed en åndelig kraft, som, hvis den person, hadet er vendt imod, også er hadefuld, binder de to sammen i et fælles "helvede". Dette helvede vedbliver at eksistere, så længe personerne hader hinanden, og det kan strække sig over flere inkarnationer. Parterne kan befri sig for deres helvede, når de overvinder deres had, men dør de med hadet i deres bevidsthed, vil det uvægerligt en tid forfølge dem ind på det åndelige plan, fordi det er en åndelig realitet. Den af de to hadefulde parter, som er "død", har virkelig i visse tilfælde mulighed for at forfølge og "besætte" sin fjende, hvis denne ikke er beskyttet af sine egne tanker. Og det er han absolut ikke, hvis disse tanker er bitre og hadefulde. Har han derimod overvundet sit had og tilgivet sin fjende, vil denne ikke på nogen måde kunne få magt over ham. Man må altså ikke tro, at man behøver at være bange for at blive udsat for en sådan besættelse.

Hvis mennesker, som man måske ikke har haft det bedste forhold til, er døde, skal man tænke kærligt på dem, eventuelt bede for dem, at de må finde fred, så er man ikke alene med til at fjerne sit eget helvede, men de tankeimpulser, man sender den afdøde, kan komme til at hjælpe denne, når han før eller senere har fået nok af den "skærsild", som hans had sammen med andre primitive tankeklimaer skaber omkring ham. Når han da har bedt om hjælp, og skytsånderne suggerer de mørke tanker bort, vil hver eneste kærlig impuls, som er sendt ham fra andre væsener, være en hjælpende faktor og virke som et lys i mørket. Også når disse to personer mødes i en senere inkarnation, vil den kærlige impuls, som i sin tid blev sendt, være medvirkende til at skabe en bedre atmosfære imellem dem.

Besættelse er i virkeligheden det samme som hypnose

Men hvad er "besættelse" i grunden, hvad vil det sige at være "besat"? Det er bedst at bruge en foreteelse, som er kendt her i den fysiske verden, som udgangspunkt for forståelsen af dette princip. Besættelse er i virkeligheden det samme som hypnose. Et væsen, som er underkastet en hypnotisørs vilje, er besat af noget af hypnotisørens bevidsthed. Bevidsthed er det samme som ånd, så mediet eller den hypnotiserede er altså besat af noget af hypnotisørens ånd. Hypnose adskiller sig kun fra det man almindeligvis kalder "besættelse" derved, at under hypnose er den hypnotiserede "besat" af et væsen, der har en organisme på det fysiske plan, medens

Hvor som helst og når som helst et menneske fortæller et andet menneske en usandhed, vil det sige, at vedkommende bliver suggereret til at tro, at det er sandheden, han får at vide. Han er altså i nogen grad "besat" af den andens tankeverden, og det er han lige så længe, han tror på, hvad den anden har sagt. Når det går op for ham, at det ikke var sandt, er han fri af denne "besættelse".

vedkommende under "besættelse" faktisk er hypnotiseret af et væsen, der ikke har nogen fysisk organisme, og som den hypnotiserede eller "besatte" derfor ikke kan se. Den sidstnævnte situation er derfor mere farlig. Det er jo lettere at gardere sig mod et væsen, man kan iagttage, end mod en usynlig. Det er også her, faren kan ligge ved spiritistiske seancer, ved pendulering og automatskrift, idet mennesker, som på denne måde ligefrem inviterer åndelige væsener ind i deres atmosfære, ikke altid er beskyttet mod disse væsener, som ønsker at få magt over andre og ikke viger tilbage for at foregøgle, at de er den eller den store ånd eller afdøde slægtning eller ven, som kommer på besøg. Vist kan det ske, at man gennem en seance kommer i forbindelse med kære afdøde, men det kan altså også ske, at det er svindel. Den eneste svindel, som kan finde sted ved en seance, mener man ofte, er mediets eventuelle bedrag. Men det er ikke rigtigt. Mediet kan måske være nok så oprigtigt og ærligt, og så kan seancen alligevel være svindel, fordi de væsener, der kommer igennem mediet, slet ikke er dem, de giver sig ud for at være.

Når vi arbejder på at udvikle vor kærlighedsevne, er vi alle i forbindelse med åndelige væsener, uden at vi behøver at tale med dem gennem medier

Man skal altså ikke kritikløst eller blindt gøre sig modtagelig for alt, hvad der kommer fra det psykiske plan. Menneskets videre udvikling afhænger af dets vågne dagsbevidsthed og dennes forvandling til kosmisk bevidsthed og

ikke af, at det blindt overgiver sig til psykiske væsener, hvis åndelige kvalitet og næstekærlighedsevne det ikke kan bedømme. Vi er alle i forbindelse med åndelige væsener, som er Guddommens redskaber, og når vi arbejder med at udvikle vore tankers kærlighedsmæssige og intellektuelle kvalitet, kommer vi på bølgelængde med åndelige væsener, der giver os impulser og hjælper os, uden at vi derfor behøver at tale med dem gennem medier. Den sundeste og naturligste forbindelse et jordmenneske kan have med den åndelige verden er foruden den, der finder sted gennem søvnen, den tankekoncentration, vi kalder bøn. Kristus har lært mennesket at bede – ikke til den eller den skytsengel, men til "Fader vor, du som er i himmelen". "Himmelen" er jo alle vegne, den er Guds bevidsthed, og Guds bevidsthed er overalt, intet væsen kan være uden for den. Skytsenglene er Guds kærlighedsorganer, gennem hvilke han manifesterer sin kærlighed til alt levende, og de jordiske mennesker er selv på vej til at blive kærlighedsorganer i Guddommens organisme. Det vil ikke sige, at de skal være blinde medier. Til den fremtidige livsudfoldelse kræves der helt andre egenskaber, nemlig foruden en stærk og levende næstekærlighed også en omfattende viden og indsigt i livets kosmiske love og principper. Der er altså tale om en dagsbevidst, intellektuel tilstand, en udfoldelse af skabeevne og opfindsomhed til gavn for helheden. Det er netop disse egenskaber, det jordiske menneske gang på gang inkarnerer i den fysiske verden for at tilegne sig, for at

det kan lære at tænke i overensstemmelse med livets egne love eller universets grundtone. Derved befrier menneskene sig fra alle former for "besættelse" af deres bevidsthed af væsener, der ønsker magt og ønsker at bruge dem som redskaber til deres egne selviske formål og udfoldelse af begær. De bliver frie, suveræne "gudesønner", der formår at tænke Guddommens tanker efter og udfolde den manifestation og skabelse, som er Guddommens vilje.

At fortælle en usandhed er i nogen grad at "besætte" et andet menneske med sin tankeverden

"Besættelse" eller hypnose er blot noget, der udfoldes af enkelte væsener, som derved får en vis magt over et andet væsen, det er et princip, som er temmelig udbredt og dominerende blandt jordmenneskene i det hele taget. De fleste er på en eller anden måde ude for en "besættelse", som de ikke tænker på under dette navn. Men den er kendt under et andet navn: løgn eller usandhed. Hvor som helst og når som helst et menneske fortæller et andet menneske en usandhed, vil det sige, at vedkommende bliver suggereret til at tro, at det er sandheden, han får at vide. Han er altså i nogen grad "besat" af den andens tankeverden, og det er han lige så længe, han tror på, hvad den anden har sagt. Når det går op for ham, at det ikke var sandt, er han fri af denne "besættelse". Men en usandhed kan jo både være bevidst og ubevidst. Nogle mennesker lyver bevidst, dvs. de fordrejer kendsgerningerne og fører andre mennesker bag lyset, fordi de

tror at have fordel af det og udnytter de andres godtroenhed. Men der er jo også mange former for usandhed, der ikke er bevidste løgne, men fremkommer på grund af, at deres ophav ikke ved bedre og tror, det er sandhed, de siger. Endelig er der den form for usandhed, der nok er bevidst, men ikke siges for at skade eller få magt over andre, men udelukkende fordi man mener, at det er det kærligste at camouflere sandheden i nogen grad, fordi den, som skal høre den, ikke kan tåle at høre den fulde sandhed. Men hvad enten en usandhed bliver sagt i ond hensigt, på grund af uvidenhed, på grund af medlidenhed eller på grund af en anden velment årsag – og den vil i hvert enkelt tilfælde komme tilbage til sit ophav som skæbne i forhold til den hensigt, der ligger bag ved, og den virkning den forårsager – så er en sådan usandhed en form for besættelse eller suggestion, og den er i alle tilfælde noget, som menneskeheden, når den er mere fremskreden i udvikling, vil komme bort fra. Men naturligvis er ikke alle mennesker på jorden i dag modne til at tilegne sig en forståelse af de kosmiske eller universelle sandheder, og så længe de ikke er det, må deres livsoplevelse i større eller mindre grad være baseret på suggestion og “besættelse”.

Hele menneskeheden religiøse, politiske og videnskabelige udvikling har været og er baseret på massesuggestion og “besættelse”

De forskellige religioner, de politiske partier med deres dagspresse, videnskaben, kunsten og forretningsverdenen har også alle sammen forbindelse med begrebet “besættelse”. Og både de onde og de velmenende hensigter såvel som uvidenhed kan være årsag dertil. Hele menneskeheden religiøse udvikling lige fra fetichdyrkelse og til de store religioner af i dag med alle deres afskygninger af sekteriske retninger er baseret på guddommelig suggestion og har været og er “religiøs besættelse”. Det er autoritetstro, som binder deres tilhængere i en fælles åndelig atmosfære, hvor profeter, præster og andre åndelige

ledere er de faktorer, hvorigennem suggestionen virker. Dette må ikke opfattes som kritik, for det har været og er til dels endnu nødvendigt, at store dele af menneskeheden ledes og styres på en sådan måde. Men der er dog meget i nutiden, som tydeligt viser, at mange mennesker ikke mere ønsker at være underlagt en sådan åndelig suggestion. Dogmer og ceremonier kan ikke mere inspirere dem, de ønsker at vide og forstå og kende sammenhængen mellem tingene. Det er det, der er fundamentet for den fysiske videnskab. Nu må man ikke derfor tro, at videnskaben er fuldstændig blottet for suggestion og dogmatik. Den har fundet frem til sandheden på mange områder, men en ensidig materialistisk indstilling til tilværelsen kan også skabe fordomme og fremelske hypoteser, som ligger langt fra sandheden og kommer til at virke som “besættelse” af de mange menneskers bevidsthed, der tror på autoriteten bag alt, der har videnskabeligt eller akademisk stempel. Videnskaben vil dog ikke blive stående ved en materialistisk livsopfattelse, den står allerede på grænsen til den åndelige verden, og dens mål- og vægtanalyser af fysiske realiteter vil i fremtiden naturligt forbindes med analyserne af universets åndelige virkelighed. De politiske ideologier og partier er også i stor udstrækning baseret på massesuggestion og “besættelse” af en eller flere bestemte ideer, som gøres til en slags materialistisk religion med dogmer og læresætninger. Den politiske presse søger med propaganda at “besætte” menneskers bevidsthed og hverve deres stemmer for derved at få magt, og forretningsverdenens væld af reklamer i mere eller mindre lokkende kunstnerisk udførelse er for en stor del forsøg på at hypnotisere folk til at spendere deres penge netop på disse varer, så forretningsmanden kan få så stor en fortjeneste som muligt.

Den enkelte åndsforsker med interesse for de kosmiske analyser må nøje efterprøve og studere mit livsværk

Alle disse former for suggestion og

“besættelse” såvel som de variationer, der forekommer mellem de enkelte væsener, må nødvendigvis eksistere lige så længe som menneskeheden og de enkelte menneskers evne til at opleve sandheden eller livslovene endnu ikke er færdigudviklet. De enkelte menneskers videre udvikling vil komme til at bestå deri, at de gradvis frigør sig fra disse suggestioner og mere og mere kommer til at bygge sin psyke eller bevidsthed op på basis af indsigt, viden og selvoplevelse. Hertil kræves en ny videnskab, en videnskab om universets åndelige virkelighed, et verdensbillede, der viser de enkelte lokale detaljers afhængighed af og betydning for helheden. Naturligvis vil der være mennesker, der tror på denne åndsvidenskab og gør den til en ny religion, men det viser, at de ikke har haft evne til at forstå den. Jeg ønsker ikke med mine kosmiske analyser at være en autoritet, som folk skal tro på. Den enkelte åndsforsker, som fatter interesse for de kosmiske analyser, må nøje efterprøve og studere mit livsværk. Han må konfrontere det med sine egne erfaringer og oplevelser. Først da kan det blive af værdi for ham. Det bliver til selvstændig tænkning og analysering, det bliver en hjælp til selvhjælp, som fører til indvielse i selve livets mysterium. Det vil lidt efter lidt føre vedkommende ud af alle former for “helvede” eller “dommedag”, alle former for “besættelse” eller suggestion. Alt dette kan naturligvis kun ske, hvis åndsforskeren ikke blot studerer, men søger at leve efter de love, som han begynder at se som universets livsfundament. Et liv levet efter disse love vil bringe hans bevidsthed til at vibrere i kontakt med den evige Guddoms tankevæld, og han vil gå en strålende fremtid i møde som “menneske i Guds billede”.

*Fra et foredrag på Martinus Institut
søndag den 4. december 1949.*

Bearbejdet af Mogens Møller.

Bearbejdelsen godkendt af Martinus.

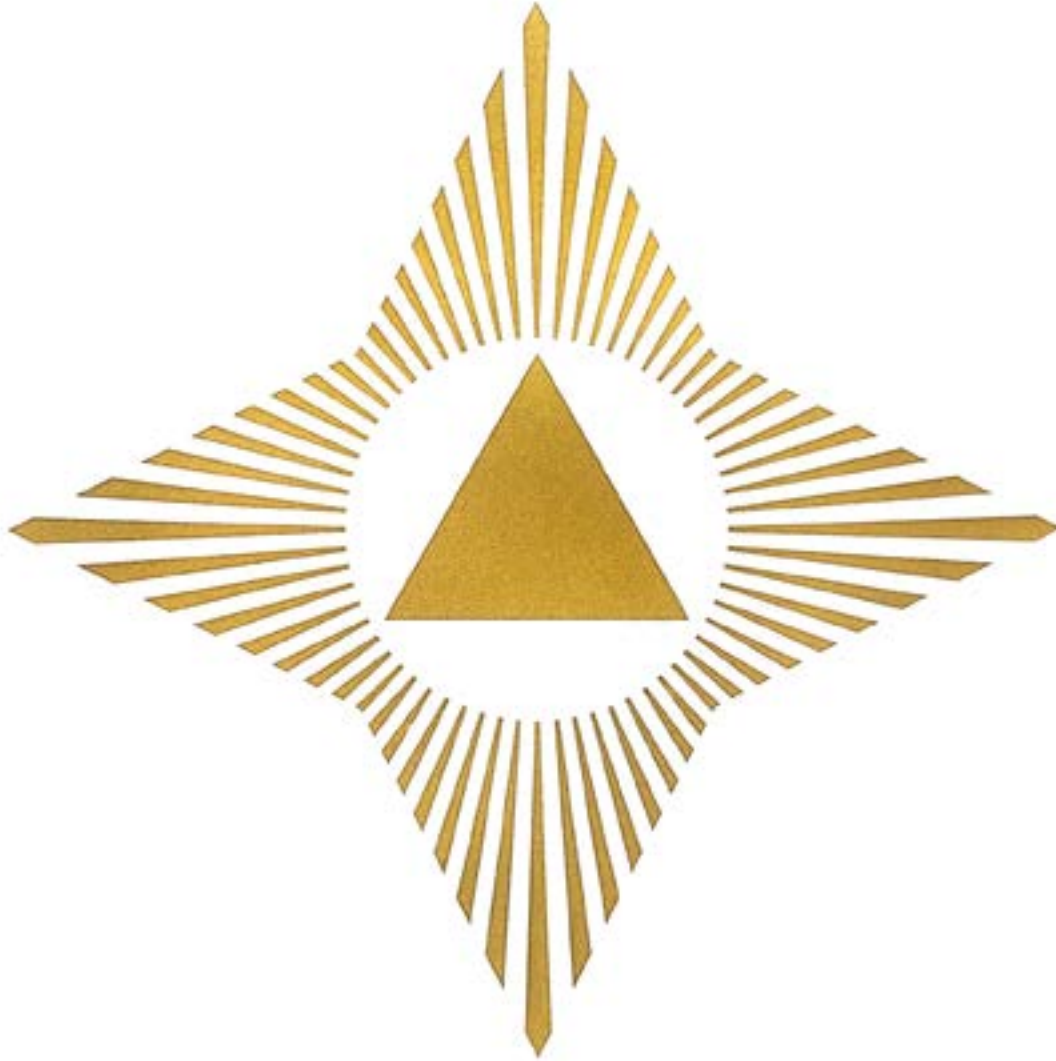
Martinus:

RESUMÉ

Ved ordet „besættelse“ tænker man i almindelighed på et fysisk væsen, som er „besat af en ond ånd“. Nogle mennesker tror på, at noget uødet kan finde sted, men der er fleste mennesker i vor materialistiske tidsalder, i alt fald her i vester, er af den mening, at „besættelse“ er gammel overtro, og at der ingen anden findes, hverken onde eller gode. Men den fysiske verden er jo fuld af mennesker, som er onde og gode. De Gode har både noget godt og noget såkaldt ondt i deres bevidsthed, og således har det været gennem lange tider. Mennesket er et ansvar og ikke blot et fysisk væsen, og det onde eller gode, som udgør dets bevidsthed eller ånd, forstås ikke, fordi mennesket dør. Det lever stadig i sin tankeverden, og ligesom det, mens det levede i sin fysiske organisme, kunne påvirke andre mennesker med sine tanker, kan det også efter at have forladt nævnte organisme komme i forbindelse med andre levende væsners tankeverden, både de væsners, der, som de selv, er adskilt fra den fysiske organisme, altså er „døde“, og de væsener, som stadig har en organisme på det fysiske plan. Den naturlige forbindelse mellem de åndelige og de såkaldte fysiske væsener finder sted, på sidstnævnte væsener lever. Når man synes at have drømt om en, som er gået bort, er det i de fleste tilfælde, fordi man har været sammen med vedkommende på det åndelige plan. Det sker, fordi man er på „bølgelængde“, man har noget at give hinanden rent åndeligt, noget på hjerte, som kan gavne eller glæde den anden part, akkurat som man kunne have det, mens man levede sammen i den fysiske verden. Men det er jo ikke alene kærlighed, venskab og fælles interesse, der kan „binde“ mennesker sammen i den fysiske verden, det kan også den mentalretrofoldelse, vi kalder had. Når et menneske hader et andet menneske, udfolder det dermed en uretlig kraft, som, hvis den person, hadet er vendt mod, også er hadefuld, binder de to sammen i et fælles „helvede“. Dette „helvede“ vedbliver at eksistere, så længe parterne hader hinanden, og det kan strække sig over flere inkarnationer. Parterne kan befri sig for deres „helvede“, når de overvinder deres had, men dør de med hadet i deres bevidsthed, vil det usværgeligt en tid forfølge dem ind på det åndelige plan, fordi det er en åndelig realitet. Den af de to hade fulde parter, som er „død“, har virkelig i visse tilfælde mulighed for at forfølge og „besætte“ sin fjende, hvis denne ikke er beskyttet af sine egne tanker. Og det er han absolut ikke, hvis disse tanker er bitre og hadefulde. Har han derimod overvundet sit had og tilgivet sin fjende, vil denne ikke på nogen måde kunne få magt over ham. Man må altså ikke tro, at man behøver at være bange for at blive udsat for en sådan besættelse. Hvis mennesker, som man måske ikke har haft det bedste forhold til, er døde, skal man tænke kærligt på dem, eventuelt bede for dem, at de må finde fred. Så er man ikke alene sendt til at tjene sig eget „helvede“, men de tankemønstre, man ser på dem af, kan komme til at hjælpe dem, når han før eller senere har fået nok af den „skærsild“, som hans had sammen med andre primitive tankeklimøer skaber omkring ham. Når han så har bedt om hjælp, og skytsånderne suggererer de mørke tanker bort, vil hver eneste kærlig impuls, som er sendt ham fra andre væsener, være en hjælpende faktor og virke som et lys i mørket. Ugså har disse to personer mødes i en senere inkarnation, vil den kærlige impuls, som i sin tid blev sendt, være medvirkende til at skabe en

Havør nr. 20, 1953

Original tekst maskinskrevet af Martinus (uddrag)

© Martinus Institut

Symbol nr. 41
Stjernesymbolet.

Alkærlighedens symbol

Symbolet i sin helhed udtrykker selve verdensaltet. Trekanten symboliserer verdensaltets grundanalyse som et treenigt princip: "jeg'et", "manifestationsevnen" og "organismen" – X1, X2 og X3.

Trekanten, som er omgivet af en sol, viser at livet eller tilværelsen i sin højeste analyse er absolut fuldkommen. Strålerne, der fremtræder i korsform symboliserer alkærligheden, den mest fuldkomne manifestation hvor man hellere vil ofre sig selv end lade andre lide.

Forklaring af stjernesymbolet findes i bogen "Det Evige Verdensbillede 4", stk. 2.

Martinus

HVAD ER FJENDSKAB?

Fjendskab er en dødbringende sjælelig affekt

Fjendskab er menneskeheden's værste onde. Det er en dødbringende sjælelig affekt, der har bragt alle tidligere verdenskulturer til undergang i blod og rødsel. Den har ført oceaner af mennesker til slagmarker, tortur- og dødskaure. Millioner af mennesker har den gjort til invalider, ligesom den har forjædet utallige ægte-skaber, familieferhold og mange andre forhold med sin fordærvende magt. Melau-koll, livaltdo og uelvord har den i sig kølvand. Så længe denne sjælelige affekt ikke er fjernet fra den menneskelige psyke og væremåde, vil den forhindre men-neskene i at leve i den lysvejede af kultur og intellektuel skabelse, som den mo-derne videnskab i dag er i stand til at bringe menneskeheden.

Fjendskab er som en kræftsygdom : den menneskelige kulturskabelse

"Alles krig imod alle" vil derimod uundgåeligt, takket være den, fortsætte som en kræftsygdom i den menneskelige kulturskabelse. Hvad har de to tre-lange ver-denskrige, som i dette århundrede har raset hen over verden, ikke kostet af mate-rielle værdier, men bortset fra den gennemsnitlige død og livsarige invaliditet, som millioner af mennesker her blev kastet ud i? - Og hvad koster det ikke samfundene at bruge den overvejende del af menneskelig skabekraft til at frembringe så geni-alt krigsmateriel, at man dermed kan befordre død og undergang tusinder af gange hurtigere, end man kan befordre nogen som helst anden form for manifestation eller skabelse? - Millioner af mennesker med deres kulturværdier kan udledes i løbet af sekunder. Hertil kommer så det kostbare militærvæsen: her, Pløde og luftvåben, som staterne føler sig nødsaget til at opretholde, plus den undervåning i mordteknik og manddrab, disse styrkers mandskab skal ofre år af deres liv på. Jo, vreden eller fjendskabet mellem menneskene er dyrt. På dette alter bliver der ofret flere menneskeliv og menneskeførlighed end på noget som helst andet alter i verden. Intet har tyngt så meget på menneskene som vreden eller fjendskabet. Det er ikke blot staterne imellem, men det er også mand og mand imellem. I føret som helst andet tilfælde har man betalt så høj en pris for så lidt som i dette tilfælde. Fjendskabet er nemlig ikke nedkæmpet, det er ikke blevet udryddet, ja, det er ikke engang blevet forminsket. Det er tværtimod blevet mere konsolideret i menneskenes morderiske videns og kunnen end nogen sinde før i historien.

- 123 -

Original tekst maskinskrevet af Martinus (uddrag)

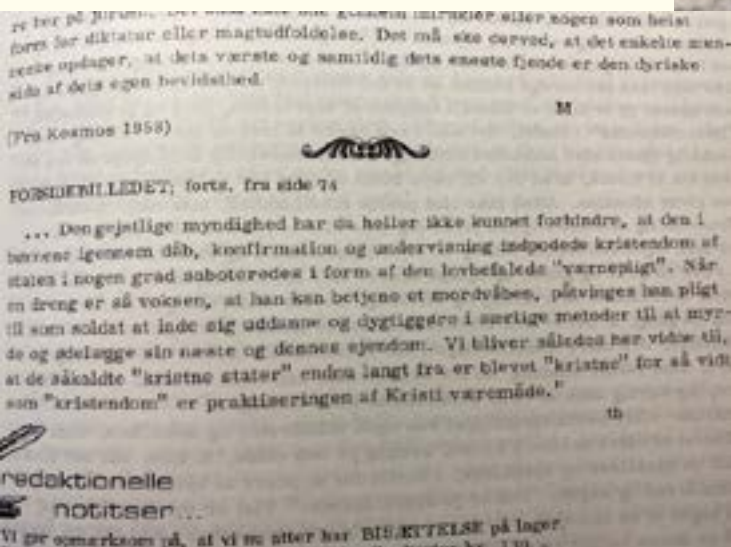
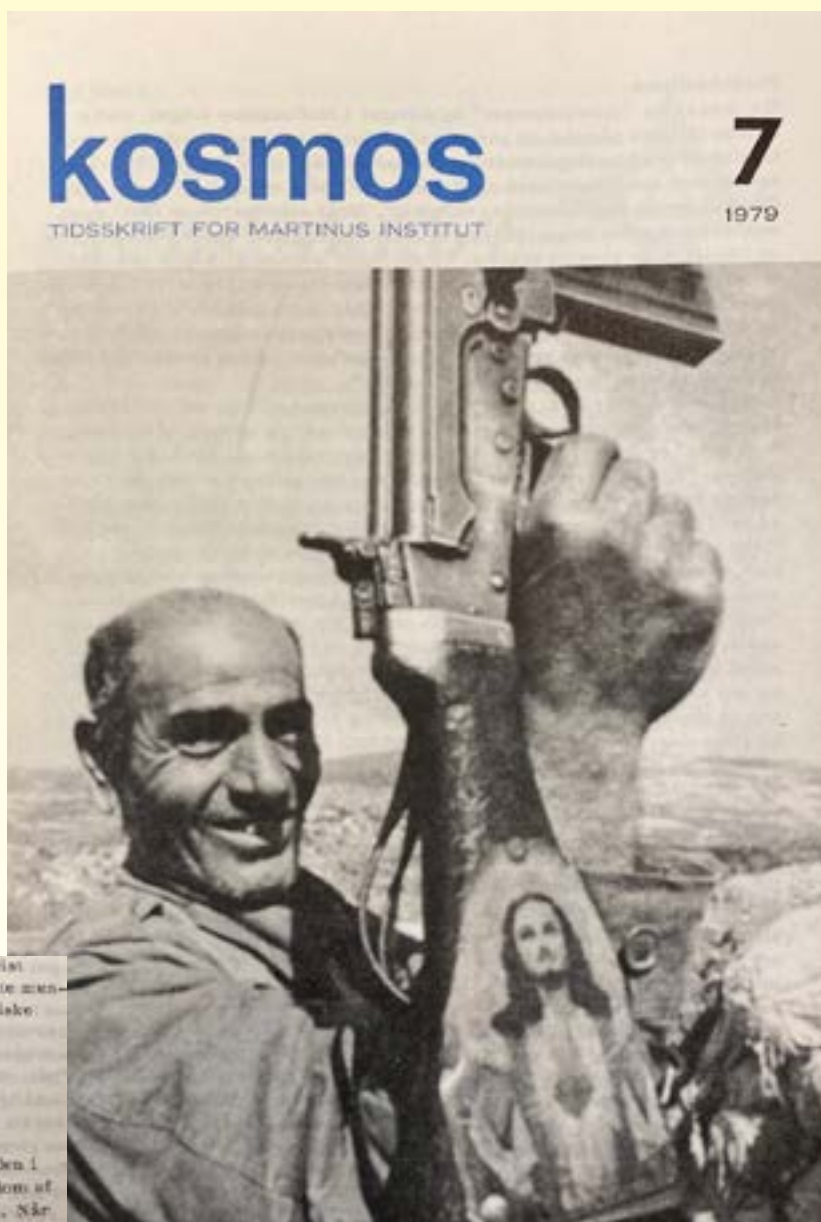
Fra et foredrag på Martinus Institut.
Første gang bragt i Kosmos nr. 7/1979.
Bearbejdet af Mogens Møller.
Bearbejdelsen godkendt af Martinus.

Forsidebilledet til Kosmos bladet nr. 7 fra 1979
har følgende beskrivelse på side 74:

“En kristen “frihedskæmper” og deltager i Mellemøsten krigen, med et billede af Jesus påmalet sit geværskæfte. Dette foto demonstrerer med stor tydelighed den blandingsbevidsthed, mennesker har idag. [...] Billedet af fredsfyrsten Jesus symboliserer teorien og idealet, men geværet praksis. [...] Vi bliver således her vidne til, at de såkaldte “kristne stater” endnu langt fra er blevet “kristne” for så vidt som “kristendom” er praktiseringen af Kristi væremåde.

tb

Foto: Arne Jönsson,
med tilladelse af “Fotonyhetarna”, Stockholm.”

Fjendskab er en dødbringende sjælelig affekt

Fjendskab er menneskeheden værste onde. Det er en dødbringende sjælelig affekt, der har bragt alle hidtidige verdenskulturer til undergang i blod og rædsel. Den har ført oceaner af mennesker til slagmarker, tortur- og dødskamre. Millioner af mennesker har den gjort til invalider, ligesom den har inficeret utallige ægteskaber,

familieforhold og mange andre forhold med sin fordærvende magt. Melankoli, livslede og selvmord har den i sit kølvand. Så længe denne sjælelige affekt ikke er fjernet fra den menneskelige psyke og væremåde, vil den forhindre menneskene i at leve i den lysverden af kultur og intellektuel skabelse, som den moderne videnskab i dag er i stand til at bringe menneskeheden.

Fjendskab er som en kræftsygdom i den menneskelige kulturskabelse

“Alles krig imod alle” vil derimod uundgåeligt, takket være den, fortsætte som en kræftsygdom i den menneskelige kulturskabelse. Hvad har de to årelange verdenskrige, som i dette århundrede har raset hen over verden, ikke kostet af materielle værdier, rent bortset fra den grusomme død og livsvarige invaliditet,

som millioner af mennesker her blev kastet ud i? – Og hvad koster det ikke samfundene at bruge den overvejende del af menneskelig skabekraft til at frembringe så genialt krigsmateriel, at man dermed kan befordre død og undergang tusinder af gange hurtigere, end man kan befordre nogen som helst anden form for manifestation eller skabelse? – Millioner af mennesker med deres kulturværdier kan udslettes i løbet af sekunder. Hertil kommer så det kostbare militærvæsen: hær, flåde og luftvåben, som staterne føler sig nødsaget til at opretholde, plus den undervisning i mordteknik og manddrab, disse styrkers mandskab skal ofre år af deres liv på. Jo, vreden eller fjendskabet mellem menneskene er dyrt. På dets alter bliver der ofret flere menneskeliv og menneskeførlighed end på noget som helst andet alter i verden. Intet har tyngt så meget på menneskene som vreden eller fjendskabet. Det er ikke blot staterne imellem, men det er også mand og mand imellem. I intet som helst andet tilfælde har man betalt så høj en pris for så lidt som i dette tilfælde. Fjendskabet er nemlig ikke nedkæmpet, det er ikke blevet udryddet, ja, det er ikke engang blevet formindsket. Det er tværtimod blevet mere konsolideret i menneskenes morderiske viden og kunnen end nogen sinde før i historien.

Krig kan ikke udryddes med krig

Nu er der mennesker, der mener, at menneskenes geniale krigs- og mordteknik vil få dem til at blive bange for at føre krig. Men hvordan skulle denne frygt dog kunne opstå på dette grundlag. Det er dog en kendsgerning, at jo mere styrke og evne man har til at overvinde modparten, desto mindre bange vil man være for at angribe ham. Og selv om menneskene virkelig kunne tvinges til at være bange for at skabe krig, og det således ene og alene var frygten, der afholdt dem fra dette, så betyder det ikke, at fjendskabet er bekæmpet. Det betyder i virkeligheden kun, at man er kommet i en spændetrøje. Men en spændetrøje helbreder ikke den gale. Den beskytter blot andre imod hans galskab. Et samfund af væsener, der kun holder fred, fordi de ligesom

den gale er i spændetrøje, er ikke et kultursamfund, hvor freden, lykken og glæden frivilligt har til huse på grund af humane, naturlige anlæg. Det er og bliver et samfund af, måske ikke just gale, så dog af farlige væsener. Mord, drab og krig vil stadig florere her og der, hvor "spændetrøjen" er svagest, og hvor den gale er længst borte fra fornuften. Nej, vejen til bekæmpelse af vrede og fjendskab er ikke spændetrøjer, mord, straf og henrettelse. Fjendskab kan ikke udryddes ved fjendskab, lige så lidt som man kan udrydde ukrudt med ukrudt.

I dag kan samfundet ikke være anderledes, end det er

Nu vil man sikkert her indvende, at menneskene umuligt kan undvære mili-tærvæsen, politi og retsvæsen, fængsling, straf og henrettelser til værn imod forbrydelser. Og det er fuldstændig rigtigt. Samfundet kan umuligt være anderledes i dag, end det netop er. De erfaringer, det først får i morgen, kan det umuligt handle efter i dag. At forlange, at samfundet med dets begreber og indstilling til livet skal være anderledes, end det er, er lige så tåbeligt som at forlange, at den "gale" pludselig skal være normal. Om man er klog eller gal bestemmes ikke af viljen, thi i så fald var der sikkert ikke et eneste menneske i verden, der var gal, der ville hade, hævne, myrde og dræbe.

Samfundet må beskytte sig imod den »gale« og den vrede

Nu vil man sikkert her bemærke, at man ikke kan sammenligne et menneskesamfund med en gal mand, fordi det i givne situationer bliver vred, fører krig og tilintetgør modstandere. Hvordan skulle det ellers opretholde kulturen? – Og det er fuldstændig rigtigt. Men hvem er det, man vil beskytte sig imod? – Er det ikke mennesker, der også er vrede, og som man frygter vil tilintetgøre en selv, hvis man ikke skynder sig at overvinde dem? – Men mennesker, der vil myrde eller tilintetgøre en selv og tilegne sig ens fædreland, røve ens ejendomme og kulturværdier, kan dog ikke siges at adskille sig væsentligt fra den "gale". – At udløse en atom- eller brintbombe

over en millionby kan ikke udtrykkes som absolut fornuft eller normalitet. Udløser man ikke netop den slags morderiske rædselssituationer i panik over, at modstanderen skal komme først med sin bombe, hvad han måske også gør, hvis man ikke med sin egen bombe skynder sig at komme ham i forkøbet. – Hvad er det, der sker i en sådan situation? – Er det ikke den "gale", der myrder den "gale"? – Kan noget menneske med virkelig logisk begrundelse hævde, at dette er fornuft? – Nej, absolut ikke.

Der hvor »dyret« er det »menneskelige« i mennesket overlegent, fremtræder det som »forbryder«

Hvis det før nævnte ikke er galskab for et kultursamfund, måtte det stå på et fortidigt, primitivt udviklingstrin, hvor man f.eks. dyrkede guderne i Valhal og opfattede det som den højeste salighed at myrde og selv blive myrdet. Men dette er ikke tilfældet. Menneskene er bundulykkelige over at skulle tvinges til at udføre handlinger, deres indre humane anlæg eller samvittighed er voldsomt imod, handlinger der har kostet mange af deres tidligere udøvere deres sjælefred for resten af livet. Disse humane anlæg, der således er totale modsætninger til udøvelsen af brutalitet, mord og drab, er det "menneskelige" i mennesket eller det, som i virkeligheden er bestemt til at være det primære i den menneskelige psyke. Når mennesket ikke desto mindre alligevel kommer i vrede eller affekt, er det fordi, det i den givne situation i større eller mindre grad føler sin sikkerhed, sin ret eller sit liv truet i en grad, der er stærkere end det, dets fornuft og humane talent kan råde bod på. Og kamp, krig eller brutal magt bliver da det afgørende. Og denne metode er nøjagtig den samme som den, der er det normale hos dyrene. Det bliver derved en kendsgerning, at mennesket i den givne situation endnu ikke er vokset fra dyrisk mentalitet, selv om det ellers er menneske på alle øvrige mentale områder. Men når vredesaffekten således er noget, væsenet ikke er vokset fra, og det som følge

heraf i det pågældende område af sin mentalitet er underudviklet, er det klart, at dets vilje så dikteres af dette område i de situationer, hvor det er fornuften eller det "menneskelige" i mennesket overlegent. Og der, hvor dette fra dyret nedarvede primitive område er det "menneskelige" i mennesket overlegent og derved distancerer fornuften, kommer mennesket til at fremtræde som "forbryder". Det kommer med uretfærdige eller meningsløse forlangender over for sine medmennesker. Det overfalder, røver og plyndrer, skænder og myrder, lyver, stjæler og bedrager osv. alt eftersom det dyriske område i dets psyke har overtaget. Det samme gælder naturligvis ethvert folk, enhver stat eller enhver race, alt eftersom det underudviklede område dikterer dets viljeføring, politik og statsstyrelse.

Den logiske tænkning repræsenterer det »menneskelige« i mennesket

Side om side med dette underudviklede område i mentaliteten, der beforder vreden og fjendskabet og dermed krigen, vokser en hel anden mental struktur frem i den menneskelige psyke. Det er det "menneskelige" i mennesket, efter hvilket det netop har fået navnet "menneske". Dette nye område er den logiske tænkning, der fører til videnskab, til kunst, til humanitet, til fred eller til det, der er livets mening med mennesket.

Mennesket kan ikke med sin vilje bestemme om det skal fremtræde som en buskmand eller som en Kristus

Vi er her kommet til menneskets to dybeste sjælelige anlæg. De to der udelukkende udgør fundamentet for dets karakter og væremåde. De udgør viljens suveræne beherskere. Menneskets karakter og væremåde bestemmes således ikke af dets vilje, men derimod af de nævnte to sjælelige anlæg. Menneskets vilje kan ikke bestemme, om det skal fremtræde som en buskmand eller som en Kristus, som en forbryder eller som en helgen. Det bestemmes udelukkende af de nævnte to sjælelige anlæg, alt eftersom deres indbyrdes kombination er til fordel for

den ene eller den anden af de nævnte former for karakter og væremåde. I forhold hertil behersker de viljeføringen og beforder henholdsvis igennem den menneskets fremtræden som buskmand eller Kristus, som forbryder eller helgen, alt eftersom det er de dyriske eller de menneskelige anlæg, der har overtaget i væsenets psyke. Om det er det dyriske eller det menneskelige område i dets mentalitet eller sjælelige struktur, der har overtaget, har det lige så lidt indflydelse på, som det har indflydelse på, om det er tyve eller tredive år.

Kun gennem udvikling kan mennesket vokse fra et lavere til et højere åndeligt trin

Ligesom man ikke selv kan bestemme sin alder, således kan man heller ikke selv bestemme sin sjælelige struktur og åndshøjde. Da enhver åndshøjde kun kan opnås ved vækst, hvilket vil sige ved udvikling, bliver et menneskes sjælelige struktur og åndshøjde og dermed dets karakter og væremåde ikke et spørgsmål om vilje, men derimod et spørgsmål om udvikling. Om et menneske fremtræder som en buskmand eller som en Kristus, som en forbryder eller helgen, kan det altså lige så lidt gøre ved, som det kan gøre ved, at det har blå eller brune øjne. Forvandlingen fra et lavere til et højere åndeligt trin kan absolut kun ske ved udvikling og ikke ved nogen som helst form for frygt for vrede, hævn eller straf, ligesom man med vrede, hævn og straf umuligt kan skabe et barn om til at være et voksent menneske, således kan man heller ikke hverken med krig, autoriseret eller uautoriseret straf, tortur og dødsdomme, fjerne de dyriske eller primitive anlæg fra den menneskelige psyke, så mennesket fra at være underudviklet bliver intellektuelt, fra at være forbryder bliver til helgen, fra at være en buskmand bliver til et kristusvæsen.

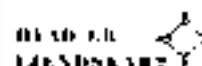
Retsvæsenet bliver en psykologisk opdragelses- og værneinstitution i stedet for som nu en hævne- og straffeinstitution

Udviklingen vil uundgåeligt føre det moderne retsvæsen frem til en sådan højnelse i psykologisk viden, at det

bliver en psykologisk opdragelses- og værneinstitution i stedet for, som det nu er tilfældet, udelukkende at være en hævne- eller straffeinstitution. Man vil her komme til at forstå, at samfundet naturligvis må beskyttes imod mennesker, der endnu beherskes af farlige, primitive eller underudviklede udslag: hidsighed, vrede og had i deres væremåde, ligesom det i dag må beskyttes imod mennesker med farlige smitsomme sygdomme. Men man vil samtidig være klar over, at primitivitet eller underudvikling umuligt kan være "forbrydelse", og at "straf" her over for er lige så tåbelig, som det ville være tåbeligt at straffe et barn, fordi det ikke har den samme indsigt i livsproblemerne som det voksne menneske.

Man forstår således her, hvorfor Kristus advarede så stærkt imod at dømmes, ligesom man også her kan se den verdensfrelsende sandhed i hans ord: "Elsker eders fjender, velsigne dem som forbande eder, gør godt imod dem som hade eder, og beder for dem som krænke og forfølge eder, for at I kan vorde eders faders børn, han som er i himlene; thi han lader sin sol opgå over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige".

Når samfundene igennem opdragelse, skoler og læreanstalter gør denne indsigt i den menneskelige psyke til videnskab og praktisk væremåde, da vil fjendskabets, hadets og krigens sidste hendøende dødsdøds og smertensrøb fortabe sig i opfyldelsen af juleevangeliets "fred på jorden" og kærlighedens store "velbehagelighed" for menneskene.

Reinkarnation og skæbne

Hvad er liv?

Det, der gør os levende er vores inderste “jeg” og ikke den fysiske organisme. Der er altså forskel på skaberen og det skabte, den ene er levende, det andet er dødt. Det er det usynlige jeg, der anvender organismen til oplevelse og skabelse – bevæger den og giver den liv – og ikke omvendt.

Livet er evigt

Det er kun organismer og tanker, der kan fødes og dø, skabes, nedbrydes og evigt fornyes. Ikke det evige “jeg”, der er evigt uforanderligt. Når den fysiske krop ikke fungerer mere og dør, bliver den adskilt fra dette jeg. Livsoplevelsen fortsætter via en fødsel ind i en åndelig verden hvorfra vi efter et hvileophold, fødes i en ny fysisk organisme. Således skaber og oplever det samme jeg utallige kroppe, tilstande og udviklingsstrin i logisk rækkefølge og kontakt med en evig guddommelig plan.

Formålet med udviklingen

En del af denne plan kan vi iagttage gennem udviklingen i mineral-, plante-, og dyreriget. Ifølge *Det Tredie Testamente* er meningen med denne proces at forny bevidstheden. Vores egen bevidstheds udviklingshistorie står at læse i naturen – Livets Bog. Det er en lang trinvis proces. Vi har fx haft hundreder af abelignende inkarnationer i dyreriget.

Målet med denne proces er skabelsen af den fuldkomne og alkærlige bevidsthed.

Kærlighed er logik

Set ud fra ét liv er det ikke så logisk, uselvisk at give dette til glæde for sin næste. Men i det kosmiske perspektiv bliver kærligheden synlig som matematisk

logik: skæbneloven (man høster som man sår) bevirker, at vores handlinger kommer over os selv. Det kærlige menneske, vil selv komme til at opleve den livslykke, det ønsker for sin næste. Men for at komme så langt, må det først opleve kontrasten. Derfor indgår der også verdenskrige, konflikter og lidelse i “livets skole”.

Evnen til medfølelse er under udvikling

Alle disse tidligere oplevelser bestemmer vores nuværende bevidsthed, udviklingstrin, sundhed, sygdom og øvrige anlæg. Oplevelserne sætter deres spor, uanset om vi kan huske dem i dag. Den humane evne er en virkning af tidligere oplevelser: den der har oplevet megen smerte på et område, er beskyttet fra at opleve den samme lidelse igen og igen.

Livet er alkærligt

Således skabes medfølelsen og med denne humane udstråling er individet beskyttet mod at skulle opleve den samme form for lidelse igen. En proces der fortsætter lige til visdommen: alkærligheden. Mørket er en nødvendig kontrast foruden hvilken lyset ikke kan markeres. Livet som helhed er fuldkommen lys og retfærdighed. Verdensaltet udtrykker Guds alkærlighed, alviden og almagt.

Reinkarnation i Bibelen

I Østen har man kendt til idéen om genfødslen i årtusinder, men også i Bibelen kan vi læse om reinkarnation. En af datidens vise, det jødiske rådsmedlem Nikodemus, opsøgte Jesus hemmeligt om natten for at spørge til emnet. Jesus svarede på Nikodemus’ spørgsmål:

“Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den som ikke bliver født på ny, skal ingeni-

se Guds rige” (Joh. 3:4). Nikodemus: “Hvordan kan et menneske fødes, når det er gammelt. Det kan da ikke for anden gang komme ind i moders liv og fødes igen?”

Her ses tydeligt, hvor svært forståeligt det var – selv for datidens vise – at en “gammel” mand skal fødes fysisk igen. Jesu ord er da heller ikke intellektuelle analyser, men lignelser, der kan stimulere troen. Jesus svarer: “Den der ikke bliver født af vand og ånd kan ikke komme ind i Guds rige. Det, der er født af kødet, er kød, og det, der er født af Ånden er ånd.” Som det ses af Jesu ord anvendes “Vand” som symbol for materie, kød og krop. Jesus: “Du skal ikke undre dig over, at jeg sagde til dig: I må fødes på ny. Vinden blæser hvortil den vil, og du hører den suse, men du ved ikke, hvorfra den kommer eller hvortil den farer” (Joh. Kap. 3, 3-8).

Kristus nævner også direkte Johannes Døberen som eksempel på reinkarnation. Disciplene havde spurgt om Elias, der skulle komme: “Da forstod disciplene, at han talte til dem om Johannes Døberen” (Matt. 17:13). De kunne altså til dels rumme idéen om genfødsel, hvilket også ses af følgende ordveksling, hvor de spørger Jesus: “Rabbi, hvem har syndet, han selv eller hans forældre, siden han er født blind?” (Joh. 9:1). Spørgsmålet giver kun mening med et liv inden denne fødsel. Ellers kunne han jo ikke selv have skabt den medfødte tilstand. Også Bibelens ord om “evigt liv”, betyder et liv uden alder fra en fødsel, uden begyndelse eller ende.

Martinus om reinkarnation

Udvalgte citater

Igennem reinkarnationens princip at »fødes på ny af vand og ånd« og dermed have mulighed for at vokse op fra en primitiv, dyrisk og dræbende til en højintellektuel, kærlighedsdominerende livsform, som udgør »mennesket i Guds billede«, var indholdet eller kernen i Jesu samtale med Nikodemus. *Den sekundære og den primære opstandelse*, kap. 10.

Kredsløbsprincippet love skal nok sørge for, at de levende væsener uundgåeligt atter og atter igennem reinkarnationen eller livet mødes med deres uafgjorte eller ufærdige skæbner, indtil de når at få disse fuldkommengjorte eller færdige. *Hinsides dødsfrygten*, kap. 8.

Reinkarnationen eller væsenernes lange række af fysiske jordliv bliver derfor her synlig som Guddommens store og brede landevej frem til hans eget strålende og evige paradys på alvisdommens, alkærlighedens og almagtens højeste tinder. [...] Når mennesket eller gudesønnen er nået frem til denne fuldkomne tilværelse, behøver det ikke mere at forlade den åndelige verden eller sit sande, permanente paradys for at lade sig føde i fysisk materie. Det har nu lært at tænke hundrede procent logisk både i skabelse af væremåde og anden skabelse og er dermed tilsvarende hundrede procent kvalificeret til at skabe i den åndelige materie. Det kan derfor nu fortsætte sin tilværelse i spiralkredsløbets højeste åndelige verdener. Her kan det uhindret manifestere hele sin genialitet i intellektualitets- og kærlighedsudfoldelse og nyde den heraf affødte kulminerende skaberglæde. Det kan ikke fejle mere. Det er udlært i livets skole. Det er selv blevet paradysisk i praktisk virkelighed. Og på denne virkelighed hviler dets paradys, der nu er blevet permanent, idet væsenet ikke mere er underkastet reinkarnationen eller genfødelserne. *Vejen til paradys*, kap. 33 og 34.

Reinkarnationen giver individet den store fordel, at det altid vil have et legeme, der er i overensstemmelse med dets bevidsthed, udviklingstrin og skæbne, samtidig med at det giver det lejlighed til at få hvilepauser i dets fysiske tilværelse, får lejlighed til, når det er ”mæt af dage” eller har fået lemlæstet sit fysiske legeme så meget, at det ikke mere er tjenligt til manifestation, at få et ophold i de højeste verdener og tilværelsesplaner. Her er livet ligefrem en guddommelig rekreation, en saligheds-mættelse, der atter får individets fysiske energier, længsler og begær til at spire frem, og gennem hvilke de atter bliver tildelt adgangen til skabelsen af et nyt fysisk legeme, forherliget med alle de nyeste forbedringer og fordele, som måtte være i det pågældende individs højeste favor. Og da det gennem dette legeme atter kan opstå i den fysiske verden, nyfødt, ren og fri fra alle de slagter, det grums og snavs, den sladder og bagtalelse, det forbryderalbum og fingeraftryk, den strafteattest, den vanførhed, den åndssvaghed, den sindssyge, den unatur og livslede, der eventuelt klæbede ved det gamle fysiske legeme, og som var dettes identificeringsmidler, kan et individs naturlige død eller

adskillelse fra sit fysiske legeme ikke være noget retmæssigt grundlag til sorg og bekymring.

Reinkarnationen, død og fødsel er således i realiteten livets allerstørste kærlighedsprocesser. At ønske et menneskes naturlige død forhindret, at ønske ”den døde” eller det diskarnerede væsen tilbage her til det fysiske plan, at sørge, græde eller fortvivle over et væsens bortgang til de højeste verdener, hvorfra det engang, når tiden er inde, skal vende tilbage, lykkeligt og strålende, med fornyet mod, livskraft og forstærkede evner, talenter og anlæg, er jo at modarbejde den guddommelige forsyng, det er at græde over solskinet og regnens velsignelser, det er at være med til at spærre eller besværliggøre vejen til livet, til lyset og kærligheden for det samme væsen og kan kun udløses som virkninger af primitive væseners uvidenhed eller blotelse for al kendskab til, hvad det er, de ser, eller i virkeligheden er vidne til. *Bisættelse*, kapitel 157-158, s. 231.

Det Tredie Testamente viderefører og fuldender Kristi mission

I 60 år fra 1921 og frem til sin død i 1981 skrev Martinus på det værk, der efter hans død blev udgivet under den overordnede titel *Det Tredie Testamente*. Foruden hovedværkerne *Livets Bog I-VII* (1932-60) og *Det Evige Verdensbillede I-III* (1963-68) samt de større bøger *Logik* (1938) og *Bisættelse* (1951) består *Det Tredie Testamente* af en lang række mindre bøger, artikler og foredrag, samt en del ufuldendte arbejder.

Af Jes Arbov

Det *Tredie Testamente* er et på alle måder usædvanligt værk.

Det er ikke et religiøst værk i traditionel forstand. For det hviler hverken på religiøs tro eller dogmer i form af antagelser, der ikke lader sig efterprøve og begrunde logisk. Det er heller ikke, hvad man almindeligvis forstår ved et videnskabeligt værk, for dets indhold bryder på væsentlige punkter med grundlæggende antagelser inden for de fremherskende, materialistisk orienterede videnskabelige traditioner, hvad enten de er naturvidenskabelige, samfundsvidenskabelige eller humanistiske.

Det Tredie Testamente befinder sig i sin helt egen kategori, for værket markerer intet mindre end grundlæggelsen af en egentlig *åndsvidenskab*. Med dets kortlægning af de bærende principper for verdensaltets indretning og funktionsmåde og dets højintellektuelle definition af, hvad det dybest set indebærer at være et levende væsen, er *Det Tredie Testamente* i et åndshistorisk perspektiv absolut enestående.

I sit indhold har *Det Tredie Testamente* mere til fælles med den gamle visdomslitteratur, som den er blevet formidlet inden for de højere religioner og klassisk humanistisk filosofi, end med nutidens materialistisk orienterede videnskabs-traditioner. Hvor *Det Tredie Testamente* imidlertid afgørende adskiller sig fra den traditionelle visdomslitteratur, er den højintellektuelle fremstillingsform, hvor Martinus ved hjælp af logiske tankerækker fremlægger det kosmiske verdensbillede, så det fremstår klart og

intellektuelt begribeligt, og uden indre selvmodsigelser.

Fremstillingsformen hviler på det, Martinus betegner som “kosmiske analyser”, og de kan eftertænkes af enhver, der er i stand til at gå til værket uhildet af egne fordomme. I den forstand er der tale om et enestående *videnskabeligt* værk, der formelt logisk befinder sig på et højere plan end formodentligt noget andet litterært værk i menneskehedens kulturhistorie.

For helt at forstå hvilket værk, der reelt er tale om, giver det god mening af placere værket i en bevidsthedshistorisk sammenhæng. Anskuer man menneskehedens bevidsthedsmæssige udvikling i et overordnet *moralsk perspektiv*, træder disse tre udviklingsfaser tydeligt frem:

1. Stammesamfund præget af en “øje-for-øje” og “tand-for-tand” straffe- og hævn-moral.
2. Samfund som er under indflydelse af højere religioner. Man ser her en spirende næstekærlighed og en religiøsitet, der hviler på instinkt- og følelsesbårne trosforestillinger.
3. Samfund hvor politisk, sekulariseret ideologi spiller den dominerende rolle i et samspil med videnskab og teknik. Ateisme og materialistisk omverdensforståelse er her den fremherskende forestillings- og trosform. Videnskab og teknik anvendes i humanismens tjeneste, på samme tid som menneskets evne til at myrde og påføre andre levende væsener smerte i denne fase, med teknikens hjælp, bliver udfoldet

i et ikke tidligere set, gruppevækkende omfang.

Skønt hver af de tre udviklingsfaser i dag er repræsenteret på Jorden, er det den sidste fase, der i løbet af især det 20. århundrede er blevet den dominerende. Denne tredje fase vil i løbet af de kommende århundreder blive afløst af en fjerde fase, som vi allerede er på vej ind i, men som endnu står svagt i forhold til de foregående faser.

Denne fjerde udviklingsfase er:

4. Åndsvidenskabens eller *Det Tredie Testaments* fase. Menneskehedens vil i løbet af denne udviklingsfase nå til sand erkendelse af verdensaltets struktur, og det enkelte menneske vil forstå sig selv og dets egen placering i denne som et evigt væsen. Livet vil ikke længere være et mysterium og dets dybeste mening vil vise sig at være dette at være til glæde og velsignelse for andre levende væsener.

For hver af de fire faser har forskellige former for “autoriserede vejledninger” spillet en stor rolle som støtte og hjælp undervejs i den bevidsthedsmæssige udviklingsproces:

1. Som vejledende orienteringspunkter i den første fase kender vi dele af *Det Gamle Testamente* med dets hævn- og gengældelsesmoral og den *nordiske mytologi* med kamp til døden og den efterfølgende belønning i Valhal

med flæsk, mjød og underskønne kvinder ("valkyrier"). Men der er selvfølgelig en lang række lignende eksempler fra andre kulturer på det tilsvarende moralske udviklingstrin.

2. Fikspunkterne i den anden fase er de højere religioners hellige skrifter. Herunder ikke mindst *Det Nye Testamente* med det ubetingede næstekærlighedsbud om at elske sin næste – indbefattet sine fjender – som sig selv. Buddet stråler endnu den dag i dag særlig klart fra Jesu demonstration af den suveræne tilgivelsesevne på korset med udtalelsen: "Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør" (Luk 23,34, DO92).
3. Litteraturen, der ligger til grund for det i dag fremherskende materialistiske verdensbillede, er varieret og vidtforgrenet. Skal man imidlertid pege på nogle få pionerer, der i særlig grad har været med til at bringe det frem er navne som Thomas Hobbes (1588-1679), Isaac Newton (1643-1727), Pierre-Simon Laplace (1749-1827), Charles Darwin (1809-1882), Karl Marx (1818-1883) og senest måske Richard Dawkins (1941-) blandt de mest fremtrædende.
4. Det er præcis her, i overgangen fra tredje til fjerde fase, at *Det Tredie Testamente* kommer ind i billedet, som den "førstehjælp" eller "fødselshjælper", der skal vejlede os i overgangen fra materialismens og gudløshedens epoke til næstekærlighedens eller åndsvidenskabens epoke. I denne overgang vil videnskaben, som vi kender den i dag, blive transformeret fra at være *materialistisk*, i den forstand at alt i princippet opfattes som "død" materie, til at blive en *ånds-* eller *livsvidenskab*, hvor alle manifestationer

opfattes som udtryk for levende væseners aktivitet, og hvor moral eller humanitet er uadskillelig fra videnskabens væsen.

På baggrund af denne faseinddeling kan man spørge, hvad der dybest set er "motoren" bag den her skildrede udvikling. I første omgang drejer det sig nemlig slet ikke om tilegnelse af formel eller teoretisk viden, men om *erfaringsdannelse*:

"Da kendskabet til denne plan kun kan erkendes eller tilegnes igennem 80% selvoplevelse og 20% vejledning eller undervisning ved hjælp fra det erfaringsmateriale, der er indvundet ved andre væseners selvoplevelse, må væsenerne således i det store og hele hovedsageligt erfare sig til kundskaben om denne den herskende verdensorden eller guddommelige plan." (Martinus: "Den højeste ild". Manuskript til foredrag afholdt på Martinus Institut den 22. februar 1960. *Kosmos*, nr. 5, 2013, s. 133)

Det er med andre ord først, når erfaringsgrundlaget er tilvejebragt, at vejledningen bliver relevant og kommer til sin ret. Indtil da vil modtageligheden for vejledning ikke være til stede. Erfaringsdannelsen og dermed behovet for vejledning kommer dog uvilkårligt i takt med, at erfaringerne hober sig op. Og det gør de, for jo mindre vi som mennesker kender til den guddommelige verdensplan, jo mere udsatte er vi for at handle forkert, og vi skaber dermed en uheldig skæbne for os selv. Alt hvad der er lidelsesbefordrende, hvad enten det er krig eller andre former for ufred, fysisk eller psykisk lidelse, depression, sorg eller oplevelse af meningsløshed er således en følge af ikke at være i kontakt med verdensplanen, og med lidelseserfaringerne udvikles medfølelsen for andre levende væsener og dermed motivationen for at handle næstekærligt.

I samme grad som det enkelte menneske fundamentalt begynder at indse, at de faktorer, man typisk tillægger stor værdi,

i forhold til at skabe en lykkelig tilværelse i form af hårdt arbejde med det formål at opnå materielle goder og sikre social position og anerkendelse, ikke garanterer det ønskede resultat, opstår behovet for at undersøge, hvad der da sikrer lykken, og dermed behovet for at udforske "livets mysterium". Det er præcis her *Det Tredie Testamente* kommer ind i billedet. For værket er netop "designet" til at imødekomme det enkelte menneskes behov for at forstå sig selv og sin egen livssituation i et åndsvidenskabeligt perspektiv. Det vil sige i et perspektiv, hvor livet ikke længere er et "mysterium", men logisk kortlagt og dermed intellektuelt forståeligt.

Set i det lys kan den kulturhistoriske betydning af Martinus' forfatterskab vanskeligt overvurderes. For værket indvarsler intet mindre end en transformation af Jordens menneskehed til en helt ny væsenstype – nemlig med Martinus' ord det "rigtige menneske" eller "det færdigskabte menneske i Guds billede efter hans lignelse". Det vil sige væsener, der har lagt al krigerisk adfærd og uvenskab bag sig, og som lever og ånder for at tjene hinanden, og som er parate til at ofre deres liv for andre.

Martinus' karakteristisk af sit værk

På den baggrund kan det være interessant at se nærmere på, hvordan Martinus selv karakteriserer sit værk.

Martinus var sig fra starten bevidst, at det var et enestående og "helligt" værk, han var i gang med at skrive. I artikelserien "Omkring min Missions Fødsel" (1936) – der senere udkom som småbog med den samme titel – skriver han om den *indvielsesproces*, der gav ham *kosmisk bevidsthed* og bevirkede, at han blev i stand til at sanse uden for tid og rum. Han skriver i den forbindelse om hvilket "privilegium", det har været for hans venner og omgangskreds at blive:

“[...] Vidner til, at et Menneske [altså her Martinus, red.] kan komme til Viden ad andre Veje end de sædvanlige ydre, synlige eller for alle andre uundgaaeligt nødvendige. For dem blev det en Kendsgerning, at en undergørende Oplysningens Kraft helt kan overskygge et uvidende Menneske, og ganske uafhængigt af Bøger eller andres Viden og Forsken gøre ham til en Kapacitet i Livets højeste Visdom, Viden, Kendsgerninger eller religiøs Oplysning. De er det tyvende Aarhundredes Tilskuere til den hellige Aands Eksistens. De har faaet Lov til at se Fortidens Aabenbaringer gentage sig i nulevende Kød og Blod, været Vidne til, hvordan Visdommen bliver til, hvordan Livets store Facitter, de evige Sætninger, de udødelige “Guds Ord” inkarnerer i fysisk Materie, bliver til “hellige Bøger”, der kan være aandeligt Brød for Slægternes Generationer gennem Tid og Evighed. – Maatte de, i Taknemlighed og Kærlighed til den evige Fader, stadig ihukomme og retmæssigt forstaa, hvad der gennem denne Oplevelse er blevet dem beskaaret at være Vidne til.” (Martinus: “Omkring min Missions Fødsel”, *Kosmos* 1936, nr. 4, s. 56)

Citatet er bemærkelsesværdigt, fordi Martinus her som det første slår fast, at forfatterskabet helt og aldeles hviler på, hvad han benævner “Oplysningens Kraft”. Med “Oplysningens Kraft” refererer Martinus til sin store indvielse, som han har beskrevet i bogens foregående kapitler, og som har åbnet et helt nyt sansesæt i hans bevidsthed, der har sat ham i stand til at “opleve og iagttage” – og gennemskue – ”Livets højeste Problemer” (jf. Martinus: “Fortolkning af Livets Bog”, *Kosmos* 1933, nr. 8, s. 6). Det er denne “undergørende Oplysningens Kraft”, der bevirker, at forfatterskabet er uafhængigt af de mundtlige og skriftlige kilder, der normalt ligger til grund for faglitterære værker. Forfatterskabet hviler således på en viden, der er *selvoplevet*, og værkets indhold fremstår suverænt i sin egen ret uden at bygge på eller støtte sig til, hvad der på det tidspunkt fandtes af overleveret

viden i menneskehedens litteratur- og kulturhistorie.

Dernæst karakteriserer Martinus den viden, han er kommet i besiddelse af, som værende identisk med “Guds Ord” og “den hellige Aand”. Besiddelsen af denne viden har gjort ham til en “Kapacitet i Livets højeste Visdom”, og har dermed sat ham i stand til at nedskrive “Livets store Facitter” i “Bøger”, der i kraft af det ophøjede indhold er “hellige” og derfor indeholder uundværlig oplysning – eller “aandeligt Brød” – for nuværende og kommende generationer.

Med denne karakteristik placerer Martinus sit værk inden for en tradition, der indbefatter kulturens allerstørste religiøse værker, herunder Bibelen.

Martinus blev tidligt klar over, at det værk, han skrev på, var knyttet til Kristi profeti om, at han ville sende “talsmanden den hellige ånd”, der skal minde menneskene om, hvad der er sandt. Det kan man bl.a. se i artiklen “Fortolkning af Livets Bog”, der udkom 1933 i tidsskriftet *Kosmos*, og hvor han refererer til “Talsmanden, den hellige Aand, som Faderen vil sende” (jf. Joh 14,16 og 14,26, *Kosmos* 1933, nr. 5, s. 6). Man kan også se det i *Logik* fra 1938, hvor det i indledningen hedder:

“Ved Lidelserne faar Mennesket Følelsen udviklet, og ved Kampen for Tilværelsen bliver Intelligensen og alle Bevidsthedsegenskaber udviklet. Og gennem en tilstrækkelig Oplevelse i denne Livets egen Skole naar ethvert Menneske engang til et Stadium, hvor det i Kraft af sine saaledes realistisk oplevede Erfaringer kan modtage teoretisk Undervisning eller Vejledning. Det har gennem sin videnskabelige Indstilling faaet Anlæg eller Talent for at kunne dygtiggøres i den allerhøjeste Visdom. Det begynder at kunne “se Gud”. Og her paa dette Stadium er det moderne Menneske. Det er Repræsentant for “de kommende Slægter”, som af Kristus blev bebudet at skulle faa Besked paa Tilværelsens Mysterium igennem “Talsmanden

den hellige Aand”, som jo i sig selv kun er identisk med den absolute Viden om Gud. “Den hellige Aand” er i Virkeligheden det samme som det absolut urokkelige, evige Svar paa det altgennemtrængende og ligesaa evige store Spørgsmaal “Hvad er Sandhed?”.” (Martinus: *Logik*, s. 19-20)

Martinus placerer her *Det Tredie Testamente* i forhold til den Bibelske tradition og Kristi løfte om at sende “Talsmanden den hellige Aand”, der skulle forklare “Tilværelsens Mysterium”. Martinus skriver ganske vist ikke direkte, at hans værk indfrier, hvad Kristus lovede. Men det er alligevel indirekte forudsat. For den hellige ånd er, som han skriver, det samme som den absolute sandhed og viden om Gud, og det er præcis dén sandhed og dén viden, der på det tidspunkt var – og som vedblev at være – indholdet af Martinus’ bøger.

Det er svært at sige, hvornår det stod fuldstændigt klart for Martinus, at det værk, han skrev, rent faktisk var identisk med *Det Tredie Testamente* og dermed Bibelens fortsættelse, men i det femte bind af *Livets Bog*, der begyndte at udkomme september 1947, og som var færdigskrevet julen 1951, omtaler han “Aandsvidenskaben som et tredie og sidste Testamente” (Martinus: *Livets Bog V*, stk. 1849), og det gentager han i to foredrag de følgende år. Han gør det i “Hedenskab og Kristendom” fra 1953, og han gør det i “Kristendommens verdensepoke” fra 1955.

I “Kristendommens verdensepoke” hedder det:

“Vi ser således, at det sidste stadium i den kristne verdensepoke, den nye verdenskultur allerede er indbygget i de tidligere kulturer. Kristendommens verdensepoke består af tre store stadier, hvor det første udgøres af Det Gamle Testamente og jødedommen og det andet af Det Nye Testamente og kristendommen, hvor den materielle tilstand skulle udvikles. Det tredje stadium er Det Tredie Testamente

eller åndsvidenskaben, som vil danne grundlag for menneskets videre udvikling og garantere, at menneskene indenfor denne epoke vil komme til at blive ét med Gud.” (Martinus: “Kristendommens verdensepoke” (1955), *Kosmos* 1991, nr. 11, s. 210).

Det var dog først i 1971, da Martinus var 80 år gammel, at han helt åbenlyst og direkte

“

Det Tredie Testamente er identisk med:

Guds eksistens, de levende væseners udødelighed, væsenernes reinkarnation eller genfødsel, mørkets eksistens som en livsbetingelse for væsenernes oplevelse af lyset og deres kommende fremtræden som mennesket i Guds billede efter hans lignelse, Guds primære bevidsthed og Guds sekundære bevidsthed, livets kosmiske spiraler, mikrokosmos, mellemkosmos og makrokosmos som levende væsener, alkærligheden som verdensaltets grundtone, væsenernes identitet med Guddommen, tiden, rummet og evigheden, ingen kan gøre uret, og ingen kan lide uret – alt er såre godt.

begyndte at tale og skrive om værkets egentlige kultur- og bevidsthedshistoriske identitet. Det sker først i artiklen “Falske profeter og falske Kristus’er” fra 1971, hvor Martinus bekendtgør, at åndsvidenskab eller “kosmisk videnskab” i form af “livets tredie testamente” er identisk med “kristusmissionens fornyelse og fuldkommengørelse”. Han skriver:

“Kristusmissionen skal således denne gang ikke være baseret på en fysisk Kristuspersonlighed med autoritet og mirakler. Personen er denne gang anonym. Kun Kristusbevidstheden i form af kosmisk videnskab bliver det primære i Kristusmissionens fornyelse og fuldkommengørelse, der er bebudet eller opfattet som Kristi genkomst. Det er denne hellige sandhedens ånd eller alkærlighedens videnskab, der som livets tredie testamente vil blive den nu begyndende ny verdensepokes livsfundament.” (Martinus: “Falske profeter og falske Kristus’er”, *Kosmos* 1971, nr. 8, s. 105)

Man kan se dette som optakten til den definitive afsløring af værkets identitet. I samme artikel sætter Martinus nemlig lighedstegn mellem værket og den “intellektualiserede fornyelse” af Kristi “uintellektualiserede budskab”, idet han videre skriver, at denne *intellektualiserede fornyelse* er identiske med:

“kosmisk videnskab, der afslører som kendsgerning: Guds eksistens, de levende væseners udødelighed, væsenernes reinkarnation eller genfødsel, mørkets eksistens som en livsbetingelse for væsenernes oplevelse af lyset og deres kommende fremtræden som mennesket i Guds billede efter hans lignelse, Guds primære bevidsthed og Guds sekundære bevidsthed, livets kosmiske spiraler, mikrokosmos, mellemkosmos og makrokosmos som levende væsener, alkærligheden som verdensaltets grundtone, væsenernes identitet med Guddommen, tiden, rummet og evigheden, ingen kan gøre uret, og ingen kan lide uret – alt er såre godt. Dette er hovedoplysningerne

i Kristi “genkomst”, der altså er det samme som kristendommens fortsættelse, fornyelse og fuldkommengørelse.” (Martinus: “Falske profeter og falske Kristus’er”, *Kosmos* 1971, nr. 8, s. 104)

Men dette – hvad Martinus her nævner – er jo netop en karakteristik af hovedindholdet i *Livets Bog* og de øvrige bøger. Med andre ord, alt hvad Martinus har skrevet og udgivet, er identisk med “kristendommens fortsættelse, fornyelse og fuldkommengørelse”.

Vi har derfor med denne artikel en række synonymmer for, hvordan Martinus selv karakteriserer forfatterskabet og dets indhold:

- Kosmisk videnskab
- Kristusmissionens fortsættelse, fornyelse og fuldkommengørelse
- Kristi genkomst
- Den hellige sandhedens ånd
- Alkærlighedens videnskab
- Livets tredie testamente
- Den ny verdensepokes livsfundament

Det er med ord og begreber som disse, at Martinus i de sidste år af sin fysiske inkarnation retrospektivt og opsummerende karakteriserer sit værk.

Det leder så frem til, at Martinus, efter at have arbejdet på en introduktionsbog med titlen *Det Tredie Testamente*, i løbet af sommeren 1975 beslutter, at titlen på det samlede værk skal være “Det Tredie Testamente”, og at det omfatter “alle de bøger og alle de analyser, jeg har skrevet og alle de vejledninger og hjælpeforanstaltninger, jeg har lavet” (jf. Martinus: “Velkomsttale i Klint 1975”, *Kosmos* nr. 7, 2004, s. 149). Fra det tidspunkt og frem til afslutningen på sin fysiske inkarnation betoner Martinus ved mange forskellige lejligheder, at værket er identisk med Kristi genkomst og den bebudede “hellige ånd”.

Det er i den forbindelse tydeligt, at det – for at undgå enhver tvivl og spekulation – var en del af Martinus’ mission, at han selv klart og umisforståeligt skulle tilkendegive værkets identitet. At han med andre ord højt og tydeligt skulle meddele, at han havde skrevet “Det Tredie Testamente”, og at dette testamente var identisk med “den hellige ånd” og at det var “Kristi genkomst”, og at Bibelens profeti dermed var gået i opfyldelse – den profeti hvor Jesus siger:

“Jeg har endnu meget at sige jer, men det kan I ikke bære nu. Men når han kommer, sandhedens ånd, skal han vejlede jer i hele sandheden; for han skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører, skal han tale, og hvad der kommer, skal han forkynde for jer. Han skal herliggøre mig, for han skal tage af mit og forkynde det for jer. Alt, hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde det for jer.” (Joh 16,12-15)

Martinus henviste som tidligere nævnt allerede i artiklen “Fortolkning af Livets Bog” fra 1933 til Johannesevangeliets profeti om “Kristi genkomst” i form af “Talsmanden, den hellige ånd”, og han gør det efterfølgende flere steder i forfatterkabet. De centrale vers fra Johannesevangeliet er da også indsat allerførst – lige før titelbladet – i manuskriptet til introduktionsbogen med arbejdstitlen “Det Tredie Testamente”, der posthumt i betydeligt redigeret form blev udgivet med titlen *Den intellektualiserede kristendom* (2004).

Profetiens opfyldelse er slående, når man sammenholder teksten med indholdet i *Det Tredie Testamente*. For Martinus taler eller skriver netop ikke “ud fra sig selv eller sit eget”, med ud fra universelle kosmiske principper eller “Livets højeste Visdom”. Og han skriver ikke med udgangspunkt i sit eget erkendelsesbehov. Derimod skriver han ud fra “alt, hvad han hører”. Det vil sige ud fra, hvad han med udgangspunkt i sin kosmiske bevidsthed erfarer, at menneskene har behov for at

vide for at komme til klarhed over sig selv og deres egen situation i et kosmisk udviklingsperspektiv.

Værket er på den måde pædagogisk i sit anlæg fra start til slut. Det er det, der ligger i begrebet “verdensgenløsningen”. Der er med Martinus tale om et “forældredreprincip”, hvor den højere bevidsthed leverer den teoretiske og pædagogiske vejledning, der er behov for på et bestemt udviklingstrin.

Det er ligeledes åbenbart, at Martinus skriver om, ”hvad der kommer”. For med *Det Tredie Testamente* videnskabeliggøres den menneskelige – og alle levende væseners – udvikling, og det er på den baggrund, at Martinus beskriver, ”hvad der kommer”, og at ”Gudsriget,” som er omtalt i *Det Nye Testamente*, vil blive realiseret på Jorden, som en *planetarisk og fredelig civilisation*.

At *Det Tredie Testamente* samtidig repræsenterer en “herliggørelse” af Jesus er tydeligt. For “herliggørelse” i den sammenhæng er jo netop det samme som en påvisning af, at Jesu forkyndelse er i overensstemmelse med den højeste sandhed. Og når man læser værket, er det hvad Martinus gang på gang påviser i bøgerne, artiklerne og foredragene.

I den sammenhæng er det vigtigt at gøre sig klart, at “hellig” og “hellige ånd” i åndsvidenskabelig sammenhæng er *højintellektuelle begreber*, der refererer til alt, hvad der er *absolut sandt*. Den “hellige ånd” er således “sandhedens ånd”, der viser og forklarer alt, som er sandt, og som dermed samtidig påviser, hvad der er illusorisk eller usandt.

At Martinus i *Det Tredie Testamente* desuden, som Kristus udtrykker det, “skal tage af mit og forkynde det for jer”, er ligeledes åbenlyst. For det første helt konkret, fordi Kristi udtalelser fra *Det Nye Testamente* bliver flittigt citeret i *Det Tredie Testamente*, men også mere grund-

læggende fordi Martinus som Kristus var ét med Gud, og de derfor begge bevidsthedsmæssigt var på et udviklingsniveau, hvor de kunne sige, at “alt, hvad Faderen har, er mit”. De havde begge Guddommens bevidsthed som et fælles visdomsocean, de var i harmoni med og kunne øse af.

På et bestyrelsesmøde i 1980 forklarer Martinus de daværende bestyrelsesmedlemmer for Martinus Institut, hvordan de mange referencer til Kristus er kommet i stand:

“Jeg har fået mit på et andet plan, jeg har det alt sammen med fra et andet plan, – jeg kan ikke have fået det på Jorden. Der havde de det jo ikke. Det kommer indefra alt sammen. Kun har jeg ramt Kristus, på mange steder passer det med Kristus, og der har jeg så noteret det. Så jeg kan sige med stor autoritet, at jeg har ikke [...] lært mit på Jorden. Jeg havde det allerede før jeg blev født.” (Bestyrelsesmøde den 9. september 1980)

Martinus’ mission har således været forberedt længe før han blev født, og som han siger på det samme møde, har han “været med i det alt sammen” og er “indviet i” det “på et tidligere plan”. Og vi må tro, at dette – at Martinus undervejs i værket “skulle tage fra Kristus og forkynde det for os” – er indgået som en del af denne forudgående planlægning og forberedelse.

På et tidligere bestyrelsesmøde i sommeren 1975, i forbindelse med at Martinus forklarer bestyrelsesmedlemmerne, at titlen på det samlede værk skal være *Det Tredie Testamente*, siger han:

“Martinus: Det er selvfølgelig alt det, som Kristus ville have givet, – tilbage at fortælle om livsmysteriet. Det er klart, at det er det, han har bebudet menneskene. Han skulle fortælle “Den hellige Ånd”, – det er altså videnskaben om det guddommelige. Og det skulle blive fortalt menneskene. Og han siger også, at det skal være i forbindelse med hans. Han

siger, han skal tage af mit og give eder.” Et rådsmedlem kommenterer dette ved at sige:

”NN: Du har jo allerede skrevet det i *Livets Bog*, stk. 1849.

Martinus: Nå, det kan du udenad.

NN: Ja, der står, at hele dit værk er Det Tredie Testamente. [...] Jo, – du skriver her, at din åndsvidenskab er det tredie og sidste testamente. Så det er længe siden, du har skrevet det.

Martinus: Ja, nå ja, det har været i bevidstheden alligevel hele tiden. Men modent har det vist ikke været, helt. Og det var heller ikke færdigt. Var det tredie bind?

NN: Nej, femte.

Martinus: Ja, - så begyndte jeg at forstå, at det måtte være Det Tredie Testamente. Men det er først nu senere, at jeg gav det navnet. Der skal jo en vis sikkerhed, før man tager det ... Og den sikkerhed får jeg altid indefra. Det er ikke noget, jeg sidder og tænker mig til. Nej, – det jeg tænker mig til, det bliver altid kasseret, ja, – altså ... jeg mener titler. Jeg har tit givet noget en titel, men så kommer den rigtige titel bagefter, – den som det skal være. Og der kom også det, at det skulle hedde Det Tredie Testamente. Det ville have forskrækket mig noget, hvis det var kommet længe før. Jo, for det er jo en titel ... mange vil jo sige: Han er da tosset. Men, når de får læst det, så ...”. (Bestyrelsesmøde 5. august 1975)

Martinus var altså klar over, det ville vække forargelse, at han nu åbent bekendtgjorde, at han havde skrevet *Det Tredie Testamente*. Men nu skulle det, der tidligere mere havde ligget rundt om i værket som en implicit forudsætning, gøres eksplicit. Og det skulle det netop bl.a. for, at der ikke senere skulle opstå misforståelser, og man skulle begynde at fejlfortolke det eller benægte, at der er tale om et guddommeligt og helligt værk. At det er Bibelens fortsættelse, den hellige ånd og dermed det sidste, afsluttende testamente.

Martinus kommer igen ind på det under et bestyrelsesmøde i efteråret 1979, fire år efter beslutningen, om at værkets titel skal

være “Det Tredie Testamente”, blev taget:

“Det er svært for folk at fatte, at nogle har evner, de ikke selv har. Men det har jeg altså, og de er trådt meget frem nu, i de sidste analyser, hvor jeg siger rent ud, hvad det er. Jeg siger også i mit foredrag, at mit værk er Det Tredie Testamente, det er talsmanden den hellige ånd. Det er det. Og det føler jeg, at det SKAL siges, for ellers kan de lave det til hvad som helst.” (Bestyrelsesmøde, 4. september 1979)

Det er først nu og i de kommende århundreder, at kristendommen for alvor skal til at begynde. For hidtil har det været *troskristendom*, men nu bliver det *intellektualiseret kristendom*, det vil sige kristendom i *videnskabelig form*. Den information vil mange mennesker naturligvis have svært ved at kapere. For det er noget af en mundfuld at blive præsenteret for en titel og et værk som *Det Tredie Testamente*. Men det vil ændre sig. Gradvist. For, som Martinus siger, “når de får læst det, så ...”.

Titlen *Det Tredie Testamente* er bestemt fra et højere plan

Når man informerer om og underviser i åndsvidenskab er det vigtigt at gøre sig klart, at titlen “Det Tredie Testamente” ikke er en titel, som Martinus har “fundet på”. Det er ikke en titel, han har “tænkt sig til”. Den er, som han siger, kommet som en sikkerhed indefra.

Når Martinus udtaler sig på den måde, ligger der det i det, at *en højere styrelse* står bag, og at det ret beset er en evig bestemmelse, at titlen skal være “Det Tredie Testamente”. Det vil derfor naturligvis også sige, at det er under den titel, at værket skal lanceres og gå ud i verden.

Titlen på en bog eller et værk har en stor betydning og er bærer af et iboende informationsindhold, som man ikke skal undervurdere. For titlen er det første, man ser eller hører om, og det er dén, man møder, endnu inden man har lært værket

nærmere at kende, end siges læst det.

Titlens signalværdi er således vigtig, fordi den formidler værdifuld information om værkets indhold inden man har sat sig ind i det. Der kan derfor være god grund til at opholde sig ved, hvilke lag af betydning titlen “Det Tredie Testamente” rummer. For der ligger en hel verden af epokegørende kulturel information indlejret i den titel.

For overskuelighedens skyld har jeg her forsøgt at sætte det op i ti punkter:

1. Testamente (gr. Διαθήκη – diatheke) pagt, aftale. I denne sammenhæng er der tale om en aftale mellem Gud og mennesker, der beskriver de regler og love mennesker må opfylde for at kunne nærme sig og have bevidst samvær med Gud.
2. Et testamente i bibelsk forstand er et guddommeligt inspireret værk. Litterært set er det i en kategori for sig.
3. *Det Tredie Testamente* er et nyt testamente, der kommer efter Det Andet – dvs. *Det Nye Testamente*. Titlen refererer til Guds skabelse af og plan med mennesket og kristusmissionens fortsættelse.
4. Titlen refererer implicit til Kristi genkomst, sådan som den er forudsagt i *Det Nye Testamente*. *Det Tredie Testaments* forside-symbol med det fuldkomne menneske vist som en Kristusskikkelse gør denne reference eksplicit.
5. Dermed er der tale om en profeti, et guddommeligt løfte, der bliver indfriet. Jf. Joh 16.12-15.
6. Betegnelsen *Det Tredie Testamente* signalerer kontinuitet og fornyelse i forhold til *Det Nye Testamente*

og alt det i kulturen, der bygger på de to foregående testamenter.

7. *Det Gamle og Det Nye Testamente* er en påmindelse om Guds tilstedeværelse i historien. At Forsynet, som en repræsentation af Guds primære bevidsthed, har en plan med menneskeheden. Det tema reaktualiseres og fornyes med titlen *Det Tredie Testamente*.
8. Med et bibelsk "testamente" – og i særklasse *Det Tredie Testamente* – er der tale om et helligt værk med hellige tanker materialiseret som hellige tekster. Værket inkarnerer den højeste sandhed tilpasset menneskenes mentale kapacitet og behov.
9. Der er reelt tale om formidling af guddommelig vejledning eller "åndelig føde" til milliarder af mennesker.
10. Titlen *Det Tredie Testamente* signalerer, at det drejer sig om et kulturskabende og kulturbærende værk med en virkningshistorie, der uden videre kan sidestilles med og endog vil overgå *Det Gamle og Det Nye Testaments* virkningshistorie.

Når man så åbner værket og begynder at læse, bliver det tydeligt forklaret, at Kristi genkomst er identisk med "Talsmanden den hellige Ånd" komme, og at værket er en manifestation af denne ånd. Dermed åbnes der eksplicit op for yderligere lag af betydning, idet det i værket forklares, hvad "den hellig ånd" er.

Ifølge *Det Tredie Testamente* er "den hellig ånd" identisk med:

- Den absolutte sandhed
- Den absolutte viden om Guddommen
- Den evige kærlighedsvidenskab

- Fundamentet for al tilværelse, hele verdensaltets struktur og grundtone
- Guds bevidsthed
- Kosmisk bevidsthed
- Kosmisk videnskab
- Kristendommens fuldkomngørelse
- Livsmysteriets videnskab
- Næstekærlighedens videnskab
- Videnskaben om Guds bevidsthed
- Åndsvidenskab

På den måde er titlen ladet med betydning. Det er en åndelig impuls – nemlig den ny verdensimpuls – der er bærer af den betydning, og det er den, der skal gå ud i verden. For der er *et åndeligt indhold indlejret i titlen*, som taler til og påvirker bevidstheder, der er på bølgelængde med værkets indhold.

Til sin 89-års fødselsdagstale, sagde Martinus:

"Nu har jeg myndighed til at sige, at Det Tredie Testamente er talsmanden den hellige ånd." (Martinus: "Kristi genkomst – talsmandens komme". Martinus' 89-års fødselsdagstale afholdt på Hotel Sheraton den 11. august 1979. Kosmos nr. 7, 2008, s. 195)

Dermed kan man sige, at Martinus' mission var fuldbragt. Det var den endelige afsløring af missionen, dens forudsætning og formål. Og denne afsløring er dermed samtidig en milepæl i forfatterskabets historie. For selv om den har været forberedt siden de allerførste bøger og artikler i Kosmos, er det først nu, kort tid før Martinus forlader det fysiske plan, at forfatterskabets inderste og egentlige identitet bliver meldt direkte ud. Åbent og ligefremt.

I sin sidste offentlige tale, formulerer Martinus det på denne måde:

"Men nu er det sket: den åndelige videnskab er kommet til verden, og hans [Kristi, red.] bebudelse om Talsmanden, den Hellige Ånd kommer er blevet opfyldt. Det jeg fortæller, er dét, Talsmanden, den Hellige Ånd fortæller. Menneskene får om kort tid adgang til det, når Livets Bog for første gang kommer ud på et offentligt bogforlag under titlen *Det Tredie Testamente*." (Martinus: "Kristusprincippet", Martinus' sidste offentlige tale, Kosmos 1991, nr. 8, s. 151)

Det var de allersidste ord, Martinus udtalte offentligt inden han takkede tilhørerne med information om, at værket var skrevet i bøn til Gud, og at han stadig efter sin død vil være hos os og følge med fra den åndelige side.

Resten er op til os. Det vil sige ret at forstå, hvilket værk, der er tale om, og hvilket ansvar det giver at kende det.

Titlen *Det Tredie Testamente* er sammen med forsidesymbolet et guddommeligt vartegn, der signalerer Gudsrigets nærhed og Kristi genkomst i form af åndelig videnskab.

//

Jeg og mine udviklede læsere er således knyttede sammen udelukkende i kraft af livet selv. Samhørigheden er altså noget, som er natur, er mentalt organisk og ikke en kunstigt opsat juridisk overenskomst, der kan brydes eller misligholdes. Som følge heraf vil de interesserede omkring mit åndsarbejde altid tilsammen danne en sag, der urokkeligt, fundamentalt hviler i sig selv, fordi den er selve åndsfrihedens struktur og er således nøglen til opfyldelsen af alle begyndende højintellektuelle forskeres og læsers drøm: "den store indvielse", "det frigjorte menneske" eller "mennesket i Guds billede". (Martinus artikel, "Tanker på femogtyveårsdagen for mit åndsarbejdes fødsel, 1921-1946").

KOMMER TIL MIG

Tilgivelsesevnen

Af Einar Hjort

Står evnen til at tilgive i omvendt forhold til retfærdighedssansen?

Altså, jo større "retfærdighedssans" des mindre tilgivelsesevne.
Og jo større tilgivelsesevne des mindre "retfærdighedssans".

Kan det være rigtigt? Svaret er JA, når det gælder den lokale retfærdighed, – som Moseloven repræsenterer, lige for lige.

Men svaret er NEJ, når det gælder den universelle, guddommelige retfærdighed.

Der er nemlig to former for retfærdighed. – En lokal og en universel retfærdighed. Ligesom Martinus også taler om en lokal logik og en universel logik.

Den lokale retfærdighed, det er en logik som alle kan forstå. "Retfærdigheden" skal ske fyldest. Men jo mere vi accepterer Moseloven, des sværere har vi ved at tilgive.

– Tilgivelse bryder jo logikken.

De skriftkloge på Jesu tid havde en meget høj grad af "moselovsretfærdighedssans".

De kunne ikke forstå det Jesus sagde om moseloven, at man skulle tilgive. Hans tale om kærlighed og tilgivelse var en anstødssten. – Derfor myrdede de ham.

Lignelsen om arbejderne i vingården viser også, hvordan en "lokal retfærdighed" kan vække anstød og udløse misundelse og "retfærdig harme".

Selv Martinus' gaveprincip: "Glæden ved at give, uden at forvente noget til gengæld", kan virke anstødeligt. – Men han sagde, at det er en målestok for hvor udviklet man er.

Tilgivelsesevnen er en målestok for næstekærligheden. Jo større tilgivelsesevne des større næstekærlighed. Peter spurgte Jesus: Hvor mange gange skal jeg tilgive min broder, er syv gange nok? – Jesus svarede: "Ikke syv gange, men halvfjerd-sindstyve gange syv gange". Hans tilgivelsesevne var ubegrænset, han forstod at når vi handler forkert, skyldes det kun manglende viden, erfaring og udvikling.

Den universelle retfærdighed er den som Kristus stod for. – Lige så lidt som vi fatter evigheden og uendeligheden, kan vor hjerne fatte den uendelige tilgivelsesevne, som Kristus havde.

Han er et eksempel for os på den ubegrænsede tilgivelsesevne og næstekærlighed, – og det vil føre alle mennesker frem mod den guddommelige, universelle alkærlighed.

Vi har kun grund til at glæde os. – Guds og Kristi kærlighed og tilgivelsesevne er grænseløs og altomfattende.

Tømrersønnen

1.48 - Tirstrup mejeri på Djursland som det så ud omkring 1990. Bygningerne tjener som møbellager, men de ydre former er stort set de samme. - tb

1.46 - Martinus fotograferet medens han var ansat på Hesselager Mejeri, perioden 1908 til 1911. - mi

og mejeristen

Af Preben Bagger

Vi, der er på 2000 års afstand af Jesu første offentlige optræden, den såkaldte Nazaret-episode, har nok svært ved at se, hvor provokerende den egentlig var.¹ Men så kan vi jo sammenligne med vores egen tid, hvor vi er i en tilsvarende situation. I dag er budskabet om Martinus' epokegørende bogværk *Det Tredie Testamente* – Bibelens fortsættelse og fuldendelse – så provokerende for Kirken og de videnskabeligt arbejdende universitetsteologer, at det er kredse *uden for Kirken*, der må udbrede kendskabet til det.²

Jesu deler vandene

Ifølge Lukasevangeliets er Jesus umiddelbart efter fristelsen i ørkenen vendt hjem til synagogen i Nazaret. Her læser han højt fra profetierne i Esajas Bog i det Gamle Testamente og siger så, at de ord om en kommende messias, som tilhørerne netop har hørt, nu er gået i opfyldelse.³

Episoden siger meget om Jesus. Han deler vandene med sit budskab om, at han er den messias, de alle har ventet på. På den ene side bliver han populær, fordi han fortæller sandheden. På den anden side støder han tilhørerne, fordi sandheden ikke passer til deres forventninger. De havde forventet en konge, og ikke *den lokale tømrers søn*.³

Gentager historien sig?

Jesu var i sig selv opfyldelsen af profetierne i *det Gamle Testamente*. Og selv om han som nævnt ikke passede til de fremherskende forventninger,

blev hans indflydelse jo med tiden enorm.

Nu, 2000 år senere, er det næsten som om historien gentager sig. Denne gang er det opfyldelsen af profetierne i *det Ny Testamente*, der er det centrale.

Ifølge det Ny Testamente forudsagde Jesus, at der ville komme en TALSMAND, som skulle "vejlede os i hele sandheden":

Men Talsmanden, den Helligånd, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alt og minde jer om alt, hvad jeg har sagt jer. (Joh. 14.26)

Martinus har med sit værk *Det Tredie Testamente* – Bibelens fortsættelse og fuldendelse – opfyldt Jesu profeti om TALSMANDEN. Givet os 'hele sandheden'. Men dét regi for profetiopfyldelse passer ikke til de relevante kredses forventninger. I vores tid er det jo Kirken, der har forventningerne. Og Kirken forventer – i forbindelse med Jesu imødesete genkomst – at få serveret 'hele sandheden' fra Jesu egen mund, og ikke fra et bogværk af *en nordjysk mejerist*.

Det distancerende udtryk '*En nordjysk mejerist*'⁴ – og andre lignende⁵ – hentyder til, at Martinus blev født i Sindal i Nordjylland og uddannet til mejerist, inden han i 1921 som 30-årig oplevede dén åndelige indvielse, der satte ham i stand til at skrive *Det Tredie Testamente*.⁶

Jesu vej

Jesu vej er imponerende. Fra *den lokale tømrers søn* til en enorm og årtusindlang indflydelse på menneskehedens udvikling. Og dette dramatiske forløb ligger jo inden for Kirkens og teologiens 'fagområde'. Man kunne derfor forestille sig, at disse instanser, fremfor nogen, ville have forståelse for, at noget lignende kunne ske igen. At en ajourføring på grund af menneskenes intellektuelle udvikling ville være naturlig.

Men en sådan forståelse viser de to instanser ikke! Og det til trods for at der længe har været markante tegn på, at vi er i en epoke, der er ved at rinde ud.

Tidens tegn

For Kirkens vedkommende er tidens tegn kontant. Folkekirken bliver ved med – år for år – at miste medlemmer.

Hvad teologien angår, beretter Lars Sandbeck om *'et omfattende magtskifte, som har fundet sted i vores kultur'*:

Engang var teologien universitetets dronning; i dag er faget på Sløks og Løgstrups tidligere arbejdsplads henvist til en afdeling under et institut under et i øvrigt marginaliseret humanistisk fakultet. Ingen regner længere med, at teologer har noget væsentligt at byde ind med i den offentlige samtale.⁷

Magtskiftet har gradvist fundet sted gennem de seneste par hundrede år. Der er foregået en kulturkamp mellem naturalisme og teisme. Naturalismen – troen på, at det eneste, der er virkeligt, er det, der kan måles og vejes – har indtil videre vundet. Og derfor bliver videnskaben af mange også opfattet som vor tids herre og frelser, det lys, der kom til verden, og som skænker håb om en bedre fremtid.⁷

Et tredje tidens tegn er relevant i forlængelse af Lars Sandbecks analyse:

Materialismen har toppet.

Livets åndelige side kan ikke længere få luft i en kultur, der kun tager dét alvorligt, der kan måles og vejes.⁸

Men at materialismen har toppet, betyder ikke at intelligensen har toppet. Tværtimod.

Det er derfor urealistisk at forestille sig, at materialismens deroute vil betyde en tilbagevenden til dogmebaseret religiøs tro.

Dogmer er følelsesfulde, men intelligensfattige. De fremkalder en slags sjæleligt velvære uden forstandsmæssig kontrol eller indsigt.⁹

Med en stadigt voksende intelligens er det ikke i det Ny Testamente, at fremtiden

ligger. Den ligger i *Det Tredie Testamente* – den intellektualiserede kristendom.

Det er ikke forbi med kristendommen. Den skal først til rigtig at begynde.

Det er gået som Jesus sagde

Lars Sandbecks nøgterne analyse efterlader det indtryk, at ikke alene er teologien uden blik for potentialet i *Det Tredie Testamente*, den er i vidt omfang helt uden kendskab til dets eksistens.

Så det er gået som Jesus forudsagde. TALSMANDEN – *Det Tredie Testamente* – bliver hverken bemærket eller accepteret ved sin ankomst:

Jeg vil bede Faderen, og han vil give jer en anden talsmand, som skal være hos jer til evig tid, sandhedens ånd, som verden ikke kan tage imod, fordi den hverken ser eller kender den. (Joh. 14.16)

Det Tredie Testaments forfatter – Martinus – siger om samme emne:

Flertallet af Menneskene staar ikke i Dag med aabne Arme for at modtage de højeste Analyser. Inden dette er naaet saa vidt, maa der endnu flyde meget Blod, mange Taarer eller manifesteres megen Dødedans, Kanontorden og Lemlæstelse. [...] Mit Arbejde er derfor mere beregnet paa Fremtiden end paa Nutiden. (Martinus 1940)

For øvrigt siger Jesus i ovennævnte udtalelse indirekte, at TALSMANDEN ikke kan være en person. En person ville ikke kunne være hos os 'til evig tid'. Men det kan *Det Tredie Testamente*.

– som på Jesu tid

På den ene side har vi profetien om TALSMANDEN, som *"skal vejlede os i hele sandheden"*, og på den anden side forudsigelsen af, at TALSMANDEN hverken vil blive bemærket eller accepteret ved sin ankomst.

Begge dele er gået i opfyldelse, og det betyder, at det i dag – som på Jesu tid – er private kredse uden for de etablerede instanser, der må udbrede kendskabet til

de nye 'provokerende' tanker.

Noter

1. Peter V. Legarth, professor emeritus i teologi ved Menighedsfakultetet i Aarhus. (Jf. note 3).
2. Selv Martinus' eget institut, der fik overdraget opgaven at informere om hans værk, finder titlen *Det Tredie Testamente* så provokerende, at man i de 40 år, der er gået siden Martinus' bortgang, ikke har vovet at tone rent flag. For ikke at virke religiøse har man over for offentligheden brugt betegnelsen *Martinus' kosmologi*. Først nu, da kredse uden for Martinus Institut er begyndt at sige sandheden – den af Martinus selv valgte titel – ser man svage tegn på en begyndende ændring af Institutets holdning.
3. Efter interview i Kristeligt Dagblad 27.11.2021 med professor emeritus i teologi ved Menighedsfakultetet i Aarhus, Peter V. Legarth.
4. Se f.eks. Kristeligt Dagblad 29.10.2021, s. 13.
5. Se f.eks. Weekendavisen 20.5.2020, s. 16.
6. En præsentation af både forfatteren og hans værk kan ses i artiklen *Martinus og Det Tredie Testamente* i tidsskriftet *Den ny Verdenskultur*, december 2021, s. 40. Tidsskriftet kan frit læses eller downloades på dettredietestamente.info
7. Lars Sandbeck, lektor ved Folkekirken Uddannelses- og Videnscenter, i Kristeligt Dagblad 18.12.2021.
8. En udførlig redegørelse kan ses i artiklen *Vejen ud af materialismen* i tidsskriftet *Den ny Verdenskultur*, december 2021, s. 52. Tidsskriftet kan frit læses eller downloades på dettredietestamente.info
9. Efter Martinus (2011-udgaven): *Logik*, s. 44, 48.

1.50 - Martinus medens han var på mejeriet Enigheden i København. - hm

Om at lære sin egen natur at kende...

Efterhånden som den ny interessesfære vokser til i væsenerne, undermineres forelskelsestrangen.

Hvorfor kaster så mange mennesker sig i dag ud i det ene seksuelle forhold efter det andet, når deres forelskelsesevne dog er ved at degenerere? Når de stadig forelsker sig i nye partnere, skulle man tro, at deres forelskelsesevne tværtimod var stigende. Alle disse forelskelser er ikke virkelige forelskelser, som dem, der udfolder sig i de unge år. De er en slags erstatning. Når forelskelsesevnen degenererer, og den begyndende interessesfære ikke er stærk nok til at bære væsenets bevidsthedsudfoldelse, kan det ske, at det søger at forny sin forelskelsesevne ved stadig at søge en ny partner. Det kender ikke de kosmiske kræfter bag sin egen tilstand, men det vil efterhånden lære dem at kende. Efterhånden som den nye interessesfære vokser til i væsenerne, undermineres forelskelsestrangen. Medens dyret vedbliver at opleve forelskelsestrangen i form af rytmiske brunstperioder, ser vi, hvorledes den samme trang hos det jordiske menneske mere og mere trænges tilbage til de unge år. For hvert liv det jordiske menneske bliver ældre, repeteres denne trang tidligere og tidligere.

Der kommer et vist stadium i de pure ungdomsår, hvor man oplever det ægteskabelige princip indtil fuldkommenhed. Det besjæler hele bevidstheden, fordi de udgør en repetition. Væsenet har på det tidspunkt endnu ikke nået den åndelige modenhed, det udviklede sig frem til i sit forrige liv. Uden viden om dette faktiske forhold føler det sig overbevist om, at de følelser, det i øjeblikket nærer, er af livsvarig karakter, og det gifter sig for senere måske at fortryde det bitterligt. I den kommende verdenskultur vil man lære menneskene deres egen natur at kende, og man vil give dem undervisning i, hvad der fordres i ægteskabet, og hvilke betingelser det jordiske menneske har for at kunne skabe et harmonisk ægteskab. Thi dette problem er ikke løst med en vielsesattest, udstedt enten af kirkelige eller borgerlige myndigheder. Det bærende, det eneste, der virkelig kan bygges på i vore dage, hvis man vil leve i et harmonisk ægteskab, er den sjælelige kontakt og de fælles interesser. Er disse betingelser til stede, er vielsesattesten dybest set overflødig.

M.

(Citat fra artikel kladet "Ægteskabet" af Martinus)

F.38 - Garden party i Villa Rosenbergs have, 1972. (Se flere oplysninger ved billed 12.21). - ew

F.39 - Martinus fotograferet hos Sysse og Tage Buch juleaften 1975. (Se også billed 12.195). - tb

F.40 - Martinus kommer ud fra foredragssalen sammen med Mischa, efter sit næstsidste foredrag i "Martinus Center i Klint" i 1979. - c

Ugeplan for Martinus åndsvidenskab - Det Tredie Testamente 1. - 5. august 2022

Aktivitet	Tidspunkt		Mandag 01.08.2022	Tirsdag 02.08.2022
Egen Morgenmad			Egen Morgenmad	Egen Morgenmad
Morgenforedrag	09:00-10:30		Det Tredie Testamentets epokegørende betydning v/ Jes Arbov	En ny begyndelse & Det muliges Kunst: samarbejde mellem Fonden DTT & MI. v/ Jan Langekær
Pause	10:30-11:00	Pause med the og kaffe		
Foredrag/oplæg/dialog	11:00-12:00		Kaj Causerer om sine oplevelser med Martinus siden 1944 v/ Kaj Gøttler Jensen	Reinkarnation, udvikling & karma v/ Ingemar Fridell
Egen Frokost - privat	12:00-13:30		Egen Frokost	Egen Frokost
Levende lydbog DTT/LB	13:30-15:00		DTT, LIVETS BOG V-VII "Intuition" v/ Bob Zauner	DTT, LIVETS BOG V-VII "Intuition" v/ Bob Zauner
Pause	15:00-15:30	Pause med the og kaffe		
Foredrag/dialog	15:30-16:30		Martinus' sidste og udvidede forklaring på Kristendommen, del I v/ Jens Lindsby	Åndsvidenskab er Kærlighed Christer Malmström bliver interviewet af Jan Langekær
Aftensmad på terrassen eller privat	17:00-18:00		Aftensmad på terrassen eller privat	Aftensmad på terrassen eller privat
Film/foredrag/dialog	19:00-20:30		Martinus' sidste og udvidede forklaring på Kristendommen, del II v/ Jens Lindsby	Åndelige film/Aftenforedrag, videoer/zoom foredrag/musik etc.
Eventuel Underholdning	20:30-22:00	Eventuel fælles underholdning	Eventuel fælles Underholdning	Eventuel fælles underholdning
<p>Fri adgang, og intet foredrags- eller kursusgebyr. Ret til ændringer i programmet forbeholdes.</p>			<p>Hjertelig velkommen til Sommerkursus i Martinus åndsvidenskab - alkærlighedens videnskab og hans epokegørende livsværk Det Tredie Testamente.</p>	

Onsdag 03.08.2022	Torsdag 04.08.2022	Fredag 05.08.2022	
Egen Morgenmad	Egen Morgenmad	Egen Morgenmad	
Samspillet mellem vores indre og ydre verden jf. Det Tredie Testamente, del 1. v/ Ingemar Fridell	Samspillet mellem vores indre og ydre verden jf. Det Tredie Testamente, del 2. v/ Ingemar Fridell	Oplæg & dialog til Det Tredie Testamente v/ Ingemar Fridell & Jan Langekær	
Kosmiske symboler forklares v/ Ingemar Fridell	Kosmiske symboler forklares v/ Ingemar Fridell	Kosmiske symboler forklares v/ Ingemar Fridell	
Egen Frokost	Egen Frokost	Egen Frokost	
DTT, LIVETS BOG V-VII "Intuition" v/ Bob Zauner	Fritid/Fælles udflugt til Esterhøj	DTT, LIVETS BOG V-VII "Intuition" v/ Bob Zauner	
Teams video møde med Jan & Thor Gjørvad	Fritid/Fælles udflugt til Esterhøj	Teams video møde med Jan & Gerard Oude Groon	
Aftensmad på terrassen eller privat	Aftensmad på terrassen eller privat	Aftensmad på terrassen eller privat	
Åndelige film/Aftenforedrag, videoer/zoom foredrag/musik etc.	Åndelige film/Aftenforedrag, videoer/zoom foredrag/musik etc.		
Eventuel fælles underholdning	Eventuel fælles underholdning		
<p>Kurset afholdes i Villa Christiansen Fyrrebackevej 12, 4500 Klint Arrangør: LIVETS SKOLE i Martinus åndsvidenskab Facebooksiden: LIVETS SKOLE i åndsvidenskab www.livetsskole.info - Tel: 2015 7811</p>			

Kristendommen i sin absolutte renkultur er livets allerhøjeste bevidsthedstilstand. Den et ét med Guddommens bevidsthed. Men den er ikke blot en højeste guddommelig bevidsthedstilstand, den er fundamentet for en lige så høj guddommelig alkærlighedens væremåde.

Kristendommen i sin overjordiske renkultur, fri for al påført jordisk hedenskab, udgør en allerhøjeste visdommens og alkærlighedens væremåde i selve Guds eget billede efter hans lignelse, hvilket igen vil sige den livsoplevelse og væremåde, Gud har bestemt for livets allerhøjeste åndelige sfærens eller tilværelsesplaners hjemmehørende levende væsener. Derfor er alle disse væsener ét med Gud. - Kristendommen er således i sig selv Guds hellige ånd. Den vil velsigne og gennemstrømme menneskene med livets allerhøjeste visdoms- og alkærlighedsinspiration, når de er nået igennem mørkets passage og er blevet forvandlet fra djævlementaliteten til de færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse.

Vi skal blot endnu her tilføje, at kristendommen, som allerede nævnt, er livets allerhøjeste bevidsthed eller mentale tilstand, hvis udslag er kulminerende visdom og alkærlighed.

“Den intellektualiserede kristendom”, Stk. 47.

Kristusbevidstheden i renkultur er således Guds gigantiske kærlighedsgave til mennesket, alt efter som det igennem sin karma bliver frigjort af djævlementaliteten eller dets ukærlighed imod sin næste og får human bevidsthed. Denne udgør igen alkærlighedens begyndelse og dets vej til kosmisk bevidsthed, der fører til livet i de højeste, guddommelige åndelige verdener. Tro derfor ikke, at kristendommen i sin renkultur er i forfald. Den er en evig uforgængelig realitet. Kristus har ret der, hvor han siger: “Himmelen og jorden skulle forgå, men mine ord skulle ingenlunde forgå” (Matt. 24,35).

Kristendommen er således som nævnt ikke verdens frelse, men den er Guds velsignelse i form af en gave, der gør væsenets bevidsthed og væremåde til Guds ånds strålevæld i de evige lysregioner, alt efter som Gud igennem væsenets

karma får det frigjort af djævlebevidstheden eller det onde.

“Den intellektualiserede kristendom”, Stk. 53.

Kristendommen er et rige, der er livets eller hele verdensaltets allerhøjeste livssfære. Her eksisterer ikke nogen som helst anden manifestationsform end netop kulminerende almagt, alvisdom og alkærlighed. Dette er en guddommelig helligåndens stråleverden, der omgiver alle fysiske verdener i hele verdensaltet. I denne guddommelige stråleverden findes hjemstedet for alle færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse.

“Den intellektualiserede kristendom”, Stk. 59.

Vi må her komme bort fra den forstenede overtro, at kristendommen er verdens frelse. Den er selve Guds bevidsthed, der er det samme som den hellige ånd eller fundamentet i den høje livstilstand, som vi allerede har nævnt, er det himmerigernes rige, som menneskene på det fysiske plan er i færd med at blive omdannede til at blive beboer af eller hjemmehørende i.

“Den intellektualiserede kristendom”, Stk. 64.

Når man ringeagter kristendommen og mener, at den har udspillet sin rolle, gør man sig skyldig i en umådelig fejltagelse. Kristendommen kan umuligt forgå. Kristendommen er selve Guds bevidsthed og dermed verdensaltets evige Guds ånd, sjæl og liv. Den er en evig selvstændig foreteelse. Den har ikke til opgave at frelse menneskene fra hverken det ene eller det andet. Men den udgør den altoverstrålende lysverden, der udgør det virkelige, fuldkomne, evige, allerhøjeste liv. Denne livets allerhøjeste guddommelige lysverden omspænder hele verdensaltet og udgør alle levende væseners urokkelige og evige hjemsted. Dette lysocean, der udgør livets allerhøjeste paradys, eksisterer som en kulmination af den evige Guddoms almægtighed, alvisdom og alkærlighed.

“Den intellektualiserede kristendom”, Stk. 73.

Kristendommen er den virkelige, højeste og mest fuldkomne og dermed helligste livets verden bag den fysiske verden. Denne sidste verden rummer i sig selv ikke noget liv. Den består udelukkende af et uendeligt ocean af logisk dirigerede bevægelsesarter. Der findes således absolut ikke noget virkelig levende på det fysiske plan.

“Den intellektualiserede kristendom”, Stk. 74.

Som vi tidligere har berørt, kan kristendommen absolut ikke udgøre menneskenes frelse fra mørket eller det onde. Under begrebet “kristendom” forekommer den absolut allerhøjeste guddommelige livstilstand eller allerhøjeste oplevelses- og skabelsestilstand.

Man må således her komme til at forstå, at det levende væsen er en evig, udødelig ånd, der ved sin evne til at tilknytte sig materien og danne organisme for sin livsoplevelse i de forskellige livsbetingende udviklingsstadier i al evighed kan blive ved med at være et levende væsen med adgang til et liv i Guds kulminerende strålevæld, det strålevæld, der er det virkelige himmeriges rige, det rige som ikke er af denne verden, men fik navnet “kristendom” efter verdensgenløseren Jesus Kristus, altså en indbygger fra dette guddommelige højeste rige. (Vi må også her henvise til Testamentets hovedværker).

“Den intellektualiserede kristendom”, Stk. 77.

Kristendommen er ikke verdens frelse, men derimod verdensaltets allerhøjeste og helligste livsepoke, hjemstedet for alle væsener, der er ét med Gud.

“Den intellektualiserede kristendom”, Stk. 80.

Af Ingemar Fridell

Offerkulten bygger på ældgamle forestillinger om, at man ved at afstå fra noget, gennem ofre eller "gaver", kan håbe på højere magters modydelse i form af belønning eller velvillig hjælp. Samme idé findes blandt andet i den kirkelige kristendom, men da i camoufleret form. Martinus ser den veletablerede teologiske fortolkning af Kristi gerning som en grov forvanskning af hans egentlige mission. Formålet med korsfæstelsen er blevet misforstået og blandet med tanker, der har rødder i en gammel offerkult. Men i og med menneskehedens bevidsthed udvikler sig, vil disse hedenske opfattelser blive erstattet af gavekultur.

Fra offerkult til gavekultur

På engelsk er verbet “ofre” *sacrifice*, som kommer fra det latinske ord *sacre*, der betyder “hellig”. Det franske begreb “souverain *sacrificateur*” betyder *ypperstepræst*, dvs. den person, der ledede de jødiske religiøse ritualer, som de blev praktiseret i Jerusalems gamle tempel med dets blodige dyreofre. I den kristne “nadver” symboliserer vinen og brødet Jesu “blod” og “legeme”. Nadveren betragtes som et helligt *sakramente* til minde om Jesu *offerdød* på korset. Der synes således at være en form for mystisk sammenhæng mellem religiøs kult, ofring, hellige handlinger osv. Efter alt at dømme er der tale om arketypiske tanker med dybe rødder i den instinktive menneskelige psyke.

Offertanken har sin oprindelse i hedenske ideer

Offertanken ser ud til at være sejlivet selv i dag, og en lang række film og skønlitterære værker er baseret på netop dette tema. Hvor kommer dette mærkelige fænomen fra, og hvordan har det kunnet være omgærdet af en sådan mystik?

Før den menneskelige intelligens havde udviklet sig tilstrækkeligt, nøjedes man med simple og efter nutidens målestok naive forklaringer på livets gåder. Den, som leder efter komplekse svar på livets eksistentielle gåder, skal jo først selv være begyndt at *reflektere* for at kunne stille sig spørgsmål af mere dybtgående art. Men i tidligere tider var livsoplevelsen domineret af følelse, og derfor har kulthandlinger, ritualer, mystik og en stemningsfuld atmosfære spillet en vigtigere rolle end “kosmiske analyser”, der afslører livsmysteriets løsning.

Offertanken stammer fra en hedensk forestillingsverden. Det gjaldt om at komme på “god fod” med tilværelsens højere magter. På et mere primitivt udviklingsstadium er *instinktenergien* stadig stærkt fremtrædende i den menneskelige bevidsthed. I *Livets Bog II*, stk. 446 beskriver Martinus

naturmenneskenes instinkt som en “automatiseret” og “ubevidst” rest af en gammel kosmisk bevidsthed. Som følge heraf aner væsenerne eksistensen af en usynlig åndelig verden bagved den fysiske. I denne verden forestiller man sig, at alle tilværelsens gode og onde væsener opholder sig. Desuden aner man instinktivt, at det er her, man selv kommer efter døden. For at kunne give en “gave” til et velvilligt åndeligt væsen i håbet om at få hjælp i en eller anden form, må “gaven” først “overføres” fra den fysiske verden til den åndelige verden, hvor væsenet opholder sig. Hvis det er et animalsk væsen, der skal ofres, må det derfor aflives. Den fysiske “gave” overføres bedst gennem et såkaldt “brændoffer”, da ild menes at føre gaven med sig ind i den åndelige verden. Martinus har også forklaret, hvordan “stråleformig” materie i form af “ild” og “elektricitet” kan ses som et *mellemlinje* mellem fysisk og åndelig materie (jf. f.eks. *Livets Bog II*, stk. 427).

I de fleste kulturer har mennesker således “ofret” både planter og dyr, og til gengæld håbede man på godt jagtheld, en indbringende høst, et lykkeligt familieliv osv. Fra et vist perspektiv kan offerkulten derfor beskrives som en slags *byttehandel* eller købslåen med højere magter.

Selv menneskeofringer er forekommet mange steder. Det Gamle Testaments Gud krævede urokkelig loyalitet. Abraham blev sat på en hård prøve, da Gud bad ham om at ofre sin elskede førstefødte søn, Isak. Ifølge Bibelen vandt Abraham kun nåde over for Gud, efter at han havde demonstreret sin totale underkastelse og lydighed. Han slap for at ofre sin søn, og ofrede da i stedet et får.

Da den “kristne” lære vandt indpas, forsvandt også dette med dyreofringer. Det skyldes delvist den teologiske forklaring på Jesu “stedfortrædende” offerdød på korset. I og med Gud Faderen ofrede sin egen *enbårne* (og “førstefødte”) søn, fik menneskeheden en chance for at blive befriet fra al sin skyld og medfødte

“arvesynd”, som den blev besudlet med efter syndefaldet i Edens Have. Alle kunne på den måde opnå *frelse*, men kun under forudsætning af, at man bekendte sig til den traditionelle kristne tro. Takket være korsfæstelsen lod Gud sig “bevæge” og sluttede en ny pagt med menneskene. I denne camouflerede form kunne den hedenske offertanke således leve videre og blandes ind i det oprindelige kristne budskab!

Skyldfølelse og bodsøvelse

Mennesker har gennem lange tider erkendt deres utilstrækkelighed i human henseende, hvilket ofte har givet anledning til skyld- og syndskomplekser. Man har forsøgt at frigøre sig fra sådanne følelser gennem forskellige former for bodsgerninger, pilgrimsrejser, selvstraf og selvpålagt lidelse. Der har været en længsel efter at blive “martyr”, at leve et liv i askese og forsagelse, faste, cølibat, hestehårsskjorter, spægelse, sømmitter og meget anden livsfjendtlig aktivitet. Ved at “straffe” sig selv, tror man, at man kan bevise sin underdanighed over for Gud i håb om, at han vil lindre ens mentale skyldbyrde.

Traditionelt har det vestlige religiøse tankesæt ofte været gennemsyret af skyldfølelser. På den baggrund er det ikke så mærkeligt, at den teologiske idé om det “forsonende” offer har kunnet vinde indpas i kristendommen. Guddommen kræver således et stort “gaveoffer” for at frelse menneskeheden og sone dens synder: Han lader sin egen “søn” fødes til verden og lide martyrdøden på korset i vores sted! Men da de troende kristne betragter Jesus som et aspekt af Gud i egen høje person, indebærer dette netop logisk set, at vi bliver “frikøbte” ved, at Gud accepterer at tage imod Jesus som en “offergave” fra sig *selv*! Tænk, hvis myndighederne i et land ville gå med til, at en uskyldig person af egen fri vilje påtog sig en fængselsdom, som en anden blev idømt! – Ville man da sige: “Ja, det er helt i orden, vi er blot interesserede i

straffen, det har ingen betydning for os, *hvem* der straffes”?

Efter samme logik ville Guddommen i så fald primært være interesseret i *straf* som sådan. Ved at lade den uskyldige Jesus torturere og dø på korset, blev Gud “betalt” for menneskenes “synder”, selvom det var dem og ikke *ham*, der havde “syndet”. For øvrigt kan menneskene ikke selv være ansvarlige for at Gud, sådan som de troende har forestillet sig det, åbenbart er “mislykkedes” med at skabe mennesker med de kvalitative egenskaber, som han havde til hensigt helt fra begyndelsen. Det bliver ikke mere logisk af, at Gud i sin “godhed” kom på den “geniale” idé at ofre sin egen “søn” for at sone for vores “synder”, en søn, der rent faktisk var en fysisk inkarnation af ham selv! Selve “skylden” nægtede Gud dog at tilgive, så da menneskene ikke selv formåede at sone al deres skyld, da måtte han selv ned på jorden og sone deres skyld!

Den guddommelige kærlighed er betingelsesløs

Martinus forklarer i sin bog “Bønnens mysterium” symbolikken i Jesu lignelse om “den fortabte søn”. Denne beretning giver os et genialt billede af menneskets mentale og humane udviklingsproces: En af sønnerne i en familie får sin “arv” udbetalt og forlader det fædrene hjem (det religiøse trosstadie). Han begiver sig ud i verden, formøbler sin arv og havner til sidst i en tilstand af den yderste menneskelige fornedrelse, hvor han er tvunget til at “æde sammen med svinene” (det materialistisk-ateistiske stadium). Beriget med et langt større mål af livserfaring og med en betydeligt mere ydmyg livsindstilling beslutter han til sidst at vende tilbage til faderhjemmet som “den ringeste af hans tjenere” (stadiet, hvor man bliver en “åndeligt søgende”). Den kærlige far tilgiver sin søn og byder ham velkommen hjem med en stor fest (den kosmiske indvielsesproces). Men dette bliver der ifølge beretningen ikke set på med venlige øjne af den *ynge* bror i familien. Han var forblevet hjemme og

havde vist sin far urokkelig loyalitet. Broderen kunne ikke dele sin fars glæde over, at hans storebror var vendt hjem. Han havde jo sløset sin arv bort, levet i sus og dus og bragt skam og vanære over familien. Som Martinus beretter i samme bog, er det den yngre broders skuffelse og misundelse, der fører til, at det nu er *ham*, der beslutter sig for at begive sig ud i verden og blive en “fortabt søn”.

Broderens skuffelse skyldes således, at han ikke forstod sin fars *ubetingede* kærlighed. “Gud lader sin sol skinne over både gode og onde,” skriver Martinus videre med henvisning til Jesu eget udsagn (Matt 5,45, DO92). En anden bibelsk fortælling med en lignende pointe er lignelsen om “vingårdsarbejdernes løn” (Matt 20,1-16, DO92). Ifølge lignelsen blev daglejerne i vingården vrede over, at nogle arbejdere, der først kom sidst på dagen, fik præcis lige så meget i løn, som de selv fik, uden at de skulle arbejde fra morgen til aften. Vingårdens ejer gjorde dem da opmærksom på, at de faktisk fik nøjagtig den betaling, der var aftalt fra begyndelsen, og at han var i sin fulde ret til at betale de nytilkomne så meget, han ville.

I lighed med mange trosreligiøse mennesker opfatter den skuffede lillebror i beretningen om den “fortabte søn” kærlighed som noget, man først skal gøre sig *fortjent* til gennem “den rette tro” og

ved at tilhøre de “udvalgte” skare. Men så opdager han, at intet tyder på, at han selv, på trods af at han har valgt den “rigtige” side, er “frelst” og “udvalgt”, og af den grund bliver *belønnet* og favoriseret af forsynet. Som alle andre udsættes selv de “rettroende” for lidelser og prøvelser i livet. Den forventede “belønning” synes således at udeblive trods ens formodede mange dyder.

Hvis vi forestiller os den yngre bror som et symbol på det skuffede moderne menneske, så kan det i et “et-livsperspektiv” nogle gange se ud, som om det er de “vantro” og “fortabte”, der går af med sejren og lykkes bedst i livet. Den udeblevne “belønning” kan bidrage til, at mange tidligere troende mennesker bliver ateister. – Der kan ikke være nogen Gud, når *vi*, der tilhører “de udvalgte skare” og som tænker “rigtigt”, bliver ramt af elendighed og modgang, tænker man.

Men den guddommelige kærlighed er hverken ifølge Kristus eller Martinus noget, der gavner nogle mennesker mere end andre. Ingen kan “købe” sig til kærlighed eller opnå Guds “nåde” gennem byttehandel, offer eller forretning. Livet baserer sig dybest set på en ren *gavekultur*, og i kraft af skæbnen må hvert menneske før eller siden høste de enten velsmagende eller bitre frugter af sin egen tidligere handle måde. Det er udelukkende i kraft

af denne universelle lov, at vi kan udvikle os mod en højere og lysere tilstand. Forsynet kan ikke bevæges til at "forløse" menneskeheden fra dens opsummerede karma gennem nogen form for "offer".

Offertanken er forankret i et forældet gudsbegreb

Det egentlige formål med Jesu Kristi "offerdød" var ifølge Martinus, at menneskeheden fik en levende demonstration i sine yderste konsekvenser af, hvad *kærlighed* og *tilgivelse* dybest set indebærer. Ingen skulle herefter være i tvivl om, hvordan et menneske med kosmisk bevidsthed møder sin næste og da især mennesker, der endnu er besjælede af mørke dyriske sider. Kristus blev en lysende model og et forbillede for os andre, så vi bedre kan forstå, hvad det indebærer at leve et fuldkomment liv. På denne måde blev et allerhøjeste ideal præsenteret for vores egen fremvoksende kærlighedsevne. Evangelierne's passionsfortællinger indeholder i øvrigt den samme kosmiske symbolik for menneskeheden's skæbne som lignelsen om den fortabte søn: Det levende væsens vandring ind i mørkets kulmination og den efterfølgende opstandelse til en lysere og lykkeligere verden!

Offertanken er således baseret på et forældet og autoritært Gudsbegreb. Man har forestillet sig Gud som en streng og krævende hersker, som det gælder om at holde sig på god fod med. Han blev dog lidt "rarere", da han lod sig føde som sin egen søn. Martinus beskriver den traditionelle kristne lære med sin mærkelige udformning som en syntese mellem to næsten uforenelige modsætninger: Det Gamle Testaments hævnende og vrede Gud og Det Nye Testaments langt kærligere faderskikkelse. Menneskers mentalitet kan ikke pludselig ændre sig fra den ene dag til den anden. Det var nødvendigt med et mellemtrin mellem fortidens primitive Gudsopfattelse og fremtidens sande "kristendom", hvor alle forestillinger om offer og skyld bliver udrenset.

Det kan næppe betragtes som en sund livsindstilling at betragte forsynet som en jaloux slaveholder, der kræver total underkastelse og blind lydighed. Det er heller ikke en sund livsindstilling, frivilligt at opsøge lidelse og ikke unde sig noget af den guddommelige lykke, som selv vores fysiske verden kan tilbyde. Selv i vores sekulariserede tidsalder er der mennesker, der ser al "hedonistisk" livsnydelse som "synd", og som derfor er indstillet på at fornægte deres naturlige behov og "ofre" deres normale seksuelle lyst som værende "uren". I den traditionelle religiøse opfattelse med dens skyldbetyngede moral er der en tendens til at betragte alt, der har med den fysiske verden at gøre, som laverestående.

Ud fra et dogmatisk religiøst livssyn har det også været forbudt at granske eller "ransage Guds veje", selvom hele vores mentale udvikling er resultatet af menneskers ihærdige udforskning af "Guds veje" i form af "at spise af kundskabens frugter". Disse "frugter" indvier os i livets mysterier og giver os mulighed for at forstå, hvad der er rigtigt og forkert, godt og ondt. Vores følelser og vores fornuft har selvfølgelig udviklet sig til at blive brugt, for ellers ville hele udviklingen jo være forgæves. I dag har forsynet mere nytte af selvstændigt tænkende individer, der tør gå deres egne veje, end af "lydige undersåtter". Det er sådanne "ulydige", frygtløse og kritisk tænkende sjæle, som til eksempel personligheder som Galilei eller i en senere tid Martin Luther King og mange andre, der har været forløbere og bidraget til at føre menneskeheden's tanker og kultur ind i nye baner.

Alt, hvad der sker, er naturligvis Guds vilje set fra et højere kosmisk perspektiv, men dette bør ikke misfortolkes som, at alt derved er i kontakt med den højere *kærlighedslov*. Vores verden er fuld af fænomener, der sætter vores tænkning og evne til kritisk analyse på prøve. Alt, hvad vi møder, kan ses som guddommelige pædagogiske læringsmidler i en udviklingsproces,

der leder frem mod en stadig højere bevidsthed. Verdensbegivenheder, der i den grad udtrykker et tankeklima præget af hensynsløs undertrykkelse og diktatorisk magtfuldkommenhed, bør ikke forenklet tolkes som Guds vilje i den forstand, at de repræsenterer uselvvisk kærlighed. Alt det mørke, der findes, kan betragtes som *anskuelseseksempler* og *tankevækkere*. Forsynet stiller det, som sker i verden rundt omkring os, midt frem foran vores ansigter og stiller os spørgsmålet: – Er det virkelig sådan, I vil have det? Anser I det for at være rigtigt eller forkert? Er det dette, I drømte om?

Gavekultur

Hvad betyder da ordet gavekultur og på hvilken måde adskiller det sig fra den gamle offerttanke? – Gavekultur indebærer, at giveren giver noget med *glæde* uden forventning om at få noget tilbage! Det er tilfredsstillelsen ved at give, der bør være hovedmotivet. Apostlen Paulus citerede Jesus i en af sine taler: "Det er saligere at give end at få" (ApG 20,35, DO92).

Sådan forklarer Martinus begrebet gavekultur: "Det er nemlig således, at det, man i daglig tale kalder "gaver" eller "at give", i virkeligheden slet ikke er "gaver" eller retmæssigt kan henhøre under princippet "at give", men derimod kun udgør camouflage for køb og salg af tilfredsstillelse af egoistiske begær. Ja, denne camouflage kan endog være så effektiv og vanemæssigt tilrettelagt af sit ophavs egen underbevidsthed, at samme ophav undertiden slet ikke dagsbevidst aner situationens virkelige analyse, når det i det eller det tilfælde er i færd med at "yde" den eller dette noget, og således i første instans i god tro mener sig i færd med "at give". Dette vil igen sige, at nævnte situation for giverens vågne dagsbevidsthed forekommer at være udløsningen af at "give en gave", medens sagen i virkeligheden i det pågældende tilfælde er den, at "gaven" kun er et middel, ved hvilket giveren søger at opnå tilfredsstillelsen af et eller andet egoistisk begær, kort sagt, at "gaven" i virkeligheden

kun er en slags "forudbetaling" for en eller anden forventet opnåelse af et eller andet ønsket kommende gode." (I småbog nr. 12: *Vejen til indvielse*, artikel 3, "Gavekultur", kap. 1)

Det kan også ske, at man giver gaver eller på den ene eller anden måde "ofrer" sig i håbet om at vinde andres kærlighed eller påskønnelse. Men den absolut mest fuldkomne gaveform gives helt uden forventning om modydelse. Dette modsiger ikke, at man under alle omstændigheder sender en lys skæbnebølge ud, når man giver noget til andre, fordi alt, hvad vi gør, vender før eller siden tilbage til os selv. Men det er ikke sikkert, at "kompensationen" for vores gave kommer fra samme hold eller fra den samme person, som først modtog gaven.

Allerede Jesus vidste, at alt det uselviske gode, som vi gør mod andre, før eller siden vender tilbage til os selv. Det kan ske ved, at en person uventet møder os med en tilsvarende god gerning. Samtidig advarede Jesus mod at give gaver for blot at vække opmærksomhed eller få ros. Følgende bibeleitat er stadig relevant i dag: "Når du giver almisse, så lad ikke blæse i basun for dig, som hyklerne gør det i synagoger og på gader for at prises af mennesker. Sandelig siger jeg jer: De har fået deres løn. Når du giver almisse, må din venstre hånd ikke vide, hvad din højre gør, for at din almisse kan gives i det skjulte. Og din fader, som ser i det skjulte, skal lønne dig." (Matt 6,2-4, DO92).

Når Martinus fortsætter sin forklaring om, hvad gavekultur i yderste forstand indebærer, kan han måske blive opfattet som noget streng: "Der findes mangfoldige former for overførelser af værdier fra det ene menneske til det andet, der officielt går under begrebet "gaveydelse", men der findes i virkeligheden absolut kun én eneste måde, ved hvilken en værdioverførelse fra det ene menneske til det andet, kosmisk set, er en absolut gaveydelse. Denne måde manifesteres kun,

når gaveydelsen er identisk med en absolut hundrede procents frigivelse af en værdi overførelse fra giveren til modtageren. Hvis der er blot den allermindste skygge af forventning om gengældelse på en eller anden måde, da er overførelsen i virkeligheden kun en maskeret forretning. Da er "gaven" jo kun en salgsvare, for hvilken den forventede gengældelse er "betaling". (Småbog nr. 12: *Vejen til indvielse*, artikel 3, "Gavekultur", kap. 8)

Også Jesus forklarede gavekultur i dens yderste konsekvenser: "... den, der vil være stor blandt jer, skal være jeres tjener, og den, der vil være den første blandt jer, skal være jeres træl" (Matt 20,26, DO92). Ifølge evangelisten Johannes skal Jesus også have udtalt, at "større kærlighed har ingen end den at sætte sit liv til for sine venner" (Joh 15,13, DO92)!

Et berettiget spørgsmål, som man kan stille, er, om vi virkelig er i stand til at give gaver eller hjælpe andre uden at forvente den mindste tak. Men dette er et moralsk problem, der udelukkende berører *modtageren*. Enhver, der tolker Martinus' tekst sådan, at man ikke skal bekymre sig om at takke sine medmennesker eller eventuelt give gavegiveren en eller anden lille form for gengæld, ville have misforstået bogens budskab. For hvis nogen modtager vores gave eller vores tjenester uden at vise sin taknemmelighed, ikke engang i form af den mindste gestus eller anerkendelse, så er der grund til at tro, at det handler om at blive *udnyttet*. Så er det selvfølgelig på sin plads at trække grænser og sætte en stopper for det. Martinus var selv et forbilledligt eksempel på at vise taknemmelighed. Han ofrede meget af sin dyrebare tid på at skrive takkebreve samt påske- og julehilsner for at glæde sine medmennesker.

At praktisere gavekultur på en afbalanceret måde

At dømme efter ovenstående eksempler har både Kristus og Martinus forklaret begrebet gavekultur på en meget radikal

måde. Men hensigten er bestemt ikke, at vi skal føle os nedtrykte, fordi vi ikke helt formår at leve op til disse høje idealer. Da opstår spørgsmålet om, hvad vi egentlig er i stand til i øjeblikket. – Vi befinder os alle midt inde en *læreproces*, og der er unægteligt faldgruber undervejs, som vi skal være opmærksomme på. For det første gælder det om at blive bevidst om, hvor vi selv står i udviklingen. For hver enkelt af os gælder det om at finde vores mest harmoniske balancepunkt, og det kan variere fra individ til individ. Gennem selvrefleksion kan vi blive opmærksomme på vores følelsesmæssige reaktioner, når vi interagerer med vores omgivelser. Hvis vi for ofte forholder os passive og ubehjælpelige, kan vi på sigt rammes af dårlig samvittighed. Men hvis vi på den anden side "spænder buen" alt for hårdt og hele tiden opofrer os for andre uden vi under os selv nogen glæder i livet, er der risiko for, at vi med tiden formindsker vores normale livskraft og glæde. Det gælder især i de tilfælde, hvor vi er skuffede over modpartens manglende "belønning". Det er ikke livets mening, at vi skal fremstå som en slags *martyrer* og blive udnyttet af andre mennesker, der har en egoistisk natur. Som jeg tolker Martinus, handler det i bund og grund om, i hvilken grad vi er i stand til at mærke en indre glæde i vores handlemåde uden vi af den grund forventer nogen særlig "kompensation"! I samme grad som vi stadig kan mærke en sådan umiskendelig glæde, er vi kommet i kontakt med vores eget indre balancepunkt.

Et nyt syn på livet præget af gavekultur

Gavekultur handler imidlertid ikke *kun* om at tilbyde sine tjenester og give gaver til sin næste. Præcis det samme princip gælder nemlig hele vores samlede livsoplevelse. Gavekulturens tankeklima kan direkte overføres til alt, hvad vi overhovedet kan tænkes at møde i livet. Hvor meget kræver vi normalt af vores omgivelser, og hvor meget forventer vi at opnå i løbet af vores fysiske levetid? Har vi for vane at vise *taknemmelighed* for alt det gode, vi

møder i livet, eller er vi mest optaget af at klage over alt det, vi *ikke* får, og som vi efter vores egen mening har gjort os fortjent til? Formår vi at leve uden overdrevne forventninger? Er vi tilfredse og taknemmelige for livets små glæder eller bliver vi fornærmede over, at vores mange ønsker, ikke går i opfyldelse?

Betyder da dette, at vi skal være totalt passive og ligeglade og aldrig håbe på noget? – Nej, for ifølge Martinus vil alle vores normale ønsker gå i opfyldelse før eller siden (jf. *Livets Bog III*, stk. 715)! Men da de fleste bærer på en så stor mængde ønsker, som i øvrigt kan være af mere eller mindre selvisk natur, kan alle ønsker umuligt nå at blive opfyldt under en enkelt jordisk inkarnation. Derudover kan vi selv have skabt “karmiske” forhindringer gennem vores egne tidligere handlinger, hvilket gør det umuligt for nogle af ønskerne at blive opfyldt, i det mindste inden for rammerne af et kortere tidsinterval.

Selvfølgerlig bør vi alle engagere os i de felter, der ligger os nærmest på hjerte! Vores indre længsel og vores ønsker er betydningsfulde, og det er faktisk alt dette, der driver hele vores udvikling fremad. Det er heller ikke forkert at forsøge at påvirke andre mennesker i en positiv retning og forsøge at ændre på ting, som vi oplever, er forkerte. Det gælder både problemer, der kan opstå i vores nære omgivelser, og i forhold til verden som helhed. Samtidig bør det stå helt klart for os, at ingen enkelt person alene formår at ændre verden, som den ser ud i dag. Det betyder dog ikke, at der ikke har været enkelte mennesker for hvem det med en vis indsats er lykkedes at påvirke tingene i højere grad end andre. Men hvis vi virkelig ønsker at påvirke andre, er den mest effektive måde, at vi selv fremstår som *forbilleder*.

En vigtig konklusion i denne artikel er

således, at vi alle kan bidrage med alt det, vi har lyst til at gøre, og hvor man føler, at man har sin særlige mission, men helst uden at skade andre og uden at blive skuffet over manglende anerkendelser og tak fra omgivelserne! Med sådan en livsindstilling vil netop *alt* positivt, som man møder i livet, opleves som glædelige *overraskelser* og gaver, som man ikke havde forventet at modtage.

Det handler i virkeligheden om ens personlige gudsforhold. Tør vi overgive os og stole på Gud? Vover vi, ligesom Kristus i Getsemane have, at udbrøde: “Ske ikke min vilje, men din” (Luk 22,42, DO92)? At føle fortrøstning og tillid til Gud er i virkeligheden det samme som at have tillid til livet! På trods af alle afsavn vil livet os det *vel* og i sit slutfacit eksisterer intet ondt. Det er gennem bønnens magiske kraft, at vi kan etablere en så intim relation til Gud i alle livets forhold. Omsluttet i Guds arme kan vi føle tillid og tryghed i alt, hvad vi møder.

Martinus hjælper os til at se med nye, friske øjne på verden, livet og Gud. I lyset af Det Tredie Testamente får den gamle offertænkning fornyet mening og erstattes af gavekultur. Det handler ikke længere om at forhandle eller købslå med livet eller Gud. Det har heller ikke noget at gøre med bod eller selvpålagt lidelse uden mening for på mirakuløs vis at sikre sig selv og andre “frelse”. Gavekultur indebærer glæden ved at give *for selve dette at gives egen skyld*, dvs. en naturligt tjenende og *selvopofrende* indstilling som kommer til udtryk ved, at et menneske af egen fri vilje er villig til at opgive noget af sin egen bekvemmelighed og lykke, for at også andre derved får mulighed for at opleve lidt større glæde og frihed. Det er i denne forstand, at offeret er blevet forvandlet til uselvsk *kærlighed*, som er livets højeste kraft, der med sin totale logik styrer hele universet,

og det er den kraft, som til sidst åbner alle tilværelsens lukkede døre.

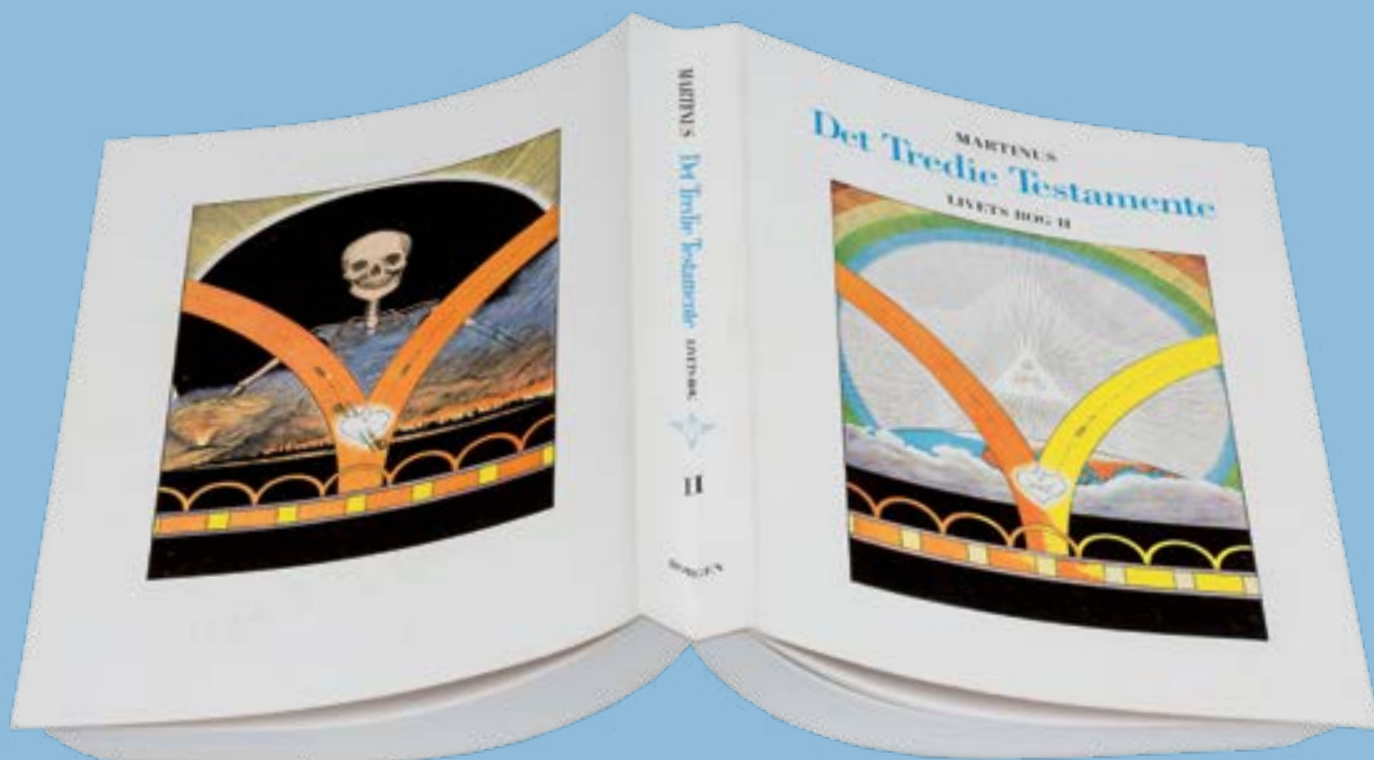
©Ingemar Fridell, Nyhamnsläge, 23. januar 2022

Dette er en revideret version af en tidligere artikel med titlen “Offret”, som første gang blev publiceret i tidsskriftet *Ny Kultur* 1996/4, årgang 6.

Oversat fra svensk af Jes Arbov

MARTINUS

DET TREDIE TESTAMENTE

Bibelens fortsættelse og afslutning – Talsmanden den Hellige Ånd
Martinus åndsvidenskab – Alkærlighedens videnskab

livetsskole.info

dettredietestamente.info

thethirdtestament.info

Om udgivelsen

Kære læser

Formålet med artiklerne er først og fremmest, at de skal vække interesse for den nye verdenskultur ved at henvende sig bredt til det omgivende samfund, og dermed også til dem, som endnu ikke kender Det Tredie Testamente eller Martinus' analyser, som indeholder videnskaben om alkærligheden.

Ved tilrettelæggelsen må vi tage hensyn til økonomien og for hvert nummer overveje, hvor mange sider og artikler det kan indeholde, og hvor mange eksemplarer kan vi trykke.

Tidsskriftet er gratis og skal helst også findes i en papirudgave, så det kan ligge fremme på landets biblioteker, i studiegrupperne, på vores mange årlige udstillinger, og på udleveringsstederne (se liste bagerst i bladet).

Indtil nu har vi sendt tidsskriftet gratis med post til de tidligere betalende abonnenter. Det kan vi desværre ikke blive ved med, da portoene alene udgør omkring 10.000 kr. for hvert nummer.

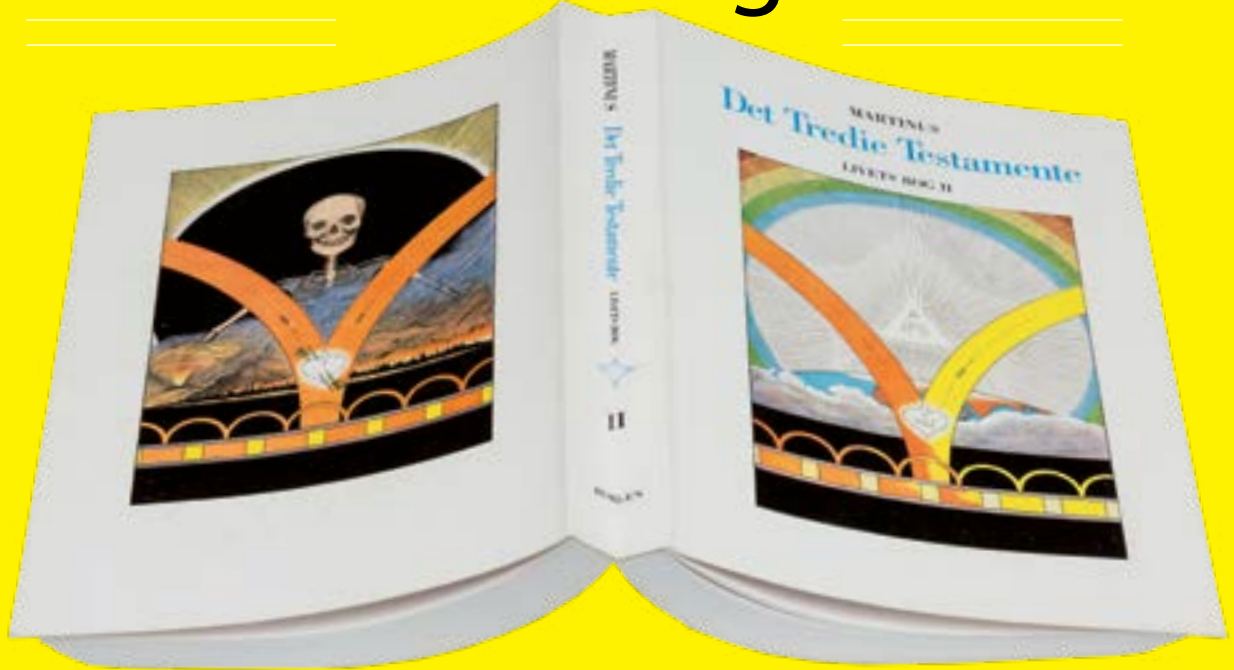
**Hvis du vil modtage bladet med posten, skal du derfor indsende en frankeret svarkuvert (i A4 format) med frimærke 80 kr. til:
Fonden Det Tredie Testamente
Attn.: Jan Langekær
Vestre Gade 6A
2605 Brøndby**

Hvis du vil være med til at udbrede kendskabet til Det Tredie Testamente er du velkommen til at dele bladet med andre interesserede. På forhånd tak til alle, som ønsker at virke til gavn for den ny humane verdenskultur.

BOGHOLDERI
Mobil: 2015 7811
MobilePay: 227366
Danske Bank reg. 3572,
konto 3572030989
IBAN kontonummer:
DK6030003572030989
BIC (SWIFT-adresse): DABADKKK

Kærlig hilsen
Den ny Verdenskultur
Jan Langekær
Redaktør
Forhåbentlig har det glædet dig at læse dette nummer af *Den ny Verdenskultur*.

Kurser & foredrag

FOREDRAG I LIVETS SKOLE, KULTURHUSET KILDEN, BRØNDBYØSTER.

Inspireret af "Det Tredie testamente" af Martinus (fri adgang)

Studiegruppe og foredrag, 4. september 2022
Søndag kl. 12-15 (studiegruppe).

Studiegruppe, 18. september 2022
Søndag kl. 12-15 & 15-17 (foredrag).

Studiegruppe, 2. oktober 2022
Søndag kl. 12-15.

Studiegruppe og foredrag, 16. oktober 2022.
Søndag kl. 12-15. & 15-17.

Studiegruppe, 30. oktober 2022.
Søndag kl. 12-15.

Studiegruppe og foredrag, 13. november 2022.
Søndag kl. 12-15 & 15-17.

Studiegruppe, 27. november 2022
Søndag kl. 12-15.

Studiegruppe og foredrag, 11. december 2022.
Søndag kl. 12-15 & 15-17.

Studiegruppe og foredrag, 15. januar 2023.
Søndag kl. 12-15 & 15-17.

Studiegruppe, 29. januar 2023.
Søndag kl. 12-15.

Studiegruppe og foredrag, 12. februar 2023.
Søndag kl. 12-15 & 15-17.

Studiegruppe, 26. februar 2023.
Søndag kl. 12-15.

Studiegruppe og foredrag, 12. marts 2023.
Søndag kl. 12-15 & 15-17.

Studiegruppe, 26. marts 2023.
Søndag kl. 12-15.

*Den ny Verdenskultur kan fås ved alle foredrag. Fri adgang - intet kursusgebyr.
Kulturhuset Kilden, Nygårds Plads 31, Brøndbyøster, 2605 Brøndby.*

HUSK: SOMMERKURSUS / KLINT

Mandag den 7. august til fredag den 11. august 2023. En uges intensiv undervisning i
**Det Tredie Testamente, Martinus åndsvidenskab
Alkærlighedens videnskab -
Alle kurser og foredrag har fri adgang og gratis entré.**

Et kursus som giver en kærlig, positiv og logisk livsforklaring for nutidens mennesker. Åndsvidenskaben er ifølge Martinus en videnskab om alkærligheden. Martinus har, via sin intuitionsevne og kosmiske bevidsthed, skrevet sit epokegørende livsværk Det Tredie Testamente.

H.C. Andersen kunne gøre et eventyr ud af virkeligheden, og man kan sige, at Martinus har gjort eventyret til virkelighed ved at forvandle verdensreligionernes evige kerne og ubegrænsede kærlighedsbudskab til åndelig videnskab.

- Villa Christiansen, Fyrrebakkevej 12, 4500 Nykøbing Sjælland
  - Mandag morgen til fredag aften
  - Fri adgang og gratis entré.
  - Kurset afholdes efter gaveprincippet.
  - Overnatning og bespisning ikke inkluderet.
  - Vi hjælper med booking af sommerhuse.
  - Tilmelding og kursusprogram på livetsskole.info eller mobil 2015 7811
- GENTAGES første uge i august 2024.

101 ÅRS JUBILÆUMSFEST FOR MARTINUS KOSMISKE INDVIELSE I 1921

Lørdag den 17. september 2022, kl. 12:30-18:00.
Årlig fest med indlæg, musik og mad.

Festen: Fri adgang - gratis entré.

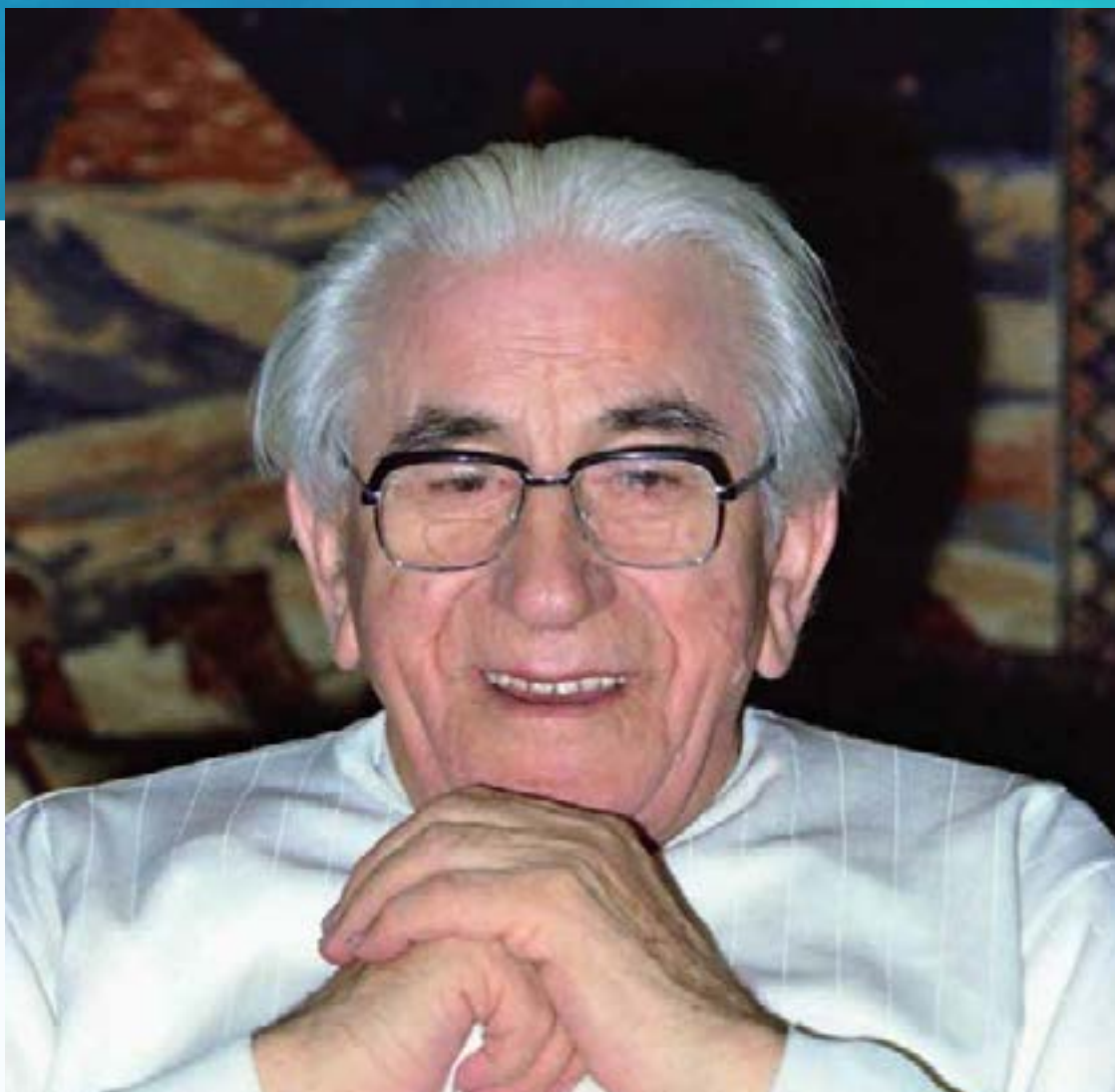
Veganerbuffet, efterfølgende kl. 18:00
også i Kulturhuset Kilden til 180,- kr.

Tilmelding under alle omstændigheder nødvendig
til både fest og veganerbuffet på tel/sms 2015 7811,
eller e-mail: jan@langekaer.dk

Det Tredie Testamente, Martinus åndsvidenskab
også kaldet alkærlighedens videnskab, er helt i
overensstemmelse med den fysiske videnskabs sikre
resultater.

Festen afholdes i Kulturhuset Kilden, Teatersalen.
Adresse: Nygårds Plads 31, Brøndbyøster,
2605 Brøndby.

Arrangør: LIVETS SKOLE i Martinus åndsvidenskab

Tage Buch

TilbageBlik

Forlaget Martinus Dialogfond

Tage Buch: TilbageBlik.
Redaktør: Pia Schlüntz.
Forlaget Martinus Dialogfond 2021.

Tage Buch (1911-2016) er en af de helt centrale skikkelser i Martinus-sagens først år. I TilbageBlik ser han tilbage på et langt og indholdsrigt liv i sagens tjeneste. Bogens første del er selve erindringsdelen, mens den anden del består af artikler, Tage Buch har skrevet,

og som viser, at han var en fremragende artikelforfatter.

Bogen kan downloades som e-bog fra livetsskole.info, og den kan stadig fås i den trykte udgave ved henvendelse til Jan Langekær, tlf. 2015 7811.

Fællesmausoleum

Af Bjarne Rasmussen

I bogen "Bisættelse", udgivet første gang i 1951, der skriver Martinus bl.a. i bogens kapitel 182, jeg citerer: "I intet som helst andet skriftligt materiale i verden er der åbnet en sådan adgang til studiet af "mikroindividerne" som netop i bøgerne "Den ideelle Føde" og "Bisættelse". I ingen som helst anden lære, oplysning eller videnskab er "mikroindividernes" rolle som fundament for vor egen skabevne, sundhed og livsglæde blevet så indgående påtalt og begrundet. I ingen som helst anden forkyndelse er disse små væseners liv og færden trådt så åbenlyst frem for os og vist så analogt med vort eget væsen, med vor egen tilværelse, vist at de ligesom os er "skabt i Guds billede efter hans lignelse".

I bogen "Bisættelse" skriver Martinus, at jordfæstelse (begravelse) er langt at foretrække fremfor kremering/ligbrænding, men her skal man dog også være opmærksom på visse negative konsekvenser.

Martinus afslutter bogen med kapitel 204 "Den fuldkomne bisættelse" hvori han bl.a. skriver:

"Nævnte legeme vil komme i sin dertil egnede kunstnerisk og videnskabeligt udførte sarkofag, blive hensat i verdensstatens eller folkenes "fællesmausoleer". Her vil de henstå i det spand af tid, som det animalske,

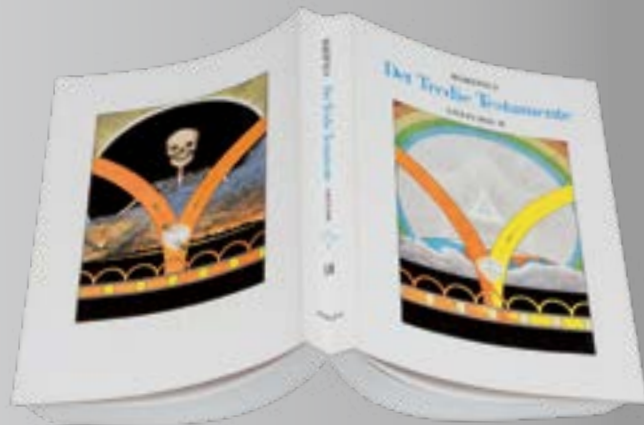
organiske liv i liget endnu har betingelser for at kunne opretholde sin tilværelse i dette. Når disse betingelser er ophørte, vil der kun eksistere en art mineralliv i liget. Da denne arts livsenhed eller mikroindivider bevidsthedsmæssigt er uberørte af ydre fysisk påvirkning, **dog ikke af ild**, vil liget, efterhånden som det organiske liv i dette er uddøet, blive rigtigt begravet under særlige hensigtsmæssige forhold, hvor dets naturlige opløsning på human måde vil blive begunstiget."

Ovennævnte skrev Martinus i 1951, og status her i 2022 er kort og godt denne, at sådanne Fællesmausoleer (og ikke mindst at de er aktive) skam allerede findes i lande som fx Holland, USA, Australien, og at de har gjort det længe.

Her i Danmark har det også været muligt for private i de sidste mange år at bygge sådanne fællesmausoleer, så længe det vel at mærke sker på indviet jord, fx folkekirkens kirkegårde og kommunale begravelsespladser (de har som regel rigeligt med ubenyttede arealer fordi mange lader sig kremere nu om dage); og mon ikke tiden er ved at være moden til etablering af den "Sammenslutning af venner af den ny verdensimpuls" som Martinus skriver om i bogen "Bisættelse" kapitel 173?

Man kan læse meget mere om emnerne på min private non profit web site www.discarnation.info

Lokale studiegrupper i Danmark

Vores team af frivillige har stor erfaring med opstart af studiegrupper, afholdelse af udstillinger, foredrag, kurser, og kan stille alt det nødvendige materiale af bøger, kosmiske symboler, studiemateriale og udstillingsdisplay til rådighed, samt give råd og dåd om dette og hint.

Så henvend dig til:
LIVETS SKOLE i Martinus åndsvidenskab
Vestre Gade 6A, Brøndbyøster
2605 Brøndby
Jan Langekær
Mobil: 2015 7811
livetsskole.info

Der findes studiegrupper flere steder på Fyn. Jeg er med i to af dem, den hos Tove på Bådvej 57, og en hvor vi mødes på skiftende adresser, vi aftaler fra gang til gang.

På Bådvej mødes vi om mandagen kl. 19:00. Vi læser Livets Bog bind V.

I den anden gruppe mødes vi næste gang d. 27. 6. kl. 10:00 om formiddagen, denne gang på følgende adresse: Nørrebro Runddel 33 A 5220 Odense SØ.

I denne gruppe læser vi D.E.V. bind II.

De to grupper er naturligvis åbne for nye deltagere.

Kærlig hilsen

Karl

2138 2638

persillegartneren@gmail.com

Studiegruppe i Aalborg
Christiansgade 38, 2. sal
9000 Aalborg

v/Ejnar Hjorth
Email: ejnarhjorth@mac.com
Telefon: 2628 4040

Foredrag og/eller studiegruppe

Det Tredie Testamente i Helligåndshuset
Erik Menveds Plads 1, 8900 Randers.
Arrangør Jan Schultz, 2993 3085.

Den første søndag i måneden (kl. 15 - 17)
fra september 2022.
(Oktober bliver afholdt et andet sted!)

Studiegruppen Det Tredie Testamente

Folkestedet,
Carl Blochs Gade 28,
8000 Aarhus C

Mandag aften kl. 18.00 - 20.00 – i lige og/eller ulige uger
efter eget valg. (Sommerferie i juni, juli og august).

Kontaktperson for mere info:
Margit Kjeldsen
Tlf.: 40 26 40 94
Email: margitkjeldsen4@gmail.com

Bliver der nogensinde fred på Jorden?

Af Ejnar Hjorth

Svaret findes i Det Tredie Testamente, hvor Martinus forklarer planen for jordklodens meget lange udvikling og skæbne. – Set fra Skaberens eget, højeste udsigtspunkt og i et evighedsperspektiv. – En plan der viser, at intet er tilfældigt og at Jorden, – ja, hele verdensaltet – fungerer efter en altomfattende plan, der afslører at “alt er såre godt”.

(Følgende tanker er fra Det Tredie Testamente, og citater fra “Verdensfredens skabelse”).

Ifølge Det Tredie Testamente er Jordens makrokosmiske udvikling den, at:

1) i “begyndelsen” var Jorden en glødende ildkugle som en sol.

2) efter årmillioner blev den afkølet til en kold klode, et “dødt” mineralrige.

3) efter endnu flere årmillioner, opstod livet og dermed bevidsthedens indtrængen i den fysiske verden. I begyndelsen et “planterige”, med instinkt og anelsesbevidsthed. Bevidstheden har en “inerti”, den fortsætter, sætter frø, reinkarnerer og vokser.

4) med den voksende og større bevidsthed opstod dyrene og et dyrerige, hvor egoismen hersker med drab og kamp for tilværelsen.

5) det er her vi er nu, – i den mellemkosmiske udvikling, og i et dyrerige, hvor vi endnu er delvist “dyr” og delvist “menneske” – et menneske, der lever egoistisk under “det dræbende princip” og hvor vi bekriger hinanden.

De mange lidelser, menneskene oplever, bevirker, at den humane evne eller medfølelseevnen udvikles og vokser, men ikke lige meget eller lige hurtigt hos alle mennesker. Derfor er menneskeheden delt i to grupperinger, **A** og **B**:

A) Dem der i øjeblikket er behersket af det “dyriske” og krigeriske sindelag, og det gælder flertallet af menneskeheden. De mener, at for at få fred gælder

det om at være den stærkeste, at opruste og skræmme “fjenden”. Så længe at f.eks. 60% mener at krig er løsningen, vil alle “fredstraktater” blive overtrådt, og man vil igen forberede sig på krig, – og der bliver krig, – måske atomkrig?

Det er jo ikke lyse udsigter og mange er bange. Men det er fordi de ikke kender den altomfattende guddommelige plan, – for krig er ikke afslutningen på udviklingen.

Martinus skriver: “Det er ikke Guddommens mening, at menneskenes genialitet til at sabotere og ødelægge livet for levende væsener skal være slutfacittet på jordmenneskehedens udvikling. Ingen af Guddommens, hvilket vil sige naturens, skabelsesprocesser får lov til at ophøre, uden at deres slutfacitter, som før nævnt, er til glæde og velsignelse for levende væsener.”

(Det Tredie Testamente, “Verdensfredens skabelse“ kap. 20, side 39.)

B) Den anden og mindre gruppe er fredsmenneskene. Denne gruppe er i mindretal, men stadig voksende og under udvikling.

Hvordan sker udviklingen? Den sker ved at følelseevnen og den humane indstilling vokser på grund af de mange lidelser, som hver krig også medfører. Vi ser det ske, men kun langsomt og efter mange gentagelser, som f.eks., da der, efter de lidelser menneskeheden oplevede under den **1. verdenskrig**, opstod humane tanker og idéer, for at undgå en ny krig. Man oprettede Folkeforbundet og man dannede flere fredsorganisationer. – Dog kunne man stadig ikke holde fred og der blev igen krig.

Efter den **2. verdenskrig** opstod der igen nye humane idéer, såsom De Forenede Nationer og nye fredsforeninger. Man ønskede fred. Men fredsaftaler hjælper ikke, hvis flertallet stadig har et krigerisk sindelag. Hvad sker der mon så efter en **3. eller 4. verdenskrig**? Selvfølgelig endnu flere forgæves fredstraktater og fredsidéer.

– Men, det vigtigste er, at der også bliver flere og flere humane mennesker.

På grund af krigenes lidelser, vil udviklingen af følelsen og medfølelseevnen til sidst medføre, at flertallet af menneskeheden bliver fredsmennesker. De har oplevet krig og lidelser nok i tidligere liv. På den måde udrydder krigen sig selv. Krigsindustrien kan ikke mere sælge våben. – Der bliver fred på Jorden.

Nogen vil måske indvende, at det bliver ikke i vor tid, – måske først om mange hundrede år. – Men vi behøver ikke vente så længe.

Martinus skriver: “De mennesker, der ønsker freden i verden, må forstå, at den absolut kun kan opnås ved, at man efter bedste evne skaber den i sin egen væremåde. Kan man ikke skabe den der, tilhører man i samme grad krigens eller ufredens gruppe og vil i tilsvarende grad være udsat for den blodige karma eller skæbne, som virkningerne af krigsudfoldelsen urokkeligt afføder. I samme grad, som et menneske kan skabe fred, udfylder det sin andel i fredens skabelse og vil i samme grad være beskyttet imod krigen. Den krig, et menneske ikke sår, kan det jo ikke høste. Men i samme grad som det er i stand til at udfolde næstekærlighed over for sine omgivelser, i samme grad vil det komme til at høste eller opleve næstekærlighedens eller fredens velsignelse. Det tilhører da fredsgruppen, hvis væsener er Guddommens organer og redskaber, ved hvilke han skaber verdensfreden på jorden.”

(Det Tredie Testamente “Verdensfredens skabelse“ kap. 40, side 72-73.)

Men udviklingen slutter ikke her. Alle væsenernes evige liv vil fortsætte en lykkelig tilværelse i de endnu kommende riger. Læs videre i Det Tredie Testamente om:

- 6) Følelsesriget, det rigtige menneskerige.
- 7) Visdomsriget
- 8) Intuitionsriget
- 9) Salighedsriget.

BROCHURE

Betydningen af

Det Tredie Testamente

Forskellen mellem **Det Tredie Testamente** og Det Nye Testamente

Jesus påviste, at der er stor forskel på
Det Gamle Testamente og Det Nye Testamente.
Det var især med hensyn til Moselovens
Øje for øje og tand for tand og Jesu lære om næstekærlighed.

Det Nye Testamente blev i begyndelsen
modtaget og opfattet som en "provokation".
Men det har haft en kolossal betydning for menneskets udvikling.

Alligevel lovede Jesus, at der senere ville komme en "opdatering":
Det Tredie Testamente. (Joh. 14:26 og 16:12,13).

Og Det Tredie Testamente er kommet nu!
– Men som forudsagt, er det en
totalt ukendt "verdenssensation". (Joh: 14:16)
Men det vil få en endnu større betydning i fremtiden,
end Det Nye Testamente har haft.

Fordi forskellen er at
Jesu tid var troens tidsalder,
men Det Tredie Testamente bringer os ind i
oplysningens, forståelsens, fredens
og udviklingens tidsalder.
Det er fremtiden.

– Og det er, ifølge Martinus:
"Kristendommens fortsættelse, fornyelse og fuldkommengørelse".

Det Tredie Testamente

giver os en forståelse af:

- at Gud er verdensaltets evige bevidsthed og alkærlighed.
- at hele tilværelsen eller livet er baseret på logik og en altomfattende plan.
- at universets grundtone er alkærlighed.
- at alle lever evigt og har en evig bevidsthed.
- at der er ingen "fortabelse" eller noget "evigt helvede".
- at alle vore tanker er som en slags "bøn og samtale" med Gud, men en bevidst bøn har den højeste psykiske kraft.
- at næstekærlighed, tilgivelse og venlighed er et spørgsmål om udvikling.
- at livets udvikling betyder erfaring og oplevelse. Vi lærer af vore fejl. En forkert handling er ikke "synd", men skyldes uvidenhed. Med større viden og den guddommelige reinkarnation bliver tilværelsen 100 % retfærdig.
- at Det Tredie Testamente indeholder nødvendig viden, men ikke nogen "missionsbefaling". Enhver må altså selv finde frem til det, som er sandt.
- at Kristi liv var en demonstration af næstekærlighed og at hans død ikke var et sonoffer, men en demonstration af tilgivelse.
- at der er ikke brug for præster, rabbier eller imamer, – eller love om et bestemt antal daglige bønner, – eller særlig overholdelse af helligdage, – eller særlige klædedragter, – eller "hellige" ceremonier, sakramenter, voksen- eller barnedåb og konfirmation, – eller andre ulogiske dogmer.
- at Det Tredie Testamente indeholder den universelle religion, hvor det ikke er et spørgsmål om tro, men om kendskab til og forståelse af tilværelsen.
- at vi skal blive til selvstændigt tænkende mennesker, der opnår at kunne praktisere næstekærlighed og tilgivelse og leve i fred med alle.
- at kun den indre holdning har betydning, en naturlig kristen væremåde, og en tilgivende holdning over for alle.
- at det er dette, Det Tredie Testamente, Martinus analyser, selve livet, og den guddommelige reinkarnation vil føre ethvert menneske frem til.

Hvad er meningen med denne brochure?

Det ikke meningen at "omvende" nogen, – for Det Tredie Testamente tilhører ikke noget trossamfund eller nogen dogmereligion. Denne brochure skal kun gøre opmærksom på at Det Tredie Testamente findes.

Og så er resten op til det enkelte menneske.

Men, som Martinus skriver i Det Tredie Testamente, så forudsætter det en vis ydmyghed, udviklet intelligens og medfølelsesevne at kunne acceptere disse nye tanker:

“Med Hensyn til at paavirke andre Væsener med sin Viden maa man udvise stor Hensynsfuldhed, Omtanke og Forsigtighed, ligesom der maa være absolut frivillig Modtagelighed til Stede hos de Væsener, man ønsker at paavirke, ganske uden Hensyn til hvor ædel og i Overensstemmelse med Sandheden ens Opfattelse eller Viden saa end maatte være.

Af en mere fundamental Natur end den teoretiske Paavirkning bliver den Paavirkning, man tilfører andre Individier med sit praktiske Væsen. Hvis dette udtrykker Tolerance, Humanitet og Mildhed mod alle levende Væsener, da er man en virkelig Kraft i Befordringen af Jordmenneskehedens Førelse fremad mod Verdensfreden, mod det guddommelige Lys, mod det rigtige Menneskerige. ... Ens praktiske Væremaade bliver derfor Hovedfaktoren i den Paavirkning, man tilfører sin Næste. ... Man maa saaledes forstaa, at kun der, hvor man kan glæde og inspirere Medvæsenerne med sin Viden og Væremaade er ens rette Arbejdsfelt, ... hvis Fodspor udelukkende kun kan være Fred, Lys og Kærlighed for alle Medvæsener.“

(Det Tredie Testamente, LIVETS BOG I, side 193-194 og 202.)

Mere information:

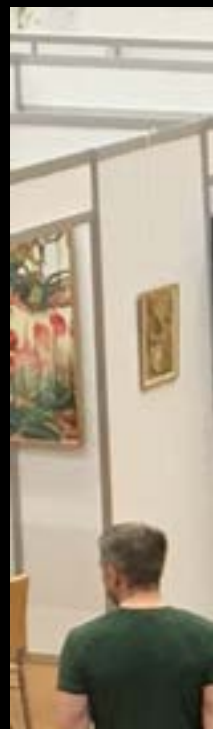

**Fonden Det Tredie Testamente &
LIVETS SKOLE i Martinus åndsvidenskab
www.livetsskole.info**

Tel: 20 15 78 11 - www.dettredietestamente.info

Facebook: LIVETS SKOLE i åndsvidenskab

Det Tredie Testamente Udstillinger

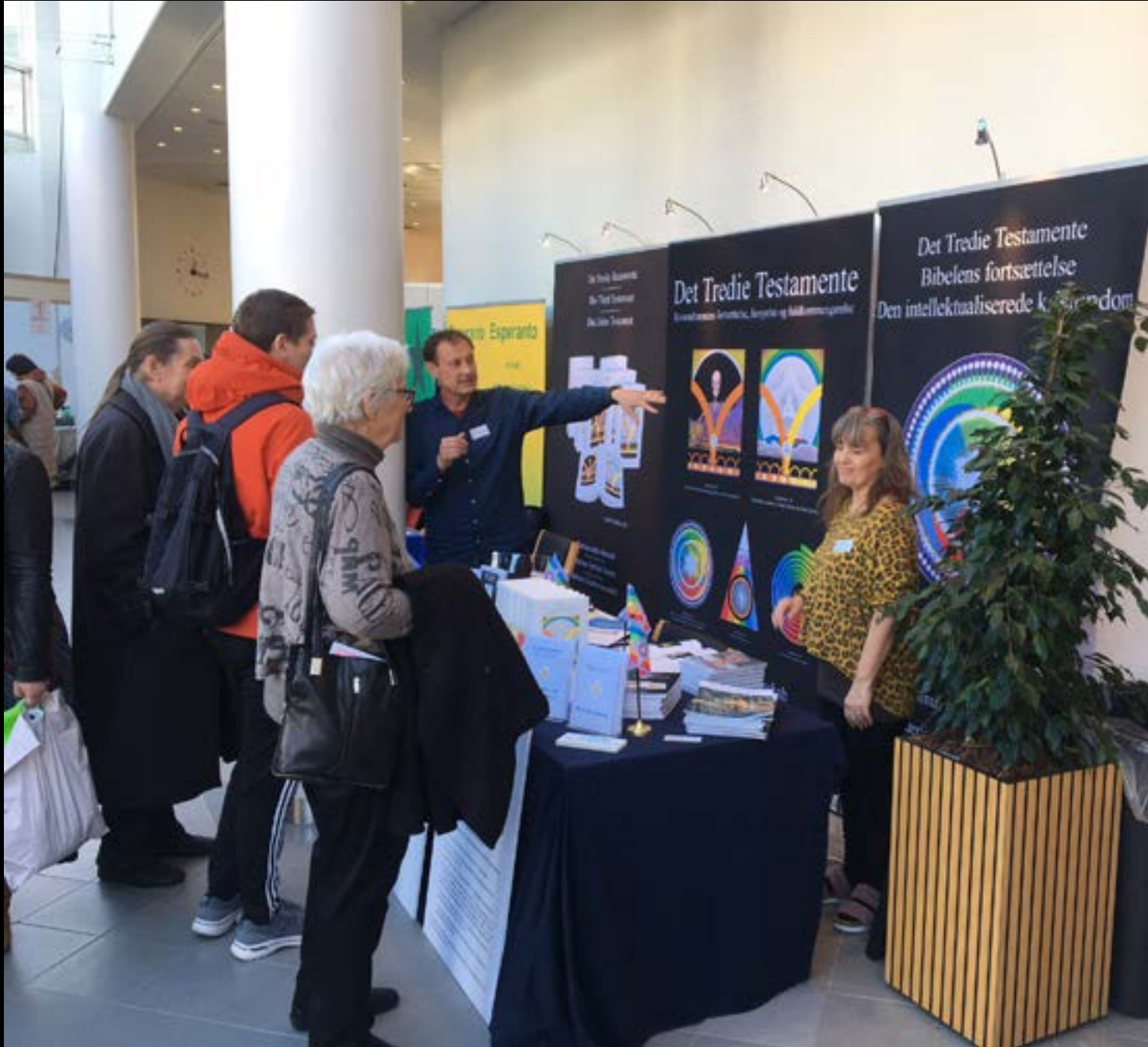
Messer 2022 - 2023

30. september - 2. oktober 2022 i Århus/Ceres Park.

4. - 6. november 2022 i København/Østerbro – Østerbrohuset.

3. - 5. februar 2023 i København/Brøndby – Brøndby Hallen.

3. - 5. marts 2023 i Aalborg – Aalborg Kongres Center.

Det Tredie Testamente

kan karakteriseres på denne måde:

Der er tale om et kulturhistorisk epokegørende værk af hidtil ukendte dimensioner.

Det er intet mindre end et guddommeligt og højintellektuelt åbenbaringsværk, i hvis lys alle andre skriftlige og litterære verker, der nogen sinde har været udgivet i Danmark, – og i resten af verden – for den b...

DET TREDIE TESTAMENTE

Martinus åndsvidenskab, alkærlighedens videnskab

Hvad det er – og hvad det ikke er

Det Tredie Testamente er fortsættelsen af Det Nye Testamente og Det Gamle Testamente.

Det er baseret på de kosmiske analyser, som Martinus har beskrevet i hovedværket:

Det Tredie Testamente/Livets Bog I-VII og Det Evige Verdensbillede I-IV.

Martinus fik som 30-årig en åndelig oplevelse, der gav ham kosmisk bevidsthed, og som satte ham i stand til at opfylde det løfte, Jesus gav til sine disciple:

“Jeg har endnu meget at sige jer, men I kan ikke bære det nu. Men når han, sandhedens ånd, kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden“.

– Paulus sagde: “thi stykkevis erkender vi... men når det fuldkomne kommer, skal det stykkevis forsvinde. ...da skal jeg kende fuldt ud“.

Det Tredie Testamente viser ikke kun stykkevis de sandheder, som mere eller mindre er udtrykt i Bibelen og andre hellige bøger, men beskriver fuldt ud et nyt verdensbillede. Det er en helhedsforklaring, der viser at der er en logisk og kærlig mening i tilværelsen. Det er et forsvar for alt og alle og giver et optimistisk livssyn.

Det Tredie Testamente viser, at der bag verdensreligionernes tilsyneladende ulogiske indhold ligger klare intellektuelle perspektiver.

Enhver må selv foretage sin vurdering af sandhedsværdien i ***Det Tredie Testamente***.

Ingen skal føle sig bundet af noget som helst andet end sin egen opfattelse.

At ***Det Tredie Testamente*** nu er udgivet er en verdenshistorisk begivenhed, som verden endnu ikke kender.

Det Tredie Testamente

VISER BL.A. AT

- verdensaltet udgør et levende væsen – selve Guddommen.
- livet er som en korrespondance med og en bøn til Gud.
- universets grundtone er alkærlighed.
- i et evighedsperspektiv vil udviklingen vise at: “alt er såre godt”.
- tilværelsen er 100% retfærdig gennem reinkarnation og karma.
- ethvert levende væsen har en evig fortsættende tilværelse.
- formålet med tilværelsen er at opleve livet, udvikle næstekærlighed og tolerance over for alt og alle.
- det er logisk at være tolerant over for alle levende væsener.
- det er et forsvar for alt og alle.
- udvikling bevirker en evig fornyet livsoplevelse. Derfor er det absolut nødvendig, for en stadig bevidsthedsfornyelse, at opleve kontrasterne lys og mørke, behag og ubehag, godt og ondt, osv.
- det enkelte menneske vil, på grund af livserfaringer, lidelserne og oplevelsen af godt og ondt, blive mere og mere humant og kærligt og komme til at leve efter de evige livslove. (Men udvikling er en meget langsom proces).
- kontrasten til de nuværende ulykkelige tilstande vil blive, at alle engang

vil opleve en fuldstændig lykkelig tilværelse.

Det Tredie Testaments verdensbillede er illustreret ved hjælp af en række symboler. Formålet med dem er, at vise livets principper og strukturer, så de bliver lettere at overskue, opfatte og fastholde i bevidstheden.

Det Tredie Testamente, Martinus åndsvidenskab også kaldet alkærlighedens videnskab, er helt i overensstemmelse med den fysiske videnskabs sikre resultater.

HVAD DET IKKE ER:

- Giver ikke grundlag for dannelsen af et nyt trossamfund, en sekt eller forening, som man kan blive medlem af.
- Der er ikke knyttet nogen form for ceremonier eller ulogiske dogmer til det.
- Det indeholder ikke angreb på eller kritik af nogen, som har en anden overbevisning.
- Det skal ikke påvirke mennesker mod deres egne interesser og ønsker.

VÆRKET BESTÅR AF

Det Tredie Testamente, der er den samlede betegnelse for:

Livets Bog I-VII

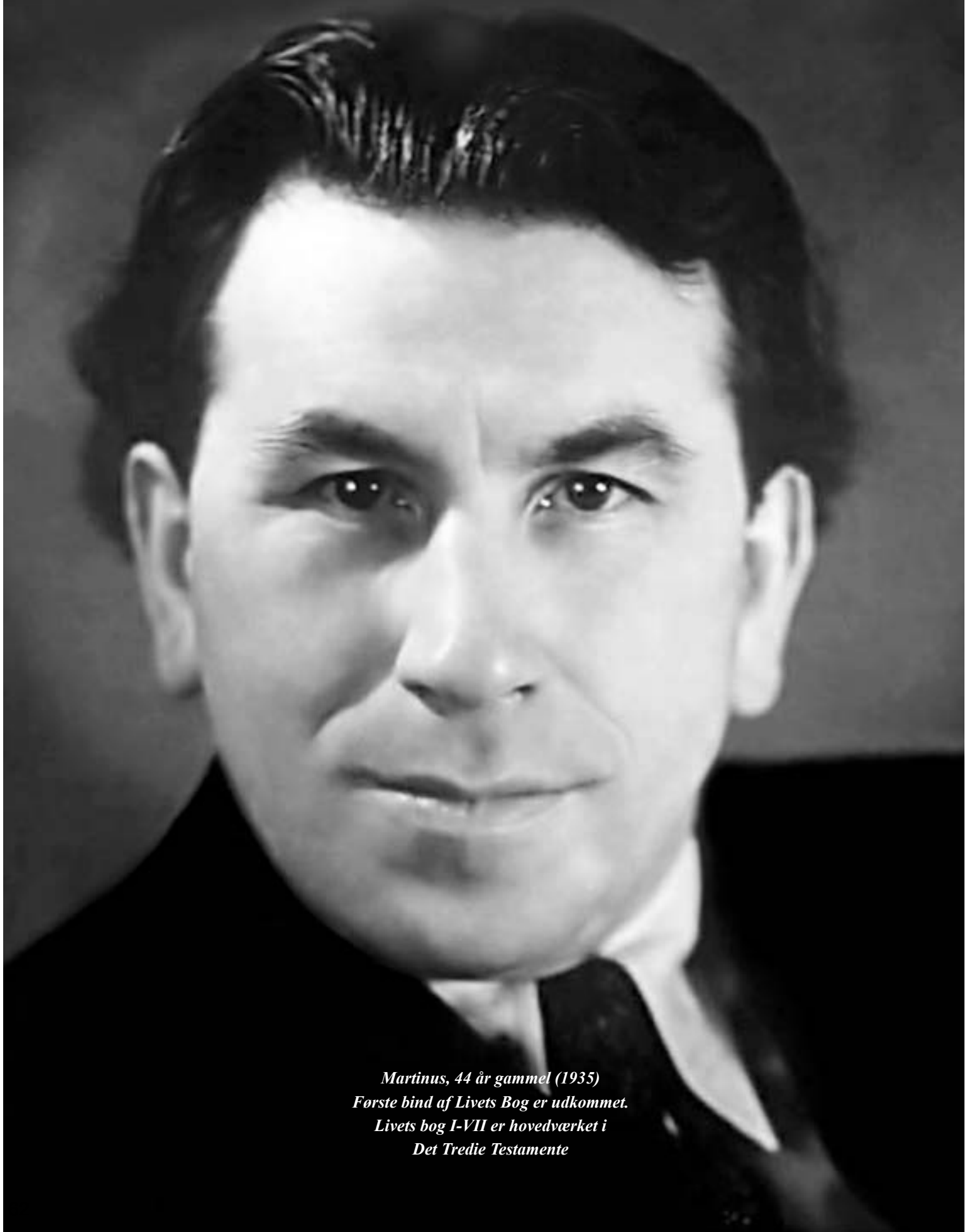
Det Evige Verdensbillede I-IV, som viser og beskriver de kosmiske symboler.

Logik, Bisættelse og ca. 30 mindre bøger.

OPLYSNINGER OM VÆRKET

livetsskole.info
thethirdtestament.info
dettredietestamente.info
das-dritte-testament.info
al-3ahd-al-thaaleth.info

Hvem var Martinus?

*Martinus, 44 år gammel (1935)
Første bind af Livets Bog er udkommet.
Livets bog I-VII er hovedværket i
Det Tredie Testamente*

Martinus deler hjemland med den store eventyrforfatter H.C. Andersen, som kunne gøre et eventyr ud af virke ligheden. Man kan sige det omvendte om Martinus. Han har gjort eventyret til virkelighed ved at forvandle religionernes evige kerne og kærlighedsbudskab til åndelig videnskab!

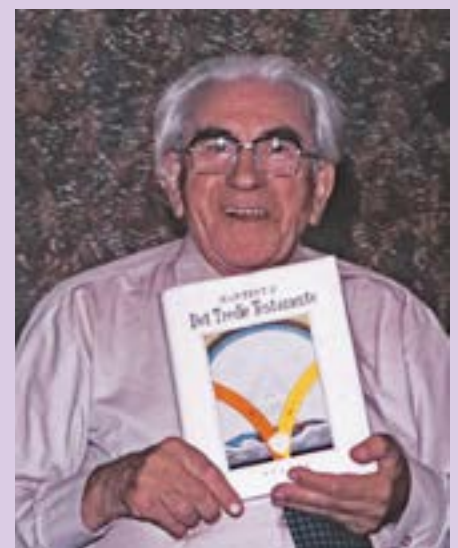
Martinus blev født i 1890 i Sindal i Nordjylland, hvor han voksede op hos plejeforældre på et lille husmandssted. Han fik ingen uddannelse udover den elementære skolegang. Hans ønske om at blive skolelærer gik ikke opfyldt pga. de ringe økonomiske kår. I stedet blev han røgterdreng, mejerist, oppasser, nattevagt, postbud og kontorist i København.

Det følgende er Martinus' egne ord fra manuskriptet til Det Tredie Testamente, Den intellektualiserede Kristendom

“I mit 31. år oplevede jeg en åndelig proces, der førte mig ind i en kosmisk mission. Det var en aften i marts måned 1921, at jeg således sad i fuldstændigt mørke i mit værelse på Nørrebro Runddel i København og koncentrerede mig på Gud. Og det var under denne koncentration på Gud og i dette totale mørke, at jeg i vågen dagsbevidst kosmisk vision kom til at opleve min dengang for mig selv ufattelige guddommelige kald else til intuitivt at klarlægge og manifestere som kosmisk videnskab det ’meget’, som Jesus kunne have fortalt sine disciple, men som hverken de eller da tidens offentlige autoriteter og myndigheder var udviklede nok til at kunne fatte. Den Kristusvision, jeg oplevede, var ikke nogen drøm eller hallucination, men

en absolut vågen kosmisk dags bevidst oplevelse indebærende en tydelig tilkendegivelse af en mission, jeg skulle udføre. Allerede næste formiddag følte jeg, at jeg igen måtte meditere. Efter at jeg havde sat mig til rette i min kurvestol, der nu forekom mig at være opladet med en form for stærk åndeligt virkende kraft, fandt jeg et tørklæde for øjnene og befandt mig således i dybt mørke, men i absolut vågen dagsbevidst tilstand. Med ét var det som om jeg så ind i en halvmørk himmel, hvorover der bevægede sig en mørk skygge, som efterlod himlen mere lys. Denne skyggepassage hen over himlen skete flere gange, og for hver gang blev himlen mere lysende, indtil den udgjorde et blændende ocean af lys i guldets reneste farve, der overstrålede alt andet eksisterende lys. Det formede sig som tusinder af vibrerende lodrette gyldne tråde, der totalt opfyldte rummet. Jeg befandt mig alene midt i dette guddommeligt levende gyldne lysvæld, men uden selv at fremtræde i nogen som helst synlig form. Jeg havde ingen organisme, ligesom alle skabte ting omkring mig, mit værelse, mine møbler, ja hele den materielle verden var helt forsvundet eller uden for sansernes rækkevidde. Det blændende gyldne lys med sine vibrerende gyldne lystråde havde optaget i sig alt, hvad der ellers er tilgængeligt for sansning eller livsoplevelse, men alligevel kunne jeg gennem det stærke gyldne lys dagsbevidst opleve, at jeg havde en levende eksistens uden for de fysiske fænomeners verden, uden for alt hvad der ellers fremtræder som skabte foreteelser. Jeg var uden for tid og rum. Jeg var ét med uendeligheden og evigheden. Jeg var i mit udødelige Jeg’s element, det udødelige Jeg, der tilsammen med alle eksisterende levende væsens udødelige Jeg’er er

ét med verdensaltets Jeg eller evige ophav. Jeg var her ét med den gennem alle tider, gennem alle verdens kulturer, verdensreligioner, racer og folkeslag bevidst og ubevidst søgte, dyrkede og tilbødte evige almægtige, alvise og alkærlige Guddom.”

“
Martinus fremviser den 13. august 1978 sit eget designede omslag til sit værk. Han havde bestemt at værkets titel skulle staves Det Tredie Testamente, med “i” i ordet Tredie, “fordi det så pæneste ud sådan”. Han afviste at bruge ny retskrivning i titlen. Og det er jo forfatteren som har den endelige beslutning.

Martinus foran hovedsymbolet med Livets Bog. Året er 1955. Arbejdet med de vigtigste kosmiske analyser i Det Tredie Testamente er fuldført

Kristendommens fortsættelse, fornyelse og fuldkommengørelse

MARTINUS

DET TREDIE TESTAMENTE

Om sommeren

I samme grad som man formår at træne sig op til kun at leve for at gøre andre lykkelige og glade ved livet, er man i kontakt med den væremåde, som er sommerens princip, den væremåde der giver liv, den væremåde der lader ens ånd være hellig på samme måde, som Guds ånd er det.

Fra et foredrag i Klint søndag den 6. juni 1954. Senest bragt i Kosmos nr. 4/1985. Bearbejdet af Erik Gerner Larsson. Bearbejdelsen godkendt af Martinus.

Om karmaen

En overordenlig stor del af karmaen skyldes menneskenes forfærdelige slagteri og blodbade på millioner af dyr, hvis organismer de således dræber og spiser.

*Det Tredie Testamente,
Det Evige Verdensbillede II, side 182.*

Om Reinkarnationen

Reinkarnationen, død og fødsel er således i realiteten livets allerstørste kærlighedsprocesser.
*Det Tredie Testamente,
Bisættelse, kap. 158, side 203.*

Om alkærligheden

Alkærligheden er evnen til virkelig at kunne elske dem, der ikke kan lide os, dem, der bagtaler og forfølger os og på mange måder er generende og onde imod os.
*Det Tredie Testamente,
Den Intellektualiserede Kristendom, stk. 26.*

Om tilgivelsen

Det var tilgivelse ikke blot syv gange, men indtil halvfjerdsindstyve gange syv gange, Kristus skulle indvi som en kommende verdenskultur.
*Det Tredie Testamente,
Den Intellektualiserede Kristendom, stk. 7.*

Udleveringssteder af Den ny Verdenskultur

I DANMARK, SVERIGE OG NORGE

Oplysning om selvstændige studiegrupper og udleveringsteder af tidsskriftet

Den ny Verdenskultur: Udleveringssted **U** Studiegruppe **S**

Ballerup	3151 2434	U	Odense 1	2183 3434	S
Bogø By	2329 7658	U S	Odense 2	2138 2638	U S
Broager	2393 7838	U S	Oslo	+47 9882 8168	U
Brøndby	2015 7811	U S	Sindal, Nordjylland	2628 4040	U
Dragør	3034 0713	U	Sorø	4026 5675	U
Egernsund	2030 0850	U	Store Heddinge	2342 7888	U
Esbjerg	3054 5065	U S	Svaneke	2993 3085	U S
Gilleleje	6083 8008	U S	Søborg	4022 2252	U
Göteborg	+46 73677 9594	U S	Thy	2013 2989	U S
Holmegaard, Sydsjælland	2081 6044	U	Tommerup	2138 5380	S
Horsens	2236 0179	U S	Torup	6075 8855	U
Jægerspris	3151 2434	U	Valby	3672 1750	U
Klint, Nykøbing Sj.	5378 5272	U	Vanløse	2087 6006	U S
Kolding	6174 8655	U	Viborg	2036 5580	U S
Kongens Lyngby	6070 7969	U S	Vissenbjerg	6137 9037	U
København	4040 2168	U	Aalborg	2628 4040	U S
Nørre Alslev/Falster	3151 2434	U	Aarhus	4026 4094	U S

Fremadrettet kan du få Den ny Verdenskultur på følgende måder:

Via vores årlige helsemesser og udstillinger i Danmark og evt. Norge.

Via vores foredrag i Livets Skole på Brøndbyøster Bibliotek, Kulturhuset Kilden (se s. 52).

Ved selv at afhente det på vores uddelingssteder. (Evt. tilbyd dig selv som udleveringssted, fremadrettet)

Eller ved at indsende en frankeret svarkuvert (i A4 format) med frimærke 70 kr. til:

Fonden Det Tredie Testamente, Vestre Gade 6A, 2605 Brøndby. Attn: Jan Langekær.

Det vil være en stor hjælp at få tidsskriftet Den ny Verdenskultur ud i hele landet, hvis der er nogen, som skal køre fra København, kunne tage nogle kasser med til de forskellige udleveringssteder i Danmark, Sverige og Norge.

Kontakt venligst redaktør Jan Langekær på telefon/sms 20157811 www.dettredietestamente.info

Hjælp til dannelse af nye studiegrupper og foredrag i Det Tredie Testamente

OPSTART

Vores team af frivillige har stor erfaring med opstart af studiegrupper, afholdelse af udstillinger, foredrag, kurser, og kan stille alt det nødvendige materiale af bøger, kosmiske symboler, studiemateriale og udstillingsdisplay til rådighed, samt give råd og dåd om dette og hint.

Så henvend dig til:

LIVETS SKOLE i Martinus åndsvidenskab

Vestre Gade 6A, Brøndbyøster

2605 Brøndby

Jan Langekær

Mobil: 2015 7811

livetsskole.info

Sommerglæde:

“Og omdannet til jordmenneskenes sprog udtrykker Guddommen således i kraft af den beskrevne sommermorgen følgende: »Ligesom jeg stiltfærdigt går natten i møde og med min kærligheds lysende strålevæld omdanner mørkets skygger til en sollys dag og i denne min ånds funklende klarhed tager alt og alle til mit hjerte eller overskygger det vågnende liv med min evige fred, indhyller det i en sommerdags strålende trylleri og derved bringer det til at juble sin livslyst og glæde imod skyerne, således skal du også stiltfærdigt gå mørket, hvilket vil sige: din fjendes imod dig udløste kontrære natur, i møde.

Du må lade din ånds varmeste sympati som en sol stige frem over denne din næstes mentale himmel og i guld og purpur, opal og safir bringe sommerdagens strålende fred og velsignelse ind over hans bevidsthedsmæssige kontinenter og have og få ham til at juble sin glæde over sit møde med dig imod himlen.

Blade af Guds billedbog, artikel 1: “Blade af Guds billedbog”, kap. 7.

//

Frihed og frivillighed

Den frihed, som Martinus her nævner, vil føles der, hvor der ikke er tvang eller kontrol, og hvor man frit kan komme og gå, – og frit kan give, hvad man har lyst til.

//

Martinus skriver i artiklen GAVEKULTUR:

“Udviklingens mest ufejlbarlige kendetegn viser sig ikke i form af, hvor meget man ejer, men derimod i form af, hvor megen glæde man er i stand til at føle ved at yde sin næste noget af det man ejer. Vort forhold til det “at give” er vort forhold til udviklingen.

Herpå ses det, hvor man står. Herpå ses det jordiske menneskes afstand fra at være et “færdigt” væsen, hvilket vil sige, den væsenstilstand, der i “Livets Bog” udtrykkes som “det rigtige menneske”. Dyrets natur er princippet “at tage”, – det virkelige menneskes natur er princippet “at give”.

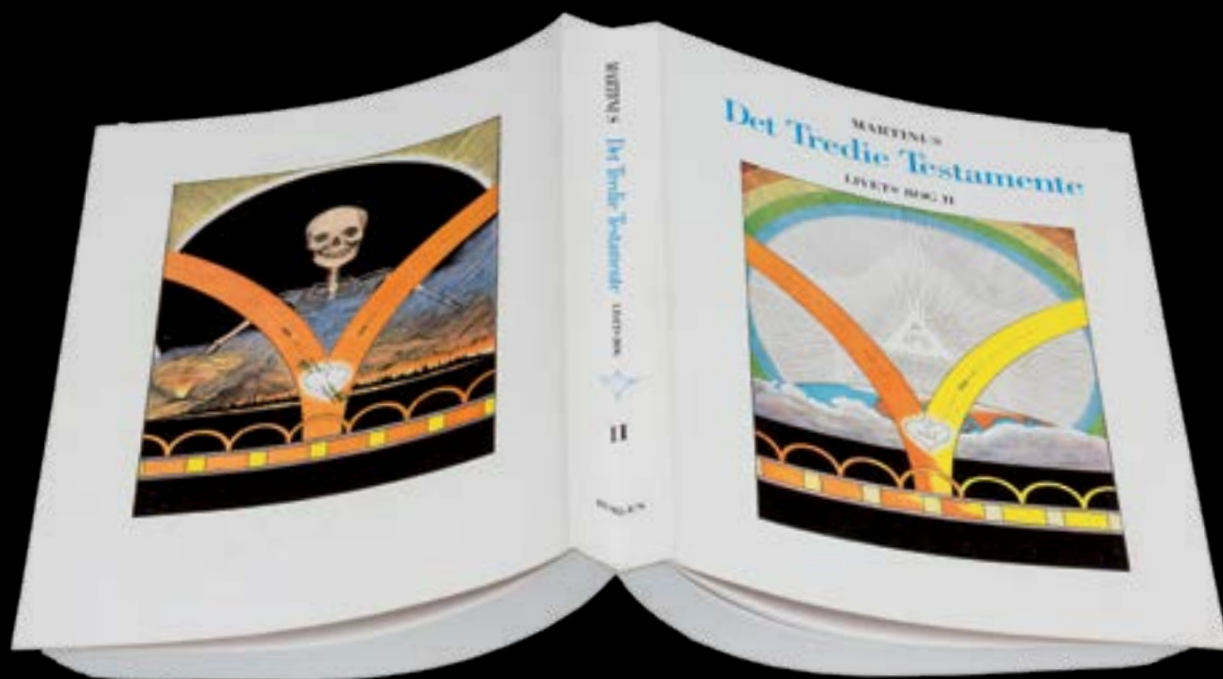
Det Tredie Testamente, Gavekultur, side 27.

...”Da gaveprincippet er det modsatte af tvangsprincippet, vil det, overalt, hvor det udvikler sig, resultere i en større og større frihed for samfundet såvel som for de enkelte mennesker.”

Det Tredie Testamente, Gavekultur, side 28.

DET TREDIE TESTAMENTE

Kristendommens fortsættelse, fornyelse og fuldkommengørelse

Bibelens fortsættelse og afslutning – Talsmanden den Hellige Ånd
Martinus åndsvidenskab – Alkærlighedens videnskab

LIVETS BOG I-VII

dettredietestamente.info
das-dritte-testament.info
thethirdtestament.info
al-3ahd-al-thaleth.info
livetsskole.info